

İnceleme Araştırma Eserleri Yayınları: 1

ISBN 978-975-6415-12-2

Tarih Araştırmaları Serisi: 1

Kitabın Orijinal Adı

من قتل الحسين

Men Katele'l-Hüseyn

Kitabın Adı
Hz. Hüseyin'in Katlinin Perde Arkası

Kitabın Yazarı:
Abdullah b. Abdülazîz

Çeviri:
Bekir Salihoğlu

Kapak-İç Düzen
Muhammed Ersöz
Baskı-Cilt
İstanbul Cilt

Birinci Baskı

www.iaeserleri.com
e-mail: iaeserleri@gmail.com

ABDULLAH B. ABDÜLAZÎZ

HZ. HÜSEYİN'İN KATLİNİN PERDE ARKASI

Türkçesi
Bekir Salihoğlu

Nisan 2007

İÇİNDEKİLER

Dördüncü Bölüm
HÜSEYNÎ ŞİARLAR

Beşinci Bölüm
HÜSEYNÎ ŞİARLAR
ŞİA KAYNAKLARINDA DA HARAMDIR

Altıncı Bölüm
ŞÎA'DA HZ. HÜSEYİN'İN ZİYARET EDİLMESİNDEKİ
SEVAP İDDİASI VE KABİRLER ÜZERİNE
BİNA İNŞÂ ETME BİDATİ

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla

Önsöz

Hamd Allah'a mahsustur. Ondan yardım ve bağışlanma dileriz. Nefislerimizin şerrinden, amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allah kimi hidayete erdirirse, onu saptıracak kimse yoktur. Kimi de saptırırsa, onu hidayete ulaştıracak kimse yoktur. Bir tek ve ortağı olmayan Allah'tan başka hiçbir ilah bulunmadığına tanıklık ederim. Muhammed'in de O'nun kulu ve rasûlü olduğuna şehadet ederim.

"Ey iman edenler! Allah'a karşı hakkıyla takva sahibi olunuz. Ve ancak Müslümanlar olarak ölünüz." (Âl-i İmrân, 3/102)

"Ey insanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan ve ondan da eşini yaratan ve ikisinden birçok erkekler ve kadınlar üretip yayan Rabbinizden sakının. Adını kullanarak birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah'tan ve akrabalık haklarına riâyetsizlikten de sakının. Şüphesiz Allah sizin üzerinizde gözetleyicidir." (Nisâ, 4/1)

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve doğru söz söyleyin. (Böyle davranırsanız) Allah işlerinizi düzeltir ve günahlarınızı bağışlar. Kim Allah ve Rasûlüne itaat ederse büyük bir kurtuluşa ermiş olur." (Ahzâb, 33/70-71)

Bundan sonra;

En doğru söz Kitâbullah'tır. En hayırlı yol Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in yoludur. İşlerin en kötüsü sonradan ihdas edilenleridir. Sonradan ihdas edilmiş olan her şey bidat; her bidat dalâlet ve her dalâlet de ateştedir.

Hz. Hüseyin *radiyallâhu anh*'ın katledilmesi, Şîa'nın sık sık dile getirdiği bir konudur. Bu suretle ümmetin tarihini çirkin gösterme gayretindedirler. Sanki bu kavga Şîa'yı temsil eden Hz. Hüseyin ile Ehl-i sünneti temsil eden Yezid arasında meydana gelmiştir. Şîa kavgayı bu surette göstermek istemektedir.

Hz. Hüseyin *radiyallâhu anh* Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaatın efendilerinden biridir. Ehl-i Sünnetin onun hakkındaki inancı, bahtiyar bir şehit olarak can verdiğidir. Allah ona şehitlik ikramında bulunsun! Katillerini de rezil etsin! Hz. Hüseyin'in katledilmesi şu âyet ile istircada bulunulacak büyük bir musibettir: *"Sabredenleri müjdele! O sabredenler, kendilerine bir bela geldiği zaman: Biz Allah içiniz ve biz O'na döneceğiz, derler." (Bakara, 2/155-156).*

Şîa hakkında Hz. Hüseyin *radiyallâhu anh*'ın şu sözü sana yeter: "…Bundan sonra: Bize çok kötü bir haber; Müslim b. Ukayl'in, Hâni b. 'Urve'nin ve Abdullah b. Yaktu'un öldürüldükleri haberi geldi. Taraftarlarımız (şîamız) bizi yüz üstü yardımsız bıraktı…"[1] Dahası onlardan biri (Hz. Hüseyin'e) "Ey Hüseyin! Cehennemle müjdelen (sevin)!" -böyle

---

1 Elinizdeki araştırmada bizzat Şîa'nın kendisinden gelen rivâyetlerden yararlanarak bu husus üzerinde duracağız.

2 (1) no'lu dipnota bakınız.

bir sözden Allah'a sığınırız- demiştir.[2] İşte bu sebeple Zeyneb bnt. Alî *radiyallâhu anhâ* Hz. Hüseyin'in yardımsız bırakılması ve katledilmesinin sorumluluğunu onlara yüklemiştir. Nitekim bu özlü eserde bu hususları göreceksiniz. Bu konu hakkında çokça söz söylenmesi; yine bu konunun Şîa tarafından adalet ve insaftan uzak olarak, mensup oldukları mezheb ve tâife lehine bir fırsat bilinerek kullanılması ve bunun mukabilinde Sünnîlerin ihmalkâr davranması böyle bir eser kaleme almaya beni sevketmiştir.

Araştırmayı altı bölüme ayırdım:

Birinci Bölüm:

Ehl-i Sünnet ve Ehl-i Beyt *radiyallâhu anhum*.

Bu bölüm iki kısımdan oluşmaktadır:

1- Ehl-i Beytin Ehl-i Sünnet Nazarında Sahip Olduğu Konum

2- Hz. Hüseyin *radiyallâhu anh*'ın Katledilmesi Karşısında Ehl-i Sünnetin Tutumu

İkinci Bölüm:

Kûfe Hakkında Ne Biliyorsun?

Bu bölüm de iki kısım ihtiva etmektedir:

1- Kûfe Şîa Yurdunun Merkezidir

2- Kûfe Hıyanetin Vatanıdır

Üçüncü Bölüm:

Şîa ve Ehl-i Beyt *radiyallâhu anhum*

Bu bölümde de sekiz kısım yer almaktadır:

1- Şîa'nın Ehl-i Beyt *radiyallâhu anhum*'a Hıyaneti

2- Şîa'nın Mektupları Hz. Hüseyin *radiyallâhu anh*'a Ulaşıyor

3- Hz. Hüseyin Müslim b. 'Ukayl'i Gönderiyor

4- Hz. Hüseyin *radiyallâhu anh* Kûfe'ye Yöneliyor

5- Müslim b. 'Ukayl'e Hıyanet

6- Hz. Hüseyin *radiyallâhu anh*'ın Kerbelâ'ya Gelişi

7- Hz. Hüseyin *radiyallâhu anh*'ı Kim Katletti

8- Hz. Hüseyin İle Birlikte Ehl-i Beytten Öldürülenler Kimlerdir?

Dördüncü Bölüm:

Hüseynî Şîarlar

Bu bölümde dört kısım bulunmaktadır:

1- Hüseynî Şîarlar, İmamlar Döneminde Var Olmayan Ayinlerdir

2- Şîa Ağıt ve Dövünme Bid'atini İhdas Etmektedir

3- Büyük Şîa Âlimlerinin Ağıt, Dövünme vb. Bidatleri Caiz Gören Fetvâları

4- Şîalığın Saygınlığına Halel Getirdiği Taktirde Dövünmenin ve Zincirlerle Bedene Vurmanın Caiz Olmadığını Söylemeleri

Beşinci Bölüm:

Hüseynî Şîarlar, Şîa'nın Ehl-i Sünnete Muvafık Olan Rivayetleri ile Haramdır

Bu bölümde de sekiz kısım yer almaktadır:

1- Ağıt Yakmanın Haram Oluşu

2- Dövünmenin Haram Oluşu

3- Aşûrâ Günü Karalara Bürünmek

4- Bir Konuşmacıya Bir Çift Söz

5- Kadınlar ve Hüseyniyeler

6- Kim Yalancı? Muhammed Bâkır Sadr mı, Tîcânî mi?

7- Tîcânî Bir Kez Daha Yalana Yöneliyor

8- Şîa ve Aşûrâ Orucunu İnkâr Etmeleri

Altıncı Bölüm:

Şîa'da Hz. Hüseyin'i Ziyaret Etmenin Sevabı ve Kabirler Üzerine Yapı İnşa Etme Bidati

Bu bölümde iki kısım bulunmaktadır:

1- Şîa'da Hz. Hüseyin *radiyallâhu anh*'ı Ziyaret Etme Sevabı

2- Kabirler Üzerine Yapı İnşa Etme Bidati

Sonuç:

Sonuç bölümü bu araştırmanın bir özetini içermektedir.

Bu araştırmada, birinci bölüm haricindeki tüm bölümlerde Şîa nazarında mutemet kabul edilen ve aralarında halen tedavülde bulunan klasik ve son dönem muteber kaynaklarında derlenmiş olan rivayetlerinden yararlanarak münakaşa etmeyi elden bırakmadım. İfade ettiğim gibi, ehl-i sünnetin ehl-i beyte karşı tutumunu beyan ettiğim birinci fasılda bu yolu takip etmedim.

Peki Şîa'nın Hz. Hüseyin'in şehid edilmesine kadar ki süreçte rolü neydi? Yine onun şehid edilmesinin günümüze kadar ulaşan etkileri bağlamında Şîa'nın konumu nedir? Bunlara ve daha başka sorulara ceap arayacağımız kitabımız Hz. Hüseyin etrafında olacaktır. Allah bizleri onunla birlikte haşretsin!

Yüce ve Kadîr Allah'tan, kendisine kalb-i selim ile gelenler dışında hiçbir malın ve evladın fayda sağalamayacağı

o kıyamet gününde bu araştırmayı kendi vech-i kerîmi için yapılmış halis bir amel kılmasını dilerim!

Abdullah b. Abdülaziz

Birinci Bölüm

EHL-İ SÜNNET ve EHL-İ BEYT
radiyallâhu anhum

1- Ehl-i Beytin Ehl-i Sünnet Nazarında Sahip Oldukları Konum

Hiç şüphe yok ki, Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in ev halkı ihtiram ve takdir bakımından Ehl-i sünnet nazarında yüksek bir konuma, üstün bir dereceye sahiptir. Allah'ın ehl-i beyt için meşru kılmış olduğu haklara riâyet ederler. Onları sever, onları veli edinir ve Gâdir Hum günü Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in onlar hakkında "Ehl-i beytim hakkında sizlere Allah'ı hatırlatırım."[3] şeklinde ifade etmiş olduğu vasiyetini muhafaza ederler. Onlar bu vasiyeti nazar-ı itibara alıp uygulamak bakımından insanlar içinde en bahtiyar kimselerdir.

Ehl-i beytten bazıları hakkında oldukça ileri derecede aşırılığa (ğuluvv) sapan Şîa'nın yolundan da, Ehl-i beyt'e ezâ ederek buğz besleyen Nâsıbîlerin yolundan da beridirler. Ehl-i sünnet, Ehl-i beyte sevgi duyulmasının, onlara söz ya da fiille eza edilmemesinin ve kötülükte bulunulmamasının vacip olduğu üzerinde müttefiktir. Ehl-i sünnetin hadis, biyografi vb. kitapları, Allah'a sonsuz sayıda hamd ve minnet olsun ki, ehl-i beytin menkıbeleri ile doludur.

---

3 *Müslim bi Şerhi'n-Nevevî*, K. Fadâilu's-Sahâbe, "Fadâilu Alî *radıyallâhu anh*" Babı, 18/188, No: 2408.

Şîa'nın haklarında masumiyet iddiasında bulundukları ve Ehl-i sünnetin kendilerinden hoşlanmadıklarını ve düşmanlık ettiklerini ileri sürdükleri Müminlerin emiri Alî, çocukları ve torunları *radiyallâhu anhum*'un bazı faziletlerini zikretmekle yetineceğiz.

a) Müminlerin Emîri Alî *radiyallâhu anh:*

Buhârî ve Müslim'in Sehl b. Sa'd hadisinden rivayetlerine göre Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* Hayber Günü şöyle buyurmuştur: *"Yarın bu sancağı öyle bir adama vereceğim ki, Allah onun elleriyle fetih nasip edecek. O Allah'ı ve peygamberini sever. Allah ve peygamberi de onu severler."* İnsanlar geceyi sancağın kime verileceğini konuşarak[4] geçirdiler. Râvi anlatmaya şöyle devam etti: Sabah olduğunda insanlar Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in yanına gittiler. Hepsi de sancağın kendisine verilmesini ümit ediyordu. (Rasûlullah) *"Alî b. Ebî Tâlib nerede?"* dedi. "Gözlerinden rahatsız, ey Allah'ın Rasûlü!" dediler. Râvi anlatmaya devam etti: Ona birini gönderdiler. Hz. Alî'yi getirdi. Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* de onun gözlerine tükürüp elini sürerek dua etti. Sanki hiç ağrısı olmamış gibi iyileşti. Ve Rasûlullah sancağı ona verdi. Hz. Alî "Ya Rasûlallah onlar bizim gibi olana dek savaşayım mı?" dedi. Rasûlullah *"Yavaş ol! Onların alanına gelip sonra da İslam'a davet edinceye ve üzerlerine vacip olan Allah'ın haklarını kendilerine bildirinceye kadar bekle! Allah'a yemin olsun ki, Allah'ın tek bir adamı senin vasıtanla hidayete erdirmesi, senin için kızıl develerden daha hayırlıdır."* buyurdu."[5]

---

4 Hadisin orijinalinde geçen *yedûkûn* kelimesi konu hakkında söz etmek, konuşmaya dalmak, anlamına gelir. Bk. İbnu'l-Esîr, *en-Nihâye*, 2/140.

5 *Buhârî*, *Fethu'l-Bârî*, K. Fadâilu's-Sahâbe, "Menâkıbu Alî *radıyallâhu anh*" Babı, 7/70 No: 1-37; *Sahîh-i Müslim*, K. Fadâilu's-Sahâbe, "Fadâilu Ali *radıyallâhu anh*", 4/1872, No: 3406. Lafız Müslim'e aittir.

Bu hadiste Müminlerin Emîri Alî b. Ebî Tâlib *radiyallâhu anh*'ın muazzam bir fazileti ve açık bir menkıbesi görülmektedir. Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* *"O Allah ve Rasûlü'nü sever. Allah ve Rasûlü de onu severler."* sözü ile Hz. Alî'nin sevgisi hakkında hüsn-ü şehâdette bulunmuştur.

b) Fâtıma *radiyallâhu anhâ:*

Buhârî *rahimehullâh*, "Menâkıbu Fâtıma *radiyallâhu anhâ*" babında Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir: *"Fâtıma, cennet ehlinin hanımlarının efendisidir."*[6]

c) Hasan ve Hüseyin *radiyallâhu anhumâ:*

Tirmizî'nin el-Berâ b. Âzib *radiyallâhu anh*'a ulaşan isnadıyla rivayetine göre Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* Hasan ve Hüseyin'i gördü ve şöyle buyurdu: *"Allah'ım ben şu ikisini seviyorum. Sen de sev!"*[7]

Bu hadiste Haseneyn *radiyallâhu anhumâ*'nın açık bir fazilete sahip oldukları görülmektedir. Zira hadis, ümmeti bu iki şahsiyeti sevmeye teşvikte bulunmakta ve onları sevmenin Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'i sevmek olduğunu bildirmektedir.

Ahmed'in, Ebû Saîd el-Hudrî *radiyallâhu anh*'a ulaşan isnadı ile rivayetine göre Ebû Saîd Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in şöyle buyurduğunu söylemiştir: *"Hasan ve Hüseyin, cennet ehli gençlerinin efendileridir."*[8]

---

6 *Buhârî, Fethi'l-Bârî*, K. Fadâilu's-Sahâbe, 7/105.

7 *Tirmizî*, K. Menâkıbu'l-Hasen ve'l-Huseyn, 5/661, No: 3782. Tirmizî "hasen-sahih" demiştir. el-Elbânî de *Sahîh Sünen Tirmizî*, 3/226'da yer aldığı üzere "sahih" demiştir.

8 *Müsned*, 3/3; *Tirmizî, Sünen*, K. Menâkıb, "Menâkıbu'l-Hasen ve'l-Huseyn" Babı, 5/656, no: 3768. Tirmizî, "hasen-sahih" demiştir. Hâkim, *Müstedrek*, 3/166-167. Hâkim rivayeti tashih etmiştir. Bir diğer rivayette *"Babaları onlardan daha hayırlıdır."* ziyadesi yer alır. Hâkim sahih olduğuna hükmetmiş ve Zehebî de muvafakat etmiştir.

Bu hadiste Haseneyn *radiyallâhu anhumâ* hakkında muazzam iki menkıbe zikredilmiştir. Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* onlar hakkında cennetlik olacakları yönünde tanıklıkta bulunmuş ve cennet ehlinin gençlerinin efendileri olduklarını bildirmiştir. Allah ikisinden de razı olsun ve onları razı etsin!

d) Alî b. el-Hüseyin *rahimehullah:*

Onun hakkında Yahyâ b. Sa'îd şöyle demiştir: "Medine'de gördüğüm en faziletli Hâşimî'dir."[9]

Zührî şöyle demiştir: "Alî b. Hüseyin'den daha faziletli bir Hâşimî görmedim."[10]

Muhammed b. Sa'd da şöyle demiştir: "Sika, güvenilen, çok sayıda hadisi olan, yüce ve yüksek bir şahsiyet ve vera sahibi biridir."[11]

e) Muhammed b. Alî (el-Bâkır) *rahimehullah:*

İbn Sa'd, "İlmi ve hadisi çok olan biriydi." demiştir.[12]

es-Safedî "İlim, fıkıh ve diyâneti bir araya cem etmiş şahsiyetlerdendir." demiştir.[13]

Zehebî'nin de nassen bildirdiği gibi kendisi ile ihticacda bulunmak konusunda hafızlar ittifak etmiştir.[14]

f) Cafer b. Muhammed (es-Sâdık) *rahimehullah:*

Onun hakkında Ebû Hanîfe, "Cafer b. Muhammed'den daha fakihini görmedim." demiştir.[15]

---

9 *el-Hilye*, 3/138.
10 *el-Hilye*, 3/138; *Tehzîbu't-Tehzîb*, 7/305.
11 *et-Tabakâtu'l-Kübrâ*, 5/222.
12 *et-Tabakâtu'l-Kübrâ*, 5/324.
13 *el-Vâfî bi'l-Vefeyât*, 4/102.
14 *Siyeru A'lâmi'n-Nubelâ, 4/413.*
15 *"Tezkiratu'l-Huffâz" 1/166.*

Ebû Hâtim "Benzeri sorulup araştırılmayacak bir sikadır." demiştir.[16]

Zehebî de "Cafer b. Muhammed kendi zamanının Alevîlerinin efendisi ve Hicaz imamlarından birisidir. Sahâbîlere yetişememiştir." demiştir.[17]

g) Mûsâ b. Cafer (el-Kâzım) *rahimehullah:*

Ebû Hâtim er-Râzî onun hakkında: "Sika, sadûk, Müslümanların imamlarından biri." demiştir.[18]

Şeyhulislam İbn Teymiyye de şöyle demiştir: "Mûsâ b. Cafer ibadet ve nüsük ile hüsn-ü şehadette bulunulmuş bir şahsiyettir."[19]

Zehebî "Mûsâ, seviyeli hekimlerden ve takva sahibi ibadet ehli kimselerdendi." demiştir.[20]

h- Alî b. Mûsâ (er-Rıza) *rahimehullah:*

Zehebî onun hakkında "İlim, din ve önderlik konusunda belli bir konuma sahipti." demiştir.[21]

i- Muhammed b. Alî (el-Cevad) *rahimehullah:*

Haşimoğulları'nın bariz şahsiyetlerinden sayılıyordu. Cömertlik ve önderlikle tanınmıştır.[22]

el-Bağdâdî[23] şöyle demiştir: "(Ehl-i sünnet), Rasûlullah

---

16 *"Kitâbu'l-Cerh ve't-Ta'dîl"* 2/487.
17 *"Muhtasaru'l-Uluvv"* s. 148.
18 *"el-Cerh ve't-Ta'dîl"* 4/139.
19 *"Minhâcu's-Sünne"* 4/57.
20 *"Mîzânu'l-İ'tidâl"* 4/202.
21 Zehebî *"es-Siyer"* 9/387.
22 İbn Teymiyye, *Minhâcu's-Sünne*, 4/68.
23 Abdulkâhir b. Tâhir b. Muhammed b. Abdillah el-Bağdâdî et-Temîmî el-İsferâyînî.

sallallâhu aleyhi ve sellem'in hanımlarının hepsinin kendilerinin velisi olduklarını ifade etmekte ve bu hanımların hepsini veya bir kısmını tekfir edeni kafir saymaktadırlar. Hasan, Hüseyin ve Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in torunlarından Hasan b. Hasan, Abdullah b. Hüseyin, Alî b. Hüseyin Zeynelabidin, el-Bâkır olarak maruf Muhammed b. Alî b. Hüseyin, es-Sâdık olarak tanınan Cafer b. Muhammed, Musa b. Cafer, Alî b. Musa er-Rıza gibi meşhur olanlara da veli olduklarını söylemektedirler. Hz. Alî'nin kendi sulbünden olan Abbâs, Ömer, Muhammed b. el-Hanefiyye ve diğer pak atalarının yoluna dahil olan öteki çocukları hakkında da aynı görüşe sahiptirler."[24]

İsferâyînî[25] ehl-i sünnetin metodunu beyan ederken şöyle demiştir: "Allah onları bu ümmetin selefi hakkında kötü şeyler söylemekten ve onlara dil uzatmaktan korumuştur. Muhacirler, Ensar, bu dinin bariz şahsiyetleri, Bedir Savaşı'na katılan sahabiler, Uhud Savaşı'na katılanlar ve Rıdvan biatinde bulunanlar hakkında olsun, Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in cennete gireceklerine dair şehadette bulunduğu kimseler hakkında olsun sadece ve sadece güzel şeyler söylemişlerdir. Ayrıca Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in eşleri, sahabileri, çocukları ve Hasan, Hüseyin gibi diğer meşhur torunları ile Abdullah b. Hasan, Alî b. Hüseyin, Muhammed b. Alî, Cafer b. Muhammed, Musa b. Cafer, Alî b. Musa Rıza gibi o torunlarının zürriyetinden olanlar hakkında ve hiçbir değiştirme ve dönüştürmede bulunmaksızın en

---

Şafiî, fıkıhçı, usûlcü, edebiyatçı. Bağdat'ta doğmuş ve yetişmiştir. 429h. yılında İsferâyin'de vefat etmiştir. Bk. *Vefeyâtu'l-A'yân*, 3/203; *el-A'lâm*, 4/48.

24 *el-Fark beyne'l-Firak*, 360.

25 Tâhir el-İsferâyînî. Şafiî. Ebu'l-Muzaffer olarak meşhurdur. Usûlcü, müfessir bir imamdır. 471h. senesinde Tûs'ta vefat etmiştir. Bk. *Tabakâtu'ş-Şâfiîyye*, 3/175.

doğru yol üzerinde giden diğerleri hakkında da yalnızca güzel sözler söylemişlerdir. Raşid halifeler hakkında da güzel sözlerden başka bir şey söylememişlerdir. Onlardan hiçbirine dil uzatılmasını caiz görmemişlerdir. Tabiînin önde gelenleri ve Allah'ın bid'at pisliğine bulaşmaktan, bazı münkerleri açıkça işlemekten kendilerini muhafaza buruduğu etbau't-tâbiîn hakkında da aynı tutumu sergilemişlerdir."[26]

Ehl-i Sünnetin, Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in Ehl-i beyti hakkındaki inancı bu şekildedir. Daha fazla malumat edinmek isteyen hadis, siyer ve biyografi kitaplarına müracaat etmelidir. Allah'ın izniyle bu kaynaklarda Ehl-i sünnetin Ehl-i beyt *radiyallâhu anhum*'un destekçileri olduklarını görecektir.[27]

2- Hz. Hüseyin *radiyallâhu anh*'ın Katledilmesi Karşısında Ehl-i Sünnetin Tutumu

Hz. Hüseyin *radiyallâhu anh*'ın öldürülmesi karşısında ehl-i sünnetin tutumunu Şeyhulislam İbn Teymiyye şöyle özetlemektedir: "Allah ona şehitlik ikramında bulunmuştur. Bu vesileyle onu öldürenleri, öldürülmesine yardımcı olanları ya da katline rıza gösterenleri alçaltmıştır. Kendisinden önce geçmiş olan şehitlerle birlikte onun güzel bir örnekliği bulunmaktadır. O ve kardeşi cennet gençlerinin efendileridir. Her ikisi de İslam'ın güçlü olduğu dönemde yetişmiş, ehl-i beytin Allah için çektiği sıkıntı, sabır ve hicreti yaşamamışlardır. Ve Allah onlara ikramlarını tamamlamak, derecelerini yükseltmek için şehadeti ikram etmiştir. Onun katledilmesi büyük bir musibettir.

---

26 *et-Tebsîr fi'd-Dîn*, s. 196.

27 Süyehmî, *el-Akîde fî Ehli'l-Beyt.*

Allah Subhânehû ve Teâlâ, musibet anında ***"Kendilerine musibet isabet ettiğinde biz Allah içiniz ve yine ona döneceğiz diyen sabredenleri müjdele! Onlara rablerinden salâvat ve rahmet vardır. Onlar hidayete ermişlerdir."*** *(Bakara, 2/155, 156)* âyetiyle istircâyı meşru kılmıştır."[28]

28 *Mecmûu'l-Fetâvâ*, 4/511.

İkinci Bölüm

KÛFE HAKKINDA NE BİLİYORSUN?

1- Kûfe Şîa Yurdunun Göbeğidir

Şiî ilim adamı Bâkır Şerîf el-Kuraşî şöyle demiştir: "Kûfe, Şîa'nın beşiği ve alevîlerin yerleşim yerlerinden biriydi. Birçok olayda ehl-i beyte içten bağlılığını ilan etmiştir."[29]

Bir diğer yerde şöyle demiştir: "Ömer'in hilafetinden itibaren Şîalığın tohumu Kûfe'de atılmıştır."[30]

Şiî Muhammed et-Tîcânî es-Semâvî de şöyle demiştir: "Ebû Hureyre, Alî b. Ebî Tâlib'in yurduna, Şîa diyarının göbeği olan Kûfe'ye girdi."[31]

2- Vefasızlık Diyârı Kûfe

Şeyh Cevâd Muhaddisî şöyle demiştir: "Kûfe halkı tarihte vefasızlık ve ahdi bozmakla şöhret bulmuştur. Her hâlukârda İslam tarihi Kûfe halkının bağlılığı ve ahde vefası hakkında hoş bir görüş taşımamaktadır."[32]

Ayrıca şöyle demiştir: "Kûfelilerin sahip oldukları nefsî ve ahlâkî özellikler cümlesinden olarak şunlara işaret etmek mümkündür: Davranışta çelişki, hilekârlık, döneklik, yöneti-

---

29 *Hayâtu'l-İmâm Hüseyn*, 3/12.
30 *Hayâtu'l-İmâm Hüseyn*, 3/13.
31 *A'rifi'l-Hakk*, s. 161.
32 *Mevsûatu Âşûrâ*, s. 59.

cilere karşı çıkmak, adam kayırmacılık, kötü ahlak, hırs, tamahkarlık, şayialara inanmak, çeşitli kabilelerden müteşekkil olmalarından dolayı kabileci eğilimler göstermek. Bütün bu sebepler İmam Alî'nin onların kahrını çekmesine ve çeşitli kurnazlıklar görmesine neden olmuştur. İmâm Hasan onların vefasızlıklarıyla yüz yüze gelmiştir. Müslim b. 'Ukayl onların arasında haksız yere katledilmiştir. Hz. Hüseyin Kûfe'ye yakın bir yer olan Kerbelâ'da ve Kûfe ordusu elinde öldürülmüştür."[33]

Şiî Şeyh Hüseyin Kevrânî şöyle demiştir: "Kûfe'ye özgü bu imanın en önemli özellik ve belirtileri nelerdir? Bunların şöyle özetlenmesi mümkündür:

a) İslam'a destek olmaktan geri durmak,

b) Mal sevgisi,

c) Yarı yolda koyup döneklik yapmak"[34]

Şeyh Cevâd Muhaddisî şöyle demiştir: "Kûfe'de Ehl-i beyt şiasının sayısı az değildi. Ancak onların Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in *itra*sına olan velâları, bağlılıkları Alî ailesine inanç ve amel bağıyla bağlanmışlıktan, fedakârlık ve yüzleşme alanına inebilmek cesaretini göstermekten çok; duygusal ve hamasî konuşmalarla, coşkun duygularla yüklüydü."[35]

Şiî ilim adamı Bâkır Şerif el-Kuraşî şöyle demiştir: "Kûfeliler İmam'a gönderdikleri mektupları ve sefere çıkması için kendileri ile yaptıkları biati unutmuş görünüyorlar."[36]

---

33 *Mevsûatu Âşûrâ*, s. 59.
34 *fî Rihâbi Kerbelâ*, s. 53.
35 *Mevsûatu Âşûrâ*, s. 60.
36 *Hayâtu'l-İmam Hüseyn*, 2/370.

Üçüncü Bölüm

ŞÎA VE EHL-İ BEYT

1- Şîa'nın Ehli Beyt *radiyallâhu anhum*'a Vefasızlığı

Emîru'l-müminîn Alî *aleyhisselâm*'a geri dönüyoruz ve onun şiasından (yani Kûfelilerden) şikayet ettiğini görüyoruz. O şöyle diyor: "Toplumlar idarecilerinin zulmünden korkar olmuşlar. Ben ise idarem altındakilerin zulmünden korkar hale geldim! Ben sizi cihad seferberliğine çağırdım; davranmadınız! Bir şeyler duyurmaya çalıştım, dinlemediniz! Hem gizlice, hem de açıkça davet ettim, icabet etmediniz. Nasihat ettim; kabul etmediniz. Hazır bulunup şahit olanlar üçüncü şahıslar gibi midir? Köleler efendilere benzer mi? Size hikmetleri okuyorum, kaçıyorsunuz. Etkileyici vaazlarda bulunuyorum, bu vaazlardan ayrılıp gidiyorsunuz. Sizi asilere karşı cihada teşvik ediyorum, daha sözün sonuna gelmeden paramparça olup dağılıp gittiğinizi ve meclislerinize geri döndüğünüzü, öğütleriniz karşısında kendi kendinizi kandırdığınızı görüyorum. Sabah sizi doğrultuyorum, akşama kadar yılan sırtı gibi eski haline geri dönüyorsunuz. Doğrultmaya çalışan aciz; doğrultulmaya çalışılan sıkıntılı. Ey bedenleri burada bulunup da akılları başka yerde olanlar! Ey hevaları farklı farklı olup da yöneticilerinin kendileri ile imtihana tabi tutulduğu kimseler! Arkadaşınız Allah'a itaat ederken, siz ona isyan ediyorsunuz… Allah'a yemin ederim ki, dinarın dirhemle değiştirilmesi gibi Muaviye'nin beni sizinle değiştirmesini, sizin içinizden alacağı on adama karşı-

lık onlardan bir adam vermesini isterdim. Ey Kûfeliler! Sizin hakkınızda üç şey ve bir de iki şeyle sınandım: Duyabilen sağır, konuşabilen dilsiz, görebilen kör ve karşılaşma anında dürüst özgürler olmamayı, bela anında da güven duyulan kardeşler olmamayı. Çobanı kaybolup da bir taraftan toplansa diğer taraftan dağılan deve sürüsüne benzeyen insanlar! Eliniz toprağa değsin!..."[37]

Şiî Dr. Ahmed Râsim en-Nefîs bizlere bu Şiîlerin Müminlerin Emiri Alî *aleyhisselâm*'ı yüz üstü bırakmaları ve O'na sıkıntı vermeleri konusunda bir başka olayı şöyle nakletmektedir: "Askerî seviye bakımından Alî *aleyhisselâm*'a gelince, Nasr b. Muzâhim şöyle rivayet etmektedir: Hudeyr gecesinin sabahında İmâm Alî *aleyhisselâm*'ın elçisi "Yanıma gel!" mesajı ile ona geldiğinde Muâviye'nin ordusunu temaşa etti ve "Beni yerimden etmen gereken an şimdi değil. Ben fetih ümit ediyorum. Beni acele ettirme!" dedi. Yezid b. Hâni Alî *aleyhisselâm*'ın yanına dönüp durumu bildirdi. O bizim yanımıza daha yeni varmıştı ki Eşter tarafından gürültü ve sesler yükseldi. Iraklıların lehine fetih ve zafer, Şamlılar aleyhine de yenilgi ve kaçış belirtileri görülmeye başladı. İnsanlar Alî'ye "Vallahi, savaşmaktan başka bir emir verdiğin görüşünde değiliz." dediler. O da "Benim elçimle gizlice konuştuğumu gördünüz mü? Ne konuştuysam, sizin gözünüzün önünde açık açık konuştum, siz de duydunuz." dedi. "Ona, sana gelmesi için haber gönder! Yoksa seni azlederiz!"[38] dediler. "Vah sana ey Yezid! Ona kabul ettiğimi buraya gelmesini söyle! Çünkü fitne meydana gelmiştir." dedi. Ona gidip haber verdi. Eşter: "Bu Mushafları kaldırıyor mu?" diye sordu. O da "Evet" dedi.

---

37 *Nehcu'l-Belâğa*, 1/187-189.
38 Reddedişin nasıl da fitne ve musibet kaynağı olduğuna bakınız!

"Allah'a yemin olsun ki, fethe bakmıyor musun? Ne ile karşılaşacaklarına bakmıyor musun? Allah'ın bize ne yapacağına bakmıyor musun? Bunu bırakıp gitmemiz mi gerekiyor?" dedi. Yezid şöyle ona dedi: "Sen burada zafer kazanıp da müminlerin emîri'nin bulunduğu yerde düşmanına teslim edilmesini ister misin?" Vallahi bunu istemem." dedi. "Öyleyse anla! Ona "Ya Eşter'e haber gönderip yanına getirirsin ya da Osman'ı öldürdüğümüz gibi seni de öldürürüz veya düşmanına seni teslim ederiz."[39] diye yemin ettiler. Eşter geldi; onların yanına vardı. "Ey müminlerin emîri!" dedi, "Safı safın üstüne bindir. İnsanlar şaşırsın!" "Müminlerin emiri hükmü kabul etti. Kur'an'ın hükmüne razı oldu." diye bağrışmaya başladılar. Eşter "Müminlerin Emîri *aleyhisselâm* razı ise ben de razıyım." dedi. İnsanlar "Müminlerin emiri razı oldu. Müminlerin emiri razı oldu." demeye başladılar. O ise yerde oturmuş tek bir kelime konuşmadan suskun duruyordu. Sonra ayağa kalktı. İnsanların hepsi suskunlaşmıştı. "Savaş sizden alıncaya dek benim istediğim biçimde bu işim sizinle beraberdir. Allah'a yemin olsun ki, savaş sizden aldı ve bıraktı. Düşmanınızdan da aldı. Ama bırakmadı. Sizin için savaş çok çetin ve mahrum bırakıcıdır.[40] Dikkat ediniz! Ben dün müminlerin emiri idim. Bu gün ise memur konumuna geldim. Dün yasaklayan idim. Bugün yasağa muhatap olan benim. Siz kalmak istemiştiniz. Benim ise size hoşlanmayacağınız şeyleri yükleme hakkım yok." dedi ve oturdu."[41]

Derim ki: İş burada kalmamış onu *-Allah'a sığınırız-* yalancılıkla suçlamışlardır.

39 Alî *radiyallâhu anh*'ı ölümle tehdit edenlerin Hz. Osman'ın katilleriyle aynı kişiler olduklarına dikkat ediniz! Rafızîlik fitneden başka bir şey midir ki?

40 Alî *radıyallâhu anh*'ın onlardan neler gördüğüne dikkat ediniz.

41 *Alâ Huta'l-Huseyn*, s. 34-35.

Şerif er-Radî (Radî'nin kim olduğu malumdur) emîrul-mü'minîn Alî *radiyallâhu anh*'den şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Bundan sonra; Ey Iraklılar! Siz; hamile kalıp da, hamilelik süresi tamamlanınca sütü çekilen, evinin direği ölüp de uzun süre dul kalan ve en uzak akrabası kendisine varis olan kadın gibisiniz. Vallahi ben size isteyerek gelmedim. Zorla geldim. Kulağıma geldiğine göre "Alî yalan söylüyor" diyormuşsunuz. Allah sizi katletsin! Kime yalan söylemişim?..."[42]

Aynı nedenle Alî *radiyallâhu anh* şiasına şöyle demiştir: "Allah sizi katletsin! Kalbimi irinle, göğsümü de kinle doldurdunuz! Beni yudum yudum içip bitirdiniz. İsyanla ve desteksiz bırakmakla görüşümü bozdunuz."[43]

Şîa'nın (kendi iddialarına göre) ilk masum imamlarına karşı halleri böyleydi. İlginçti ki, dillerine şöyle bir uydurma hadis dolamışlardır: "Ey Alî! Sen ve taraftarların (şîan) razı olmuş ve razı olunmuş olarak; düşmanların da öfkeli ve kafaları yukarı kalkık olarak gelecekler."

Bunlar mı razı olmuş ve razı olunmuş olarak gelecekler acaba?!

Daha sonra Şîa'nın Hasan b. Alî *radiyallâhu anhumâ* ile olan rolüne sıra geliyor. Burada Şiî Dr. Ahmed en-Nefîs'in İmâm Hasan'ın kendi taraftarlarına (şîasına) ve tebasına savaş için hazırlanmaları konusunda verdiği emir hakkında yazdıklarını nakledeceğiz. Hasan b. Alî *radiyallâhu anh* onlara şöyle hitap etmiştir: "Bundan sonra; Allah insanlara cihadı yazmış ve onu 'hoşa gitmeyen şey' olarak adlandırmıştır. Sonra da müminlerden cihad ehli olanlara *"Sabredin! Allah sabredenlerle beraberdir."* buyurmuştur. Ey insanlar, sizler sevdiklerinizi an-

42 *Nehcu'l-Belâğa*, 1/118, 119.
43 *Nehcu'l-Belâğa*, 1/70.

cak hoşlanmadığınız şeylere karşı sabrederek elde edebilirsiniz. Nahîle'deki karargâhınıza gidin! Gidin ki biz de bakalım, siz de bakın! Biz de görelim, siz de görün!" Şöyle devam etti: Sözlerinde insanların kendisini desteksiz bırakacağı endişesi bulunmaktadır. Şöyle demiştir: Sustular. Hiçbiri konuşmadı. Tek bir sözle dahi cevap vermediler. Adiyy b. Hâtem bu durumu görünce kalktı ve şöyle dedi: "Ben İbn Hâtem'im. Sübhânallah! Bu ne kötü bir hal böyle! İmamınıza, peygamberinizin kızının oğluna cevap vermeyecek misiniz? Dilleri rahatlık içinde bol bol atıp tutan, iş ciddiye binince de tilki gibi sıvışıp giden Mudar'ın hatipleri nerede?. Allah'ın azabından korkmuyorsunuz? Bunun ayıbından, utancından endişe etmiyor musunuz?"[44]

Bu kıssayı Şiî İdris el-Hüseynî zikretmiştir.[45]

Dr. Ahmed Râsim en-Nefîs, Emîru'l-müminîn Hasan'ın sözleri üzerine talikte bulunarak şöyle demiştir: "Psikolojik yenilgiye uğramışlardı. Cihad'a, fedakarlığa ve özveride bulunmaya arzuları kalmamıştı. Dünyayı ve dünyanın tatlılıklarını görmüşler; bunları arzu eder hale gelmişlerdi. Onlar ve özellikle de liderleri çok arzu ettikleri şeyleri adaletin gölgesinde kesinlikle bulamayacaklar. Gönülleri bir sonraki merhalenin önderleri olan Ümeyyeoğullarına dönüktür..."[46]

Ayrıca Şîa'nın Müminlerin emiri Hasan'a karşı hainliklerini ve dil uzatışlarını naklederek şöyle demektedir: "Daha sonra savaş karargâhına yöneldiğini ilan etti. Kays b. Sa'd b. 'Ubâde ve Ma'kıl b. Kays er-Riyâhî ayağa kalktılar ve Adiyy b. Hâtem'in dediği gibi söyleyip karargâhlarına hareket ettiler. İnsanlar da onların arkasından gittiler. İmam Hasan *aley-*

---

44 *Alâ Huta'l-Huseyn*, s. 38.
45 *Lekad Şeyya'ani'l-Huseyn*, s. 274-275.
46 *Alâ Huta'l-Huseyn*, s. 39.

hisselâm ordusunu yerleştirdi ve onlara bir konuşma yaptı… İnsanlar birbirlerine bakıp "Bu söyledikleriyle acaba ne kastediyor? Muâviye ile barış anlaşması yapmayı ve yönetim işini ona devretmeyi kasdettiğini sanıyoruz. Vallahi bu adam kafir oldu." dediler. Sonra çadırına gidip yağma ettiler. Altındaki seccadesini bile aldılar. Sonra Abdurrahman b. Abdullah b. Cuâl el-Ezdî üzerine atıldı ve işlemeli elbisesini boynundan çıkardı. Üzerinde ridası olmadığı halde kılıç kuşanmış olarak oturup kaldı. Atını getirtip bindi… Muzlim Sâbât'tan geçerken Esedoğullarından bir adam kalktı, atının yularından tuttu ve "Allahu ekber, ey Hasan! Baban şirk koşmuştu sonra sen de şirk koştun." dedi ve balta ile uyluğunu yararak yaraladı.. Uyluğunun eti yüzülmüştü. Hasan *aleyhisselâm* bir sedye üzerinde Medâin'e götürüldü."[47]

Bir başka mutaassıp Şiî olan İdris el-Hüseynî seleflerine hıyanet ederek şunları nakletmiştir: "İmâm Hasan *aleyhisselâm* kendi ordusuna mensup bazı kimselerin suikast girişimlerine maruz kalmıştır. Bir defasında Esedoğullarından biri olan Cerrâh b. Sinan gelmiş Hz. Hasan'ın katırının yularından tutarak uyluğundan yaralamıştır. İmam onu kucaklayınca ikisi beraber yere yuvarlandılar. Abdullah b. Hanzal et-Tâî ona karşı koyarak elinden baltayı alarak onu yaraladı. Bir defasında da namaz esnasında yaralanmıştı."[48]

Büyük Şiî taklit mercii Muhsin el-Emîn el-Âmilî şöyle demektedir: "Oğlu Hasan'la biatleşildi ve ahitleşildi. Sonra da kendisine vefasızlık edilip düşmanına teslim edildi. Irak halkı üzerine atıldı ve yan tarafından hançerle yaralandı."[49]

47 "*Alâ Hutâ'l-Huseyn*" s. 39-40.
48 "*Lekad Şeyya'ani'l-Huseyn*" s. 279.
49 "*A'yânu'ş-Şîa*" 1/26.

Muhammed et-Tîcânî es-Semâvî de şöyle demektedir: "Nitekim bazı cahiller İmam Hasan'ı, Muâviye ile sulh anlaşması yapmak suretiyle müminleri zelil ettiği ve samimi Müslümanların kanını akıttığı yönünde itham etmişlerdir."[50]

Âyetullahu'l-Uzmâ Hüseyin Fadlallah şöyle demiştir: "Onun ordusunda yer alanların bir kısmı beraberce savunmada bulunan haricilerdendi. Onunla beraber savunmada yer almaları besledikleri sevgiden dolayı değildi. Fakat her hangi bir vesile ile ve herhangi bir kişi yanında Muâviye'ye karşı savaşmak istiyorlardı. Ordusu içinde ganimet maksadıyla katılmış olanlar da vardı. Ayrıca aşiret tassubu ile yoğrulup mal ve makam arayışı içinde bulunan liderlerinin tahrik ettiği insanlar da bulunmaktaydı. Hasan'ın ordusunu ifsat etmek istiyorlardı. Askerleri içinde ve komutanları arasında Muâviye tarafından kendilerine paralar gönderilmiş olan akrabaları da bulunuyordu. Bunlar orduyu komutansız bırakıp terk etmişlerdi. Çoğu kimsenin Muâviye'ye gönderdiği mektuplarda şu ifade yer alıyordu: "Şayet istersen Hasan'ı ölü ya da diri sana teslim ederiz." Muâviye bu mesajları ona iletiyordu. Ordusunu denemiş ve kendisini (Hasan) nasıl öldürmeye çalıştıklarını görmüştü."[51]

İşte bu nedenle hocaları Ebû Mansur et-Tabersî'nin rivayet ettiği gibi Hz. Hasan *radiyallâhu anh* şöyle demiştir: "Vallahi Muâviye'yi benim için bunlardan daha hayırlı görüyorum. Onlar benim taraftarlarım (şîam) olduklarını iddia ediyorlar! Ama beni öldürmek istediler... Bütün varlığımı gasbettiler... Malımı aldılar... Allah'a yemin olsun ki, Muâviye benden bir

---

50 "*Küllu'l-Hulûl İnde Âli'r-Rasûl*" s. 122-123. Şuna dikkat ediniz ki, bu suçlama kendi şiası tarafından yapılmaktayken Tîcânî, okuyucunun aklını çelmek ve karıştırmak için bunların bir takım cahiller olduklarını ifade etmektedir.

51 "*en-Nedve*" 3/208; "*fî Rihâbi Ehli'l-Beyt*" s. 270.

ahit alsa ve buna karşılık kanım dökülmese ve ailem hakkında güvence verilse, bunların beni öldürmelerinden, ev halkımın ve ailemin zayi olup gitmesinden daha hayırlıdır. Muâviye ile savaşsam da boynumdan tutup barış için ona götürseler."[52]

Bir diğer Şiî olan Emîr Muhammed Kâzım el-Kazvînî şunları ifade etmektedir: "Gerçek tarih bize ispatlamaktadır ki, İmam Hasan *aleyhisselâm* ile beraber olanlar her ne kadar sayı bakımından çok olsalar da hain ve ahitlerine vefasız idiler. Onların çokluğu düşmanına karşı savaşmak konusunda Hz. Hasan'ın işine yaramamıştır. Onlardaki hıyanet ve vefasızlık o dereceye varmıştır ki, Muâviye'ye "Hasan'ı teslim etmemizi istersen teslim edelim" diye mektup yazabilmişlerdir. Bunlardan biri baltasını çıkararak İmam Hasan *aleyhisselâm*'ı kemiğine ulaşacak şekilde uyluğundan yaralamıştır. Ve ona öyle sözler söylemiştir ki… İmamlar *aleyhimusselâm* "Şîamıza başlarına gelenleri anlatın!" dememiş olsa bu sözler ağza bile alınacak değildir. Ona *aleyhisselâm* "Ey Hasan! Bundan önce babanın şirk koşması gibi sen de şirk koştun." demişlerdir. Bu sebeple Hz. Hasan *aleyhisselâm* onların vefasızlıklarını ve hainliklerini hissedince Müslümanların kanlarını dökmemek, hem suikasta kurban gitmemek ve hem de ailesini yok olmaktan korumak için ne kendilerine, ne İslam'a ve ne de Müslümanlara yönelik bir faydası bulunmaksızın onunla ateşkes anlaşması yapmış antlaşmıştır."[53]

Mutaassıp Şiî İdris el-Hüseynî emîru'l-müminîn Hasan *radiyallâhu anh*'ın kendi taraftarlarına (şîasına) yönelik şu sözle-

---

52 *el-İhticâc*, 2/10. Bu metin Hasan Muğniye'nin *Âdâbu'l-Menâbir* adlı eserinde (s. 20) yer almaktadır.

53 *Muhâvere Akâidiyye*, s. 122-123. Aynı zamanda işin Muâviye'ye teslim edilişinde de Müslümanlara yönelik bir zarar söz konusu değildir.

rini nakletmektedir: "Ey Irak halkı! Şu üç şey sizi terk etmeme neden oldu: Babamı öldürmeniz.. Beni yaralamanız.. Malımı gasbetmeniz."[54]

Daha sonra Şîa'nın Alî, Hasan ve Hüseyin *radiyallâhu anhum*'un ardından, kendileri ile sınava tâbi tutulan imamlarına karşı sergilediği rol, dedelerinin başına gelenlerin İmâm Cafer-i Sâdık'ın da başına gelmesi için sergilenmektedir. Şîadan bir adam.. Kendisine Zurâra b. A'yun deniyor. (Bu adam Abdu'l-Hüseyin el-Mûsevî'nin *el-Murâcaât*'ta hiçbir haklı tarafı bulunmadan savunduğu kimselerden biridir.) Çirkinlik ve hasislik içerisinde İmâm Cafer-i Sâdık *rahimehullâh*'la alay ettiğini görüyoruz. Onun hakkında şöyle diyor: "Allah Ebû Cafer'e rahmet etsin! Cafer'e karşı ise kalbimde bir iltifatsızlık var."[55]

İmam Cafer, onun bid'atini inkar ederken, bu bid'ati ona yamamış ve şöyle demiştir: "Vallahi bana yapabilme gücü verdi ama anlamadı."[56]

Zurâra, İmâm Sâdık'ın yanına girmek için izin istediğinde ona izin vermedi ve şöyle dedi: "Ona izin verme! Ona izin verme! Ona izin verme! Zurâra yaşça büyük olmasına rağmen hürmet gereği benim yanıma gelmek istiyor. Ama o benim dinimden de değildir, babalarımın dininden de değildir."[57]

Ebû Basîr, Câbir el-Ca'fî, Hişam b. el-Hakem ve *el-Murâcaât* müellifinin savunduğu diğerleri gibi imamların geri kalan ashabı da bundan aşağı değildir.[58]

---

54 *Lekad Şeyya'ani'l-Hüseyn*, s. 283'te dipnot.
55 *Ricâlu'l-Keşşî*, s. 131.
56 *Ricâlu'l-Keşşî*, s. 134.
57 *Ricâlu'l-Keşşî*, s. 142.
58 Bu şahısların biyografileri ve Abdülhüseyin el-Mûsevî'nin bunları savunmak için sığındığı bariz yalanları görmek için *Ricâlu'ş-Şîa fi'l-Mîzân* adlı kitaba müracaat ediniz.

Ehl-i beyt *radiyallâhu anhum*'un kendi taraftarları (şiaları) hakkındaki görüşleri onları münafıklıkla itham etmeye kadar varmaktadır. İşte bu durum Cafer-i Sâdık *rahimehullâh*'ın diliyle şöyle ifade edilmiştir: "Allah münafıklar hakkında bir ayet indirmemiştir ki, şîalığı kendine din edinenlerle alakalı olmasın!"[59]

Kendisinden (*rahimehullâh*) gelen bir rivayette şöyle demiştir: "Kaimimiz zuhur ederse, önce şîamızın yalancıları ile işe başlar ve onları öldürür."[60]

Şîa hakkında İmâm el-Kâzım *rahimehullâh* şöyle demiştir: "Şîamı ayrıştırmaya kalksam Vâsıfe olduğunu görürüm. İmtihan etsem, mürted olduklarını görürüm. Ayıklasam, bin kişi içinden bir tanesi kurtulamaz."[61]

İmam el-Rızâ *aleyhisselâm*'dan şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Biz ehl-i beytin sevgisini meşrep edinenler içinden şîamıza karşı deccalden daha şiddetli fitneye sahip olanlar vardır."[62]

2- Şîa'nın Mektupları Hüseyin *radiyallâhu anh*'a Ulaşıyor

Şiî Kâzım Hamd el-İhsâî en-Necefî şöyle diyor:

"İmam Hüseyin *aleyhisselâm*'a peşpeşe mektuplar gelmeye başladı. Öyle ki iki heybe mektup dolmuştu. Kûfe halkından kendisine gönderilen mektupların sonuncusu Hâni b. Hâni es-Sebî'î ve Sa'îd b. Abdullah el-Hanefî ile gelmişti. Mektubu açıp okudu. Şöyle yazıyordu:

---

59 *Ricâlu'l-Keşşî*, s. 254.

60 *Ricâlu'l-Keşşî*, s. 253.

61 *el-Kâfî*, 8/228; *Mecmûatu Verrâm*, 2/152.

62 *Vesâilu'ş-Şîa*, 11/441.

"Bismillâhirrahmânirrahîm.

Kendisinin ve babası Emîru'l-mümінîn'in taraftarlarından (şîasından) Hüseyin'e..

Bu sözlerin ardından;

İnsanlar seni bekliyorlar. Senden başkasının görüşüne bakmıyorlar. Acele et! Çabuk ol!"[63]

Şiî Dr. Ahmed en-Nefîs şöyle demektedir: "Kûfeliler Hüseyin *aleyhisselâm*'a şöyle diyerek mektup yazdılar: "Başımızda hiçbir imam yok. Gel ki, belki Allah bizi seninle hak üzerinde birleştirir." Biat almaya ve Ümeyyeoğulları tağutlarına! karşı koymada ümmetin hareketine komuta etmeye çağrı yapan üzerinde çeşitli imzalar bulunan mektuplar birbiri ardı sıra gelmişti. İşte Hüseynî hareketin temel unsurları böyle olgunlaştı.

Bu unsurlar: Değişim isteyen ve İmam Hüseyin'in harekete komuta etmek üzere bir an önce davranması için teşvikte bulunan halk iradesinin varlığıdır. Bu iradenin mekanı Kûfe'dir ve Kûfe halkından gelen biat mektupları ile somutlaşmaktadır."[64]

Şiî Muhammed Kâzım el-Kazvînî Irak halkının Hüseyin ile yazıştıklarını, ona mesaj gönderdiklerini ve kendisinden halifelik için biatleşmek üzere ülkelerine gelmesini istediklerini zikretmiştir. Hz. Hüseyin yanında Irak halkından on iki bin mektup birikmişti. Hepsi de aynı içeriğe sahipti. Şöyle yazmışlardı: Meyveler olgunlaştı. Etraf yeşerdi. Techizatlı bir ordu ile gelemezsen de, Kûfe'de sana ait yüzbin kılıç var. Bize gelmezsen, yarın Allah'ın huzurunda seninle hesaplaşırız."[65]

---

63 *Âşûrâ*, s. 85; *Tazallumu'z-Zehrâ*, s. 141.
64 *Alâ Huta'l-Huseyn*, s. 94.
65 *Fâciatu't-Tıff*, s. 6.

Şiî muhaddis Abbas el-Kummî şöyle diyor: "Mektuplar birbiri peşi sıra geldi. Tek bir günde o vefasızlardan altı yüz mektup birikmişti. Ama o (Hz. Hüseyin) buna rağmen temkinli davranarak mektuplarını yanıtlamıyordu. Tam on iki bin mektup birikmişti."[66]

Alî b. Mûsâ b. Cafer b. Tâvûs el-Hüseynî eş-Şîî şöyle demiştir: "Kûfeliler Hüseyin *aleyhisselâm*'ın Mekke'ye vardığını ve Yezid'e biat etmekten kaçındığını duymuşlardı. Süleyman b. Sard el-Huzâ'î'nin evinde toplandılar. Hepsi tamam olunca Süleyman b. Sard kalkıp konuşma yaptı. Konuşmasının sonunda şöyle dedi: Ey şîa topluluğu! Biliyorsunuz ki Muâviye öldü, Rabbine gitti ve yaptıkları kendisine sunuldu! Onun yerine oğlu Yezîd geçti. Hüseyin b. Alî *aleyhisselâm* ona muhalefet etti ve Ebû Süfyân'ın tağutlarından! kaçarak Mekke'ye gitti. Sizler onun ve ondan önce de babasının taraftarısınız (şîasısınız). O bugün sizin desteğinize muhtaçtır. Ona destek olacağınızı ve düşmanıyla cihad edeceğinizi iyi biliyorsanız, ona mektup yazın! Zayıflıktan ve başarısızlıktan korkuyorsanız adamı kendi kendisiyle aldatmayın!" Ve Hüseyin'e mektup yazdılar."[67]

Şiî Abbâs el-Kummî de şöyle demektedir: "Şîa Kûfe'de Süleyman b. Sard el-Huzâ'î'nin evinde toplandı. Muâviye'nin öldüğünü ve biatin Yezîd'e yapıldığını konuştular. Sonra Süleyman kalkıp onlara bir konuşma yaptı. Şöyle dedi:

"Muâviye'nin öldüğünü ve yönetimi oğlunun işgal ettiğini! biliyorsunuz. Hüseyin *aleyhisselâm* ona muhalefet etmiş ve Mekke'ye gitmiştir. Siz onun ve babasının taraftarları (şî-

---

66 *Munteha'l-Âmâl*, 1/430.

67 İbn Tâvûs, *el-Luhûf*, s.22; *el-Mecâlisu'l-Fâhira*, s.58, 59; *Munteha'l-Âmâl*, 1/430; *Alâ Huta'l-Huseyn*, s.93.

ası)sınız. Ona destek olacağınızı ve düşmanına karşı cihad edeceğinizi iyi biliyorsanız, ona mektup yazın! Acizlikten ve başarısızlıktan korkuyorsanız, adamı kendi kendisiyle aldatmayın!" Oradakiler "Hayır, bilakis düşmanına karşı savaşacağız. Onun için canımızı veririz." dediler. Sonra Süleyman b. Sard, el-Müseyyeb b. Necbe, Rufâa b. Şeddâd el-Becelî, Hubeyb b. Muzâhir ve Kûfe halkından mümin şîası adına Hz. Hüseyin'e mektup yazdılar. Mektupta hamd u senadan sonra şunlar yer alıyordu: "Sana selam olsun! Bunun ardından; zorba ve inatçı düşmanının belini kıran Allah'a hamd olsun! Bizim başımızda herhangi bir imam yok. Bize gel, belki Allah bizi seninle hak üzere birleştirir. Numân b. Beşîr yönetim sarayında. Onunla ne cumada ne de diğer cemaatlerde bir araya gelmiyoruz. Onunla bayrama da çıkmıyoruz. Senin bize doğru yola çıktığın haberini alsak, Allah'ın izniyle onu çıkarıp Şam'a kadar kovalarız." Sonra mektubu Abdullah b. Musmi' el-Hemdânî ve Abdullah b. Vâl ile göndererek acele etmelerini emrettiler. Bu ikisi süratle yola çıkarak Ramazan'ın onuncu gününde Mekke'ye Hz. Hüseyin'in yanına vardılar. Kûfeliler mektubu gönderdikten sonra iki gün beklediler. Sonra Kays b. Mushir es-Saydâvî, Abdullah b. Şeddâd ve Ammâra b. Abdullah es-Selûlî'yi Hüseyin *aleyhisselâm*'a gönderdiler. Bunların yanında bir, iki ve dört kişinin yüz elli kadar sayfası vardı. Sonra iki gün daha beklediler ve Hâni b. Hâni es-Sebî'î ile Sa'îd b. Abdullah el-Hanefî'yi Hz. Hüseyin'e gönderdiler. Gönderdikleri mektuba şunu yazmışlardı: "Bismillâhirrahmânirrahîm. Mümin ve Müslümanlardan olan şîasından Hüseyin *aleyhisselâm*'a.. Bunun ardından; İnsanlar seni bekliyorlar. Onlar için senden başkasını göremiyorum. Çabuk! Acele et! Çabuk ol! Vesselam!" Daha sonra Şebes b. Rib'î, Haccâr b. Ebcer, Yezîd b. el-Hâris b. Rüveym,

'Urve b. Kays, 'Amr b. el-Haccâc ez-Zebîdî, Muhammed b. 'Amr et-Teymî mektup yazdılar. Şöyle diyorlardı: "Bundan sonra; her taraf yeşerdi. Meyveler olgunlaştı. İstersen techizatlı bir ordunun başında gel! Vesselamu aleykum ve rahmetullahi ve berekâtuh."[68]

3- Hz. Hüseyin, Müslim b. 'Ukayl'i göderiyor

Şiî Rıza Hüseyin Subh el-Hasenî şunları söylemiştir:

"Müslim, Şaban ayının yarısında Mekke'den çıktı ve Şevval'in beşinde Kûfe'ye vardı. Şîa kendisine biat etmek üzere ona yöneldiler. Sayıları on sekiz bin kişiye ulaşmıştı. Şa'bî'nin hadisinde ona biat edenlerin kırk bin kişi olduğu ifade edilmiştir."[69]

Şiî Hâşim Maruf el-Hasenî şöyle demiştir: "Bazı rivâyetlerden anlaşılmaktadır ki, Müslim b. 'Ukayl, amcası Emîru'l-müminîn'e, ölerek ya da öldürülerek kendilerinden ayrılmayı temenni ettiği amcasına karşı Iraklıların yanar-döner ve istikrarsız bir tutum sergilediklerini, amca oğlu Hasan'a, yönetimi Muâviye'ye bırakmak zorunda bırakana kadar amca oğlu Hasan'a hainlik ettiklerini bildiğinden dolayı yolculuğunda pek de hoşnut değildi. Bunu Hz. Hüseyin'e de açıklamıştı. Fakat o bu görevden geri adım attırmadı ve kendisini korkak ve yanlış düşünmekle suçladı. Müslim de hiç hoşnut olmadığı halde bu görevi yerine getirmek üzere yola koyuldu. Kılavuzlarından biri yolda susuzluktan dolayı öldükten sonra yollarını kaybedince, Hz. Hüseyin'e kendisini muaf kılması için bir kez daha mektup yazdı. Fakat Hz. Hüseyin *aleyhisse-*

---

68 *Munteha'l-Âmâl*, 1/430; *el-Luhûf*, s. 22; *el-Mecâlisu'l-Fâhira*, s. 58.
69 *eş-Şîa ve Âşûrâ*, s. 167.

lâm Kûfe'ye doğru yoluna devam etmesi konusunda ısrar etti. Zorluklar içinde yoluna devam etti. Sonunda Kûfe'ye girdi. Kûfeliler kendisini hoş karşıladılar. Muhtâr b. Ebî 'Ubeyd es-Sekâfî'nin evinde misafir oldu. Burada insanları kabul etmeye ve Hüseyin *aleyhisselâm*'a daveti yaymaya başladı. Kendisine, ölümüne biat edenlerin sayısı kırk bine ulaşmıştı. Bu insanların daha az sayıda olduğu da söylenmiştir. O zamanlar Yezîd'in Kûfe valisi Numân b. Beşîr idi. Tarihçilerin nitelendirmelerinde olduğu gibi kendisi tefrikayı hoş görmeyip sükuneti tercih eden barışçı biriydi."[70]

Mutaassıp Şiî Abdülhüseyin Şerefuddin el-Mûsevî şöyle demiştir: "Şîa Müslim b. 'Ukayl'e gelip gitmeye başladılar. Sonunda Numân b. Beşîr bu durumdan haberdar oldu. (Numân, Muâviye tarafından Kûfe'ye vali olarak atanmış, Yezîd de bunu ikrar etmişti.) Müslim'in yerini öğrenmiş ama başına herhangi bir kötülük getirmemişti."[71]

Şiî Abdürrezzak el-Mûsevî el-Mukarrim şöyle demiştir: "Şiîler, Muhtâr'ın evinde Müslim'i hoşnutlukla ağırladılar. Kendisine itaat ve bağlılık gösterdiler. Bu onun sevinç ve mutluluğunu artırdı… Şîa ona biat etmek üzere teveccühte bulundu. Divanında bulunanlar on sekiz bin olarak sayılmıştır. Yirmi beş bin kişiye ulaştıkları da söylenmiştir. Şa'bî'nin hadisine göre biat edenlerin sayısı kırk bindir. Müslim, Abbâs b. Şebîb eş-Şâkirî ile Hüseyin'e Kûfelilerin itaat üzere birleştiklerini ve kendisini beklediklerini haber veren bir mektup gönderdi. Bu mektupta şöyle diyordu: "Lider halkına yalan söylemez. Kûfelilerden bana on sekiz bin kişi biat etti…."[72]

---

70 *Sîratu'l-Eimmeti'l-İsnâ Aşer*, 2/57-58.
71 *el-Mecâlisu'l-Fâhira*, s. 61.
72 Mukarrim, *Maktelu'l-Huseyn*, s. 147; *Me'sâtu İhdâ ve Sittîn*, s. 24.

Hocaları Abbâs el-Kummî şöyle demiştir: "el-Mufîd ve diğerleri şunu ifade etmişlerdir: "İnsanlar ona -Müslim b. 'Ukayl'e- biat ettiler. On sekiz bin kişi biat etmişti. Müslim, Hüseyin *aleyhisselâm*'a on sekiz bin kişinin biat ettiğini bildiren ve oraya gelmesini söyleyen bir mektup göndermişti."[73]

Abbâs el-Kummî şunları dile getirmiştir: "Geçen rivâyete göre Şiîler, Hânî'nin evinde onun yanına gizli gizli, kimseye görünmeden gidip gelerek biat ediyordu. Kendisine biat eden herkesten ketum davranacağına dair yemin alıyordu. Biat edenlerin sayısı yirmi beş bine varıncaya kadar durum bu minvalde devam etti. İbn Ziyâd onun yerini hâlâ bilmiyordu…"[74]

4- Hz. Hüseyin *radiyallâhu anh* Kûfe'ye Yöneliyor

Şiî muhaddis Abbâs el-Kummî ve şiî yazar Abdülhâdî es-Sâlih'in naklettiklerine göre Hüseyin Mekke'den çıkmak isteyince tavaf etti, sa'y yaptı, saçını tıraş etti ve ihramdan çıktı. Çünkü Mekke'de yakalanma veya öldürülme korkusundan dolayı haccı tamamlayamayacaktı. Zilhicce'nin sekizinci gecesi ashabını topladı ve onlara şöyle bir konuşma yaptı: "Hamd Allah'a mahsustur. Allah ne dilerse o olur. Kuvvet ancak Allah'a aittir. Genç kızların boynuna gerdanlık asılması gibi ademoğlunun boynuna ölüm çizgisini çizmiştir. Geçmişlerime karşı duyduğum hüzün, Yâkub'un Yûsuf'a olan özlemi gibidir. Karşılaşacağım ölüm sanki, benim için en hayırlısıdır. Sanki Nevâvîs ile Kerbela arasındaki çorak arazilerde gidiş-geliş eklemlerimi kesip bitiriyor. Ve içi boş birer işkembe ve bomboş birer kap olarak benden usanı-

73 *Munteha'l-Âmâl*, 1/436.
74 *Munteha'l-Âmâl*, 1/437.

yorlar. Kalemle yazılmış olan günden kaçış yok. Allah biz ehl-i beytten razı olmuştur. Ondan gelen belaya sabır gösteririz ve bize sabredenlerin ecrini verir…"[75]

Şiî Dr. Ahmed Râsim en-Nefîs şöyle demiştir: "Şair Ferezdak Hüseyin'in kafilesi ile karşılaşmıştı. Selam verdi ve "Anam babam sana feda olsun, ey Rasûlullah'ın evladı! Haccı neden böyle çabuk yaptın?" dedi. (Hz. Hüseyin) "Acele etmeseydim, yakalanacaktım." dedi. Sonra Ebû Abdillah insanların durumunu sordu. (Ferezdak) "Kalpleri seninle, kılıçları ise sana karşı." dedi. (Hüseyin) *aleyhisselâm* "Doğru söyledin. Emir Allah'a ait. O her gün bir iştedir." dedi. Kaza bizim istediğimiz ve razı olduğumuz şekilde gerçekleşirse, nimetlerinden ötürü Allah'a hamd ederiz. Şükrün edası konusunda yardımı dilenecek olan O'dur. Kaza, ümidimize engel olursa, niyeti hak, gönlü takva dolu olan kimse uzak tutulmaz."[76]

Şiî Alî b. Mûsâ b. Câfer b. Tâvûs el-Hüseyinî şöyle dedi: "Râvi şöyle söyledi: Hüseyin *aleyhisselâm* Kûfe'ye iki merhale kalana kadar yürüdü. Birden bin süvari içinde bulunan Hurr b. Yezîd'le karşılaştı. Hüseyin *aleyhisselâm* ona "Lehimize mi, aleyhimize mi?" diye sordu. Hurr "Bilakis aleyhine, ey Ebû Abdillah!" dedi. Hz. Hüseyin "La havle ve lâ kuvvete illa billahi'l-aliyyi'l-azîm." dedi. Sonra aralarında konuştular. En sonunda Hüseyin *aleyhisselâm* ona "Eğer bana gelen mektuplarınızın ve elçilerinizin getirip sunduklarının hilafına iseniz, geldiğim yere geri dönerim." dedi. Bunun üzerine

---

75 *Munteha'l-Âmâl*, 1/453; *Hayru'l-Ashâb*, s. 33.

76 *Alâ Hutâ Huseyn*, s. 99-100; *eş-Şîa ve Âşûrâ*, s. 178. "Kaza bizim istediğimiz gibi gerçekleşirse…" sözlerinin Abbas el-Kummî'nin "Sanki Nevâvis ile Kerbela arasındaki çorak arazilerde gidiş-geliş eklemlerimi kesip bitiriyor…" şeklindeki nakli ile çeliştiğine dikkat ediniz.

Hurr ve beraberindekiler onun geri dönüp gitmesine engel oldular. "Hayır, ey Rasûlullah'ın evladı! Seni Kûfe'ye götürmeyecek, Medine'ye ulaştırmayacak başka bir yola git! Yolda bana karşı geldiğini söyleyerek İbn Ziyad'dan özür dilerim." dedi. Bunun üzerine Hüseyin *aleyhisselâm* Azîbu'l-hicânât'a varana dek yürüdü."[77]

Ayetullah Muhammed Takiyy Âl Bahru'l-Ulûm şöyle demiştir: "Hüseyin üzerinde bir peştamal ve gömlek, ayağında da iki pabuçla kılıcına dayanarak çıktı. İnsanlara yönelerek Allah'a hamd u senada bulunduktan sonra şöyle dedi: "Bu iş Allah Azze ve Celle'ye ve size doğru yuvarlanmaktadır. Sizin "Bize gel! Bizim hiçbir imamımız yok. Belki Allah senin vesilenle bizi hidayet üzere birleştirir." şeklindeki mesajlarınızı içeren mektuplarınız ve elçileriniz bana gelmeden size gelmiş değilim. Hâlâ aynı şey üzereyseniz, işte size geldim. Beni mutmain edecek ahit ve misaklarınızı verin bana. Benim gelmemi istemiyor idiyseniz, geldiğim yere geri döner giderim." Hepsi susmuştu. Haccâc b. Mesrûk el-Ca'fî öğle namazı için ezan okudu. Hüseyin, Hurr'a "Ashabına namaz kıldırır mısın?" dedi. Hurr "Hayır, biz hepimiz senin arkanda namaz kılacağız." dedi ve Hz. Hüseyin onlara namaz kıldırdı. Namazı bitirdikten sonra onlara döndü ve Allah'a hamd ve senada bulundu. Muhammed Peygamber'e salavât getirdi ve şöyle dedi: "Ey insanlar! Allah'a karşı takva sahibi olursanız ve hakkın ehline ait olduğunu itiraf ederseniz, Allah'ın rızasını daha çok kazanırsınız! Biz Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in ehli beyti; bu işin velayetini yürütme konusunda, hakları olmayan şeyin kendilerine ait olduğu iddia eden, zulüm ve düşmanlıkla hareket eden şu insanlardan daha ev-

77 İbn Tâvûs, *el-Luhûf*, s. 47; *el-Mecâlisu'l-Fâhira*, s. 87.

layız. Eğer bizi istememekten ve hakkımızı itiraf etmemekten başka bir şey yapmazsanız ve şu anki görüşünüz mektuplarınızda benim buraya gelmeme sebep olandan farklı ise geri dönerim." Bunun üzerine Hurr "Dile getirdiğin bu mektuplar nedir? Ben bilmiyorum." dedi. Hüseyin, 'Ukbe b. Sem'ân'a emretti. O da iki heybe dolusu mektup çıkardı. Hurr "Ben bunlardan değilim. Seni karşılayıp Kûfe'de İbn Ziyâd'a takdim edene kadar senden ayrılmama emri aldım." dedi. Bunun üzerine Hüseyin "Ölüm sana bundan daha yakın." dedi. Ashabına bineklerine binmelerini emretti. Kadınlar bindiler. (Hurr) Medine'ye gitmelerine engel oldu. Hüseyin ona "Anası yitiresice! Ne istiyorsun bizden?" dedi. Hurr "Böyle bir durumda bu sözü bana senden başka bir Arap söyleseydi, kim olursa olsun ben de ona aynı şeyi söylemeden bırakmazdım. Vallahi, annen hakkında en güzel taktirlerimizi söylemekten başka yolumuz yok. Fakat aramızda yarı bir yola, seni Kûfe'ye sokmayan, Medine'ye de ulaştırmayan bir yola git. Git ki ben de İbn Ziyâd'a mektup yazayım. Belki Allah bize afiyet ikramında bulunur da senin bu işinle ilgili bir imtihana maruz bırakmaz."[78]

Hz. Hüseyin *radiyallâhu anh*'ın, Şîa'nın kendisini yüz üstü yardımsız bırakıp hıyanet etmesinin ardından, geldiği yere geri dönmeye çalışmasını içeren bu olayı şîanın bir çok önemli ilim adamı nakletmiştir. Abbâs el-Kummî,[79] Abdürrezzâk el-Mûsevî el-Mukarrim,[80] Bâkır Şerîf el-Kuraşî,[81] Ahmed Râsim en-Nefîs,[82] Fâdıl Abbâs el-Hayyâvî,[83] Şerîf el-Ce-

---

78 Bahru'l-Ulûm, *Vâkıatu't-Tıff*, s. 191-192.
79 *Munteha'l-Âmâl*, c.1, s. 464; *Nefsu'l-Mehmûm*, s. 170.
80 *Maktelu'l-Huseyn*, s. 183.
81 *Fî Hayâti'l-İmâm el-Huseyn*, c.3, s. 75.
82 *Alâ Huta'l-Huseyn*, s. 102.
83 *Maktelu'l-Huseyn*, s. 11.

vâhirî,[84] Esed Haydar,[85] Erva Kasîr Kulayt,[86] Muhsin el-Hüseynî,[87] Şiî düşünür Abdülhâdî es-Sâlih,[88] ayrıca Abdülhüseyin Şerefuddîn[89] ve Radî el-Kazvînî[90] bu olayı zikretmiştir.

Abbâs el-Kummî'nin naklettiğine göre; Hz. Hüseyin *radiyallâhu anh* Mukâtiloğulları sarayında konaklayana kadar yürüdü. Kurulu bir çadır, dikilmiş bir mızrak ve bekleyen bir at gördü. "Bu çadır kimin?" diye sordu. "Ubeydullah b. el-Hurr el-Ca'fî'ye ait." dediler. Hüseyin *aleyhisselâm* ashabından Haccâc b. Mesrûk el-Ca'fî adında birini ona gönderdi. Haccâc, İbn el-Hurr'a yöneldi, selam verdi. O da selamını aldıktan sonra "Peşinde ne var?" diye sordu. Haccâc, "Peşimde, ey İbnu'l-Hurr, şayet kabul edersen, Allah'ın sana hediye ettiği bir ikram var." dedi. Hurr "Neymiş bu ikram?" dedi. Haccac "Hüseyin b. Alî seni kendisini desteklemeye çağırıyor. Şayet onun önünde savaşırsan ecir alırsın. Onun önünde öldürülürsen şehit olursun." dedi. 'Ubeydullah b. Hurr "Haccac! Allah'a yemin olsun ki, Kûfe'den çıkmamın tek sebebi ben orada iken Hüseyin *aleyhisselâm* oraya girer de kendisini destekleyemem diye duyduğum korkudur. Çünkü Kûfe'de bulunan taraftar (şîa) ve destekçilerin hepsi -Allah'ın korudukları dışında- dünyaya meyletmişlerdir[91]. Dön ve ona bunları anlat!" dedi. Hüseyin *aleyhisselâm* kalktı, pabuçlarını giydi. Kardeşlerinden ve ehli beytinden bir grupla birlikte yürüdü. İçeri girip selam verdiğinde Ubeydullah b. el-Hurr

---

84 *Musîru'l-Ahzân*, s. 43.
85 *Mea'l-Huseyn fî Nahdatih*, s. 165.
86 *Hutabu'l-Mesîrati'l-Kerbelâiyye*, s. 49.
87 *el-İmam el-Huseyn, Basîra ve Hadâra*, s. 82.
88 17/5/1997 tarihli Kuveyt *el-Enbâ Gazetesi.*
89 *el-Mecâlisu'l-Fâhira*, s. 87.
90 *Tazallumu'z-Zehrâ*, s. 174 ve sonrası.
91 İşte senin teban ey Tîcânî!

meclisinden önünden atılıp (Hz. Hüseyin'in) ellerini ve ayaklarını öptü. Hz. Hüseyin oturdu. Allah'a hamd ve senada bulunduktan sonra şöyle dedi: "Ey İbnu'l-Hurr! Sizin şehrinizin halkı bana mektup yazdılar. Beni desteklemek üzere birlik olduklarını bildirdiler. Yanlarına gelmemi istediler. Geldim. Ama durum iddia ettikleri gibi değil. Ben seni bir ehl-i beyti desteklemeye çağırıyorum. Şayet hakkımız bize verilirse Allah Teâlâ'ya hamd eder, kabul ederiz. Hakkımıza engel olunur da zulüm görürsek hakkı talep etme konusunda bana yardım edenlerden olursun." Bunun üzerine Ubeydullah şöyle dedi: "Ey Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in evladı! Kûfe'de seninle birlikte savaşacak taraftar (şîa) ve destekçiler olsaydı, ben onların en şiddetlisi olurdum. Ama ben Kûfe'de şîanın Ümeyyeoğulları'nın kılıçlarının korkusundan evlerini terk ettiklerini gördüm." Buna bir cevap vermedi ve Hüseyin *aleyhisselâm* yürüdü gitti…"[92]

5- Müslim b. 'Ukayl'e İhânet

Şiî Hâşim Maruf şöyle demiştir: "Yeni vali Hüseyin *aleyhisselâm*'ın elçisini ağırlayan onu güzelce ağırlayan, görüş ve düşüncelerini paylaşan Hânî b. 'Urve'yi yakalamak için bir hile tertiplemişti. Daha sonra da tutuklayıp aralarında geçen uzun konuşmalardan sonra onu öldürmüştü. Cesedini de sarayın yüksek kısmından etrafta toplanan halkın üzerine atmıştı. Bunun üzerine insanları bir korku ve tedirginlik kapladı. Bu durum hiç kimseyi ilgilendirmiyormuş gibi herkes evine gitti."[93]

---

92 Bu olayı Abbas el-Kummî, *Munteha'l-Âmâl*, 1/466'da ve *Nefsu'l-Mehmûm*, s. 177'de dipnotta zikretmiştir. Burada yer verilen lafız ikinci kaynağa aittir.

93 *Sîratu'l-Eimmeti'l-İsnâ Aşer*, 2/61.

Şiî Muhammed Kâzım el-Kazvînî şunları ifade etmiştir: "İbn Ziyâd, Kûfe'ye girdi. Aşiret ve kabile liderlerine haber göndererek onları Şam ordusu ile tehdit etti. Bunun üzerine bu liderler yavaş yavaş Müslim'den ayrıldılar. Sonunda Müslim tek başına kaldı."[94]

Derim ki: Müslim b. 'Ukayl'in kendisini bu görevden almasını Hz. Hüseyin *radiyallâhu anh*'den istediğinde beklediği sonuç da bu idi. Çünkü Şîa'nın; amcası Alî'ye, oğlu Hasan *radiyallâhu anhum*'a karşı sözlerinde durmayıp vefasızlık ettiklerini biliyordu. Beklediği de gerçekleşmişti. Müslim b. 'Ukayl, Hz. Hüseyin adına kendisini davet edip biat edenler tarafından görülmesine ve duyulmasına rağmen katledildi.

Mutaassıp Şiî Abdülhüseyin Şerefuddîn seleflerinin Müslim b. 'Ukayl'e vefasızlıklarını naklederken şunları ifade etmiştir: "Fakat bundan sonra ona biati bozdular. Zimmetini korumadılar. Ona karşı hiçbir ahitlerinde sebat etmediler. Hiçbir akdine vefa göstermediler. Anam-babam ona feda olsun ki, bu olay onların haklarının yendiği, küçük düşürüldükleri, kin ve nefretle karşılaştıkları en karanlık olaylardan biriydi. Ashabı onu teslim edip de düşmanı ile arasındaki sıkıntılı anlar şiddetlenince çok mükerrem ve muazzam bir duruş sergilemiştir. Düşmanı her tarafından, yukarı ve aşağı tarafından gelip kendisini kuşatmışken tek bir

---

94 *Fâci'atu't-Tıff*, s. 7. Buna yakın bir anlatım da *Tazallumu'z-Zehrâ*, s. 149'da yer alır. Ayrıca bk. *Sefîru'l-Huseyn Müslim b. Ukayl*, s. 50, sonrası ve s. 113. Abdülhasen Nureddin el-Âmilî şöyle demektedir: "İnsanlar ayrılmaya başladılar. Kadın oğluna ve kardeşine gelip 'Git! İnsanlar sana yeter!' diyordu. Adam da oğluna ve kardeşine gelip 'Yarın Şamlılar sana gelecek, savaş ve şer halinde ne yapacaksın? Git!' deyip götürüyordu. Dağılıp gittiler. Akşam oldu Müslim b. 'Ukayl mescidde yanında sadece otuz kişi ile birlikte namaz kıldı. Akşam olup da yanında sadece bu kadar adamın olduğunu görünce çıkıp Kende kapılarına doğru gitti. Daha kapılara varmamıştı ki yanında on kişi kaldı. Kapıdan çıktığında ise yanında hiçkimse yoktu." *Me'sâtu İhdâ ve Sittîn*, s. 27.

yardımcısı ve destekçisi yoktu.. En sonunda düşman eline esir düşmüştü."[95]

Korkunç Haber:

Abbâs el-Kummî şöyle demiştir: "Sonra (Hüseyin) bekledi. Seher vakti olduğunda yanındaki gençlere, delikanlılara 'Suyu çoğaltın da için!' dedi. Onlar da suyu çoğalttılar ve yola çıktılar. Hz. Hüseyin yola devam etti. En sonunda Zubâle'ye varmıştı ki Abdullah b. Yaktur'un haberi kendisine ulaştı. Ashabını topladı ve bir mektup çıkarıp insanlara okudu. Mektupta şöyle diyordu: "Bismillâhirrahmânirrahîm. Bundan sonra: Bize korkunç bir haber, Müslim b. 'Ukayl, Hânî b. 'Urve ve Abdullah b. Yaktur'un öldürüldükleri haberi geldi. Taraftarlarımız (şîamız) bizi yardımsız bıraktı. Geri dönmek isteyeniniz varsa, dönsün. Hiçbir sıkıntı ve kınamaya maruz kalmayacaktır." Ganimet ve makam sevdasıyla ona tâbi olmuş kimselerden bazısı ayrıldı. Geride yakîn ve iman ile ondan ayrılmayıp ehl-i beyti ve ashabı içinde yer alanlar kaldı."[96]

6- Hz. Hüseyin *radiyallâhu anh*'ın Kerbelâ Arazisine Varışı

Abdürrezzâk el-Mûsevî el-Mukarrim "Kerbelâ'ya varışı hicrî 2 Muharrem 61 yılındaydı." demiştir.[97]

---

95 *el-Mecâlisu'l-Fâhira*, s. 62.

96 *Munteha'l-Âmâl*, 1/462; *Nefsu'l-Mehmûm*, s. 167; Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*, 44/374; Muhsin el-Emîn, *Levâicu'l-Eşcân*, s. 67; Abdülhüseyin el-Mûsevî, *el-Mecâlisu'l-Fâhira*, s. 85; Abdulhâdî es-Sâlih, *Hayru'l-Ashâb*, s. 37, 107; Vaizler Sultanı olarak adlandırdıkları, Muhammed el-Mûsevî eş-Şîrâzî, *Leyâlî Peşâver*, s. 585; Muhammed Mehdî el-Mâzindrânî, *Meâli's-Sibtayn*, c.1, s. 267; Murtaza el-Askerî, *Meâlimu'l-Medraseteyn*, c.3, s. 67; Esed Haydar, *Mea'l-Huseyn fî Nahdatih*, s. 163; *Dâiratu'l-Meârifi'ş-Şîiyye*, 8/264; Av. Ahmed Huseyn Yakub, *Kerbelâ, es-Sevra ve'l-Me'sât*, s. 244.

97 Mukarrim, *Maktelu'l-Huseyn*, s. 193.

Abbâs el-Kummî şöyle demiştir: "Bil ki, İmam Hüseyin *aleyhisselâm*'ın Kerbelâ'ya vardığı gün konusunda ihtilaf bulunmaktadır. En sahih görüşe göre Kerbelâ'ya hicrî 2 Muharrem 61 tarihinde varmıştır. Kerbelâ'ya vardığında "Buranın adı nedir?" diye sormuş "Burası Kerbelâ" denilmiştir. Bunun üzerine "Allahım, kerb (sıkıntı) ve belâdan sana sığınırım." demiştir."[98]

Muhammed Takîyy Âl Bahru'l-Ulûm şunları ifade etmiştir: "Siyer ve savaş erbabı şunları söylemiştir: Hüseyin *aleyhisselâm* Kerbelâ'ya vardığında ashabını ve ehl-i beytini toplayıp onlara bir konuşma yapmıştır. Allah'a hamd ve senada bulunduktan sonra şöyle demiştir:

"Bundan sonra: Görmüş olduğunuz bu durum başımıza geldi. Dünya değişmiş ve tanınmaz olmuştur. İyilikleri geride kalmış ve ayağa düşmüş olarak devam etmiştir. Dünyadan sadece kap içinde kalan su kalıntısı gibi bir kalıntı ve havasız bir mera gibi alçak bir yaşam kalmıştır. Kendisi ile amel olunmayan hakkı; vazgeçilemeyen batılı görmüyor musunuz? Mümin Rabbi ile haklı bir şekilde kavuşma konusunda istekli olsun! Ben ölümü bir mutluluk; zalimlerle birlikte hayat sürmeyi ise bedbahtlık olarak görüyorum."[99]

Şiî Dr. Ahmed Râsim en-Nefîs bizlere Hz. Hüseyin *radiyallâhu anh*'ın kendisini desteklemek üzere çağırıp da daha sonra yüz üstü bırakmış olan şîasına yönelik isteklerini ve hatırlatmasını[100] şöyle nakleder: "Orada bulunan insanlar, delilini gözler önüne seremesin diye Ebû Abdillah Hüse-

98 *Munteha'l-Âmâl*, 1/471.
99 Bahru'l-Ulûm, *Maktelu'l-Huseyn*, s. 263.
100 Bu iktibasın aslı, basit farklılıklarla birlikte el-Tabersî'nin *el-İhticâc* adlı eserinde 2/24'te yer almaktadır.

yin'e karşı gürültü çıkartma çabalarında ısrarcıydılar. Öfkeli bir şekilde onlara 'Neden sessiz olmuyorsunuz da sözlerime kulak vermiyorsunuz? Sizi rüşd yoluna davet ediyorum. Bana itaat eden rüşde erenlerden olur. Bana isyan eden ise, helak olanlardan olur. Sözüme kulak veren dışında hepiniz emrime isyankârsınız. Size verilenler haramdan kesilmiştir. Karınlarınız haramla dolmuştur. Allah kalplerinize mühür vurmuştur. Yazık size! Susmayacak mısınız? Dinlemeyecek misiniz?' deyince insanlar sustular. Daha sonra şöyle dedi: "Tüh size ey cemaat, elleriniz kurusun! Aklınız başınızdan gitmiş bir vaziyette bizden medet dileyip yardım istediğinizde hemen hazırlanıp yardımınıza koştuk. Bize karşı boynumuzu vurmak için kılıçlarınızı çektiniz. Bizim ve sizin düşmanınızın olgunlaştırdığı fitne ateşini körüklediniz. Dostlarınıza karşı düşman kesildiniz. Düşmanınız lehine ise dostlarınıza karşı duran bir el vazifesi gördünüz. Bunu yaparken de ne aranızda yaygınlaştırdıkları bir adalet; ne de sizi nail kıldıkları dünyalık bir haramdan veya arzuladığınız aşağılık bir hayattan başka bir emeliniz vardı… Yazık size! Siz ancak bu ümmetin tağutlarından, aykırı gruplarından, kitabın göz ardı ettiklerinden, şeytanın üfürüğünden, günah çetesinden, kitaba karşı cürüm işleyenlerden, sünnetleri söndürenlerden ve peygamberlerin çocuklarını katledenlerden olabilirsiniz."[101]

Adı geçen şiînin eserine kaydettiği lafız bu şekildedir. Bu konuşmanın aslını hocaları Alî b. Mûsâ b. Tâvûs[102] rivayet etmiş ve Abdürrezzâk el-Mukarrim[103], Fâdıl Abbâs el-

---

101 *Alâ Huta'l-Huseyn*, s. 130-131.
102 *el-Luhûf*, s. 58.
103 *Maktelu'l-Huseyn*, s. 234.

Hayyâvî[104], Hâdî en-Necefî[105], Hasan es-Saffâr[106], Muhsin el-Emîn[107], Abbâs el-Kummî[108] ve daha başka birçok müellif[109] tarafından nakledilmiştir. Ey hak sevdalısı! İmâm Hüseyin *radiyallâhu anh*'ın kendi şîasını müstehak oldukları şu vasıflarla nasıl vasıflandırdığına dikkat et:

"Size verilenler haramdan kesilmiştir."

"Karınlarınız haramla doldu."

"Allah kalplerinizi mühürledi."

Bu insanların panik içinde kendisinden imdat dileyen kimseler olduklarına dikkat ediniz… "Bize karşı fitne ateşini körüklediniz."

İşte şîa budur:

"Aykırı gruplar"

"Kitabı ellerinin tersi ile iten"

"Günah çetesi"

"Kitaba karşı cürüm işleyenler"

"Sünnetleri söndürenler"

"Peygamberlerin evlatlarını katledenler".

7- Hz. Hüseyin *radiyallâhu anh*'ı Kim Katletti?

İbnu'l-Hanefiyye olarak bilinen Muhammed b. Alî b. Ebî Tâlib, kardeşi Hüseyin *radiyallâhu anhum*'a şu sözlerle nasihat

---

104 *Maktelu'l-Huseyn*, s. 16.
105 *Yevmu't-Tıff*, s. 28.
106 *el-Huseyn ve Mes'ûliyyetu's-Sevra*, s. 61.
107 *Levâicu'l-Eşcân*, s. 97 ve sonrası. Bu kaynakta insanların Hz. Hüseyin'i konuşturmadıkları ve sessiz durmadıklarını ifade etmektedir.
108 *Munteha'l-Âmâl*, 1/487.
109 bk. *Meâlimu'l-Medraseteyn*, 3/100; Av. Ahmed Huseyn Yakub, *Kerbelâ, es-Sevra ve'l-Me'sât*, s. 283-284.

etmişti: "Kardeşim, Kûfe halkının babana ve kardeşine olan vefasızlığını gördün. Senin halinin de onlarınki gibi olmasından korkuyorum."[110]

Tanınmış şair Ferezdak, yanlarına gitmekte olduğu şîasının durumu hakkında kendisine soru soran Hüseyin *radiyallâhu anh*'a,

"Kalpleri seninle; kılıçları ise sana karşı... Emir gökten iner... Allah dilediğini yapar." demişti. Bunun üzerine Hz. Hüseyin, "Doğru söyledin emir Allah'a aittir. O her gün bir iş üzerindedir. Kaza bizim istediğimiz ve razı olduğumuz gibi gerçekleşirse, nimetlerinden ötürü Allah'a hamd ederiz. Şükrün edası konusunda yardımı dilenecek olan O'dur. Kaza, ümide engel olursa, niyeti hak, gönlü de takvayla dolu olan kimse uzak görülemez."[111] demiştir.

İmam Hüseyin *radiyallâhu anh* o insanlara konuşma yaptığında kendilerinden öncekilere, babası ile kardeşine yaptıklarına işarette bulundu. "Eğer (dediğimizi) yapmazsanız, ahitlerinizi bozarsanız ve biatimi boynunuzdan çıkarırsanız ki bu; ömrüme yemin olsun ki size yabancı bir durum değildir. Zira babama, kardeşime ve amcazadem Müslim'e de aynı şeyi yaptınız. Size kanan aldanmıştır…"[112] Daha önce İmam Hüseyin'in, onların mektuplarından şüphe duyduğu ve "Bunlar beni korkuttular. Benim katillerim oldukları halde bu mektuplar Kûfe halkına ait."[113] dediği daha önce geçmişti.

---

110 İbn Tâvûs, *el-Luhûf*, s. 39; el-İhsâî, *Âşûrâ*, s. 115; Abdülhüseyin, *el-Mecâlisu'l-Fâhira*, s. 75; *Munteha'l-Âmâl*, 1/454; *Alâ Huta'l-Huseyn*, s. 96.

111 *el-Mecâlisu'l-Fâhira*, s. 79; *Alâ Huta'l-Huseyn*, s. 100; Emin, *Levâicu'l-Eşcân*, s. 60; *Meâlimu'l-Medraseteyn*, 3/62.

112 *Meâlimu'l-Medraseteyn*, 1/275; *Bahru'l-Ulûm*, s. 194; *Nefsu'l-Mehmûm*, s. 172; *Hayru'l-Ashâb*, s. 39; *Tazallumu'z-Zehrâ*, s. 170.

113 el-Mukarrim, *Maktelu'l-Huseyn*, s. 175.

Hüseyin *radiyallâhu anh*, bir başka münasebetle şöyle demiştir: "Allahım, yardım etmek için çağırıp da bizleri katleden toplumla aramızda hükmünü ver!"[114]

Derim ki: Evet, Hz. Hüseyin *radiyallâhu anh*'ın şîası, kendisini desteklemek üzere davet etmiş ve katletmiştir.

Şiî Hüseyin Kevrânî şunları ifade etmiştir: "Kûfeliler İmam'dan ayrılmakla yetinmemişler, bilakis sergiledikleri yanar döner tutumlarının sonucunu bir üçüncü tavıra çevirmişlerdir. Bu üçüncü tutuma göre süratle Kerbelâ'ya giderek İmam Hüseyin *aleyhisselâm*'a karşı savaşmışlardır. Kerbelâ'da şeytanı razı edip Rahmân'ı gazaplandıracak davranışlar sergileyerek bunları kayda geçirmek için adeta yarışıyorlardı. Meselâ daha bir önceki gün Kûfe'de Ehl-i beytin koruyucusu, savunucusu olarak görünen, Hânî b. 'Urve'yi kurtarmak üzere büyük bir orduya komuta eden ve İmam Hüseyin'e dinden çıktığı suçlamasını yamamak için görünen bütün bu tutumları ortadan kaldıran 'Amr b. el-Haccâc.. Şu cümleyi düşünelim: "'Amr b. el-Haccâc, ashâbına 'Allah'ın dininden çıkan ve cemaatten ayrılana karşı savaşın!...' diyordu."[115]

Hüseyin Kevrânî ayrıca şunları ifade etmiştir: "Kûfelilerin münafıklıklarını gösteren bir başka tutum görüyoruz. Abdullah b. Havze et-Temîmî gelip İmam Hüseyin *aleyhisselâm*'ın önünde duruyor ve "Aranızda Hüseyin var mı?" diye bağırıyor. Bu şahıs da Kûfelilerden birisiydi. Daha dün Alî *aleyhisselâm*'ın şîasındandı. İmama mektup yazanlardan veya mektup gönderen Şebes'in ve diğerlerinin grubundan biri olması da mümkündür… Sonra da "Ey Hüseyin ateşle müjdelen!" diyor…"[116]

114 *Munteha'l-Âmâl*, 1/535.
115 *Fî Rihâbi Kerbelâ*, s. 60-61.
116 *Fî Rihâbi Kerbelâ*, s. 61.

Murtazâ Mutahharî: "Kûfe halkı, sevmelerine ve duygusal bir bağla bağlı olmalarına rağmen Hüseyin'i öldürmek için nasıl ortaya çıktılar?" şeklinde bir soru ortaya atıp ardından şöyle cevap veriyor:

"Cevap, Kûfelilere hakim olmuş olan korku ve endişedir. Genel olarak Ziyâd ve Muâviye zamanından beri var olan ve ara vermeksizin Meysem et-Temmâr, Reşîd, Müslim ve Hânî'yi öldüren Ubeydullah'ın gelişiyle büyüyerek artan korku ve endişe… Bir de buna ek olarak Ömer b. Sa'd'ın bizzat kendisinde var olduğu gibi servet, mal ve dünyalık makama karşı duyulan tamah ve hırs faktörünün baskınlığı da söz konusudur… Topluluğun ileri gelenleri ve liderleri ise İbn Ziyâd'ın korkusuna kapılmışlardı. İbn Ziyâd, Kûfe'ye ayak bastığı ilk günden itibaren onları mal sevgisi aşılayarak teşvikte bulunmuştu. Hepsini çağırmış ve "Sizden muhalefet saflarında yer alacak olandan verdiğim atıyyeleri keserim." demişti. Evet, işte 'Âmir b. Mecmâ' el-'Abîdî ya da Mecmâ' b. 'Âmir bakın şöyle diyor: "Onların liderlerinin aldığı rüşvetler o kadar muazzamlaşmıştı; gözleri o kadar doldurulmuştu ki.."[117]

Şiî Kâzım el-İhsâî en-Necefî şöyle demektedir: "İmam Hüseyin *aleyhisselâm* ile savaşmak üzere çıkan ordu üç yüz bin kişilikti. Hepsi de Kûfe halkındandı. İçlerinde Şamlı, Hicazlı, Hintli, Pakistanlı, Sudanlı, Mısırlı, Afrikalı hiç kimse yoktu. Hepsi ama hepsi Kûfelilerden oluşuyordu. Değişik kabilelerden toplanmışlardı."[118]

Şiî tarihçi Hüseyin b. Ahmed el-Burâkî en-Necefî şöyle demiştir: "Kazvînî şunları söylemiştir: Kûfe halkının ayıplanacağı hususlardan biri de Hasan b. Alî *aleyhimasselâm*'ı yarala-

117 *el-Melhamatu'l-Huseyniyye*, 3/47, 48.
118 *Âşûrâ*, s. 89.

maları ve yanlarına davet ettikten sonra Hüseyin *aleyhisselâm*'ı öldürmeleridir."[119]

Tanınmış şiî taklit mercii Âyetullahu'l-Uzmâ Muhsin el-Emîn şöyle demiştir: "Sonra Hüseyin'e Irak halkından yirmi bin kişi biat etmiş ve vefasızlık göstermiştir. Biatleri boyunlarındayken ona karşı çıkmış ve öldürmüşlerdir."[120]

Cevâd Muhaddisî de şunları kaydetmiştir: "Bütün bu sebepler İmam Alî *aleyhisselâm*'ın onlardan gelen kötülük ve kurnazlığa karşı göğüs germesine yol açmıştır. İmam Hasan *aleyhisselâm* onların ihanetiyle karşılaşmış; Müslim b. 'Ukayl onlar arasında haksız yere katledilmiş ve Hz. Hüseyin Kûfe yakınlarında Kerbelâ'da susuz kalarak Kûfe ordusunun eliyle katledilmiştir."[121]

Şiîlerin hocaları Ebû Mansûr et-Tabersî, İbn Tâvûs, el-Emîn ve diğerleri Zeynelâbidin *radiyallâhu anh* olarak bilinen Alî b. el-Hüseyin b. Alî b. Ebî Tâlib'den ve babalarından; babasını yardımsız bırakıp katleden kendi şîasını azarlayarak şöyle dediğini rivayet etmişlerdir:

"Ey insanlar! Allah aşkına size soruyorum: Babama mektuplar yazıp kandırdığınızı, kendisine ahitte bulunup, biat edip, misak verdiğinizi ve yardımsız bırakarak öldürdüğünüzü biliyor musunuz? Kendi nefsiniz için önceden takdim etmiş olduğunuz şu yaptıklarınıza yazıklar olsun! Ne kötü bir bakışınız var! Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* size "Benim itramı (ehl-i beytimi) katlettiniz. Saygınlığımı hiçe saydınız. Siz benim ümmetimden değilsiniz." diyeceği zaman ona hangi yüzle bakacaksınız?"

---

119 *Târîhu'l-Kûfe*, s. 113.
120 *A'yânu'ş-Şîa*, 1/26.
121 *Mevsûatu Âşûrâ*, s. 59.

Bunun üzerine her yandan kadınların ağlama sesleri yükseldi. Birbirlerine "Bildiklerinizle beraber helak oldunuz." dediler. *aleyhisselâm* şöyle dedi: "Nasihatimi kabul eden; Allah, Rasûlü ve ehl-i beyti hakkındaki tavsiyelerimi muhafaza edene Allah rahmet etsin! Muhakkak ki Allah Rasûlü'nde bizim için güzel bir örnek vardır." Hep birden "Biz seni dinleyip itaat edeceğiz. Küçümsemeden ve senden yüz çevirmeden zimmetini koruyacağız. Emrin neyse bize söyle! Allah sana merhamet etsin! Senin savaşın bizim savaşımız; barışın da bizim barışımızdır. Yezîd'i yakalayacağız; sana ve bize zulmedenlerden kurtulacağız." dediler. *Aleyhisselâm* şöyle dedi: "Heyhât ki heyhât! Ey vefasızlar! Ey hilekarlar! Sizinle nefsî istekleriniz arasına engel konulmuştur. Daha önce atalarıma geldiğiniz gibi mi bana gelmek istiyorsunuz? Kesinlikle... Rabbe yemin olsun ki hayır! Yaralar henüz kabuk bağlamadı... Dün babam ve beraberinde ev halkı katledildi. Rasûlullah ve ailesinin, babamın ve evlatlarının yitip gittikleri hâlâ hatırımda... Hasretini içimde duyuyorum... Acısı boğazımı düğümlüyor... Bir yumru gibi göğsüme çöktü."[122]

İmam Zeynelâbidin *rahimehullâh* geçerken Kûfelilerin ağıt yakıp ağladıklarını görmüş ve onları "Bizim için ağıt yakıyorsunuz, ağlıyorsunuz. Peki bizi katledenler kimler?" diyerek azarlamıştır."[123]

---

122 Bu konuşmayı Tabersî, *el-İhticac*, 2/32; İbn Tâvûs, *el-Melhûf*, s. 92; el-Emîn, *Levâ'icu'l-Eşcân*, s. 158; Abbâs el-Kummî, *Munteha'l-Âmâl*, c.1, s. 572; Hüseyn Kevrânî, *fî Rihâbi Kerbelâ*, s. 183; Abdürrezzâk el-Mukarrim, *Maktelu'l-Huseyn*, s. 87; Abbâs el-Kummî, *Nefsu'l-Mehmûm*, s. 360; Radî el-Kazvînî, *Tazallumu'z-Zehrâ*, s. 262'de zikretmiştir.

123 *el-Melhûf*, s. 86; *Nefsu'l-Mehmûm*, s. 357; Murtaza Ayyâd, *Maktelu'l-Huseyn*, s. 83 (IV. Baskı, 1996); *Tazallumu'z-Zehrâ*, s. 257.

Bir diğer rivayette Kûfe'den geçtiğinde halk ağıt yakıyordu. Kendisi zayfı birisiydi. Hastalıktan bitkin düşmüştü. Cılız bir sesle şöyle dedi: "Bizim için mi ağıt yakıp ağlıyorsunuz? Bizi katledenler kimler ki?"[124]

Kendisinden *rahimehullâh* gelen bir rivayette hastalığın etkisiyle düşük bir ses tonuyla "Bunlar bize ağlıyorlar. Peki bizi bunlardan başkası mı katletti ki?" demiştir.[125]

Ümmü Külsüm bnt. Alî *radiyallâhu anhumâ* şunları söylemektedir: "Ey Kûfeliler! Hüseyin'i yüz üstü bırakıp öldürdüğünüz için, malını gasp edip kendinize miras olarak aldığınız için, hanımlarını esir alıp kendisini felakete maruz bıraktığınız için yazıklar olsun size! Elleriniz kurusun! Uzak durun bizden! Bu yaptığınız nasıl bir kurnazlık! Nasıl bir yük sırtlandınız? Döktüğünüz kanlar hangi kanlar? Hangi saygınlığa el sürdünüz? Hangi sabiyi öksüz bıraktınız? Hangi mallara el koydunuz? Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den sonraki en hayırlı erkeklerden birini katlettiniz. Kalplerinizden merhamet sökülüp alınmıştır."[126]

Tabersî, Kummî, Mukarrim, Kevrânî, Ahmed Râsim'in Ümmü Külsüm'den nakillerine göre hain, vefasız ve yüz üstü bırakan bu insanlara şöyle konuşma yapmıştır:

"Bundan sonra: Ey Kûfe halkı! Ey aldatmacı, vefasız, hilekâr insanlar! Ey yüz üstü bırakanlar! Ne gözyaşı dindi; ne de nefisler sakinleşti. Siz ipini önce sıkı bir biçimde örüp de sonra tek tek çözen kadın gibisiniz. İmanınızı aranızda bir fesat vesilesi ediniyorsunuz. Sizde hayırsızlık, kendini beğen-

---

124 *Munteha'l-Âmâl*, 1/570.

125 *el-İhticâc*, 2/29.

126 *el-Luhûf*, s. 91; *Nefsu'l-Mehmûm*, s. 363; el-Mukarrim, *Maktelu'l-Huseyn*, s. 316; *Levâicu'l-Eşcân*, s. 157; Murtaza Ayyâd, *Maktelu'l-Huseyn*, s. 86; Rıza b. Nebî el-Kazvînî, *Tazallumu'z-Zehrâ*, s. 261.

mişlik, yapılandan hoşnutsuzluk, cariyelerdeki yakarış ve düşmandaki kinden başka bir şey var mı ki? Bina kalıntıları üzerindeki çayırlık, kabir üzerindeki gümüş gibisiniz. Nefislerinizin sizin için takdim etmiş olduğu şeylerden dolayı Allah'ın gazabına dûçar olmanız ne kadar da kötü! Azap içinde ebedi kalacaksınız. Evet, vallahi! Çokça ağlayın, az gülün! Bu işin utanç belasıyla imtihan edildiniz. Bu iş için kesinlikle ruhsat bulamazsınız. Son peygamberlik ve risalet madeninin sülalesinden birini, cennet gençlerinin efendisini, savaşınızda sığınağınız, grubunuzun korunağı, barış zamanında karargahınız, başınıza gelen sıkıntılarda destekçiniz, görüş belirtileceği zaman başvuru kaynağınız, hüccet feneriniz olan birini katletme ruhsatını nereden alıyorsunuz? Ne kötü bir şey yaptınız! Diriltileceğiniz gün için ne kötü bir iş yüklendiniz! Yazıklar olsun! Burnunuz sürtülsün! Çabalar boşa gitti, eller kurudu; anlaşma bozuldu; Allah'ın gazabını üzerinize çektiniz; zillet ve meskenet vuruldu size. Yazıklar olsun size! Biliyor musunuz Muhammed'in hangi ciğerparesine kıydınız? Hangi ahdi bozdunuz? Hangi hürmete el uzattınız? Hangi kanı döktünüz? O kadar çirkin bir iş yaptınız ki, neredeyse gökler parçalanacak. Yer yarılacak. Dağlar paramparça olacak. Güneşin doğduğu yerler ve gökyüzü dolusunca çirkin ve ahmakça işler yaptınız.[127]

Şiî Esed Haydar, Zeyneb bnt. Alî *radiyallâhu anhumâ*'dan kendisini yüksek sesle bağıra-çağıra ağlayarak karşılayan bir topluluğa sitem ederek şu şekilde bir konuşma yaptığını nakleder: "Ağlıyorsunuz ve ağlamanızı gösteriye mi çeviriyorsunuz? Allah'a yemin olsun ki, bol bol ağlayın; çok az gü-

---

127 *el-İhticâc*, 2/29; *Munteha'l-Âmâl*, 1/570; Mukarrim, *Makteku'l-Huseyn*, s. 311 ve sonrası; *Fî Rihâbi Kerbelâ*, s. 146 ve sonrası; *Alâ Huta'l-Huseyn*, s. 138; *Tazallumu'z-Zehrâ*, s. 258.

lün! Bu işin utancı size bulaştı.. Artık bundan sonra yıkamakla da temizleyemeyeceksiniz. Son peygamberin sülalesini katledenler nasıl temizlenebilirler ki?"[128]

Bir rivayete göre Zeyneb *radiyallâhu anhâ*, binek üzerindeki kabinden başını çıkarıp baktı ve Kûfe halkına şunları söyledi: "Yeter Kûfeliler! Adamlarınız bizleri öldürüyor; kadınlarınızsa bize ağlıyor. Hükümlerin belirleneceği günde sizinle aramızda hükmünü verecek olan Allah'tır."[129]

8- Hz. Hüseyin İle Birlikte Ehl-i Beyt *radiyallâhu anhum*'dan Kimler Öldürülmüştür

Emîru'l-mü'minîn Alî *radiyallâhu anh* üç halifeye duyduğu sevgisinden dolayı onların isimlerini oğullarına vermiştir. Hz. Alî'nin bu çocukları, kardeşleri Hüseyin ile birlikte Kerbelâ'da savaşmışlardır. Şîa hatiplerinin, Hüseyincilik önderleri bu üç halife *radiyallâhu anhum*'a karşı tutumlarını tekrar gözden geçirmesinler diye bu güzelim isimleri kasıtlı olarak zikretmediklerini mülâhaza ediyoruz. Hz. Alî'nin oğulları şunlarıdır:

Ebû Bekr b. Alî b. Ebî Tâlib: Müfîd,[130] Tabersî,[131] Erbilî,[132] Abbâs el-Kummî,[133] Bâkır Şerif el-Kuraşî,[134] Hâdî en-Necefî,[135] Sâdık Mekkî[136] ve İbn Âşûb[137] zikretmiştir.

---

128 *Mea'l-Huseyn fî Nahdatih*, s. 295 ve sonrası.

129 Abbas el-Kummî, *Nefsu'l-Mehmûm*, s. 365'te nakletmiş; Şeyh Radî b. Nebî el-Kazvînî, *Tazallumu'z-Zehrâ*, s. 264'te zikretmiştir.

130 Mufîd, *el-İrşâd*, s. 248.

131 *İ'lâmu'l-Verâ*, s. 203.

132 *Keşfu'l-Ğumme*, 1/440.

133 *Munteha'l-Âmâl*, 1/528.

134 *Hayâtu'l-İmâmi'l-Huseyn*, 1/270.

135 *Yevmu't-Tıff*, s. 171, 172, 173, 174.

136 *Mezâlimu Ehli'l-Beyt*, s. 258.

137 *Menâkıbu Âl Ebî Tâlib*, 3/305.

Ömer b. Alî b. Ebî Tâlib: Müfîd,[138] Tabersî,[139] İbn Şehr Âşûb,[140] Erbilî,[141] Necefî[142] zikretmiştir.

Osman b. Alî b. Ebî Tâlib: Müfîd lakaplı Muhammed b. Numan,[143] İbn Şehr Âşûb,[144] Tabersî,[145] Erbilî,[146] Kummî,[147] Kuraşî,[148] Hâdî en-Necefî,[149] Sâdık Mekkî[150] zikretmiştir.

Ebû Bekr b. el-Hasen b. Alî b. Ebî Tâlib: Müfîd,[151] Tabersî,[152] Erbilî,[153] Kummî,[154] Kuraşî,[155] Hâdî en-Necefî,[156] Sâdık Mekkî[157] zikretmiştir.

Ömer b. el-Hasen b. Alî b. Ebî Tâlib: Müfîd,[158] Tabersî,[159] Sâdık Mekkî[160] zikretmiştir.

Bu seçkin insanlar bu özet eserde kendilerinden nakilde bulunduğumuz kimselerin de açıklıkla ifade ettikleri gibi Kerbelâ'da katledilmişlerdir. Allah onlara da babalarına da rahmet etsin! Bunları dile getirdik ki, insaflı olan şiîler ehl-i

---

138 *el-İrşâd*, s. 186.
139 *İ'lâmu'l-Verâ*, s. 203.
140 *Menâkıbu Âl Ebî Tâlib*, 3/304.
141 *Keşfu'l-Ğumme*, 1/440.
142 *Yevmu't-Tıff*, s. 188.
143 *el-İrşâd*, s. 186.
144 *Menâkıbu Âl Ebî Tâlib*, 3/304.
145 *İ'lâmu'l-Verâ*, s. 203.
146 *Keşfu'l-Ğumme*, 1/440.
147 *Munteha'l-Âmâl*, 1/526, 527.
148 *Hayâtu'l-İmâmi'l-Huseyn*, 3/262.
149 *Yevmu't-Tıff*, s. 175, 179.
150 *Mezâlimu Ehli'l-Beyt*, s. 257.
151 *el-İrşâd*, s. 186, 248.
152 *İ'lâmu'l-Verâ*, s. 212.
153 *Keşfu'l-Ğumme*, 1/575, 580.
154 *Munteha'l-Âmâl*, 1/526.
155 *Hayâtu'l-İmâmi'l-Huseyn*, 3/254.
156 *Yevmu't-Tıff*, s. 167.
157 *Mezâlimu Ehli'l-Beyt*, s. 258.
158 *el-İrşâd*, s. 197.
159 *İ'lâmu'l-Verâ*, s. 112.
160 *Mezâlimu Ehli'l-Beyt*, s. 254.

beytin üç halife *radiyallâhu anhum*'a ne derecede sevgi duyduklarını görsün istedik. Bu iş burada kalmamış ehl-i beyt içinde kendi çocuklarına üç halifenin isimlerini verenler olmuştur. Bir misal olmak üzere on iki imamcılara göre dördüncü masum imam kabul edilen büyük imam Alî b. Hüseyin b. Alî b. Ebî Tâlib'in adı Ömer olan bir oğlu vardı. Bu bilgiyi Müfîd[161] zikretmiştir. el-Hurr el-Âmilî onun hakkında şöyle demiştir: "Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in ve Emîru'l-müminîn'in zekat mallarıyla görevlendirilmiş faziletli ve üstün biriydi. Vera sahibi çekingen bir zattı."

Sonra Şiîler nezdinde allâme, araştırmacı muhakkık lakabına sahip olan Murtaza el-'Askerî'nin, *Meâlimu'l-Medreseteyn* adlı kitabında c.3, s.127'de Alî b. Ebî Tâlib'in üç oğlunu zikrettiğini tespit ettim: Ebû Bekr, Ömer, Osmân.

Hiç kuşku yok ki insan kendi çocukları için en çok sevdiği isimleri koyar. Buna göre Ebû Bekir, Ömer ve Osman, Hz. Alî *radiyallâhu anh*'ın kalbinde en sevgili olan sahâbîlerdir. Bu nedenle çocuklarına onların adlarını vermiştir.

161 *el-İrşâd*'da.

Dördüncü Bölüm

HÜSEYNÎ ŞİARLAR

1- Hüseynî Şiarlar İmamlar Döneminde Var Olmayan Birer Âyindir

Okuyucu kardeşim! Şîa'nın matem ve Hüseyin'i anma günlerinde yapmış oldukları dövünme, ağıt, başa vurmak ve diğer hareketler şîa alimlerinin kendi itiraflarıyla imamlar döneminde var olmayan davranışlardır. Muhakkık el-Hıllî olarak tanınan şiî Necmuddin Ebu'l-Kâsim, taziye için oturmanın sahâbe ve imamların hiçbirinden nakledilmediğini ve böyle bir davranışın selef sünnetine muhalefet olduğunu zikretmiştir.[162] Bunun anlamı, Hüseynî şîar ve matemlerin terk edilmesi gereken bid'atlerden olduğudur. Nitekim bu hususu hocaları Âyetullahu'l-Uzmâ Cevâd et-Tebrîzî de kendisine yöneltilen şu soruya verdiği cevapta itiraf etmiştir:

"Hüseynî şîarlar hakkındaki görüşünüz nedir? Bu şîarların pak imamlar *aleyhimusselâm* döneminde var olmayan birer ayin olduklarını, meşruiyetlerinin bulunmadığını ifade edenlere karşı yanıtınız nedir?"

Şöyle cevap vermiştir: "İmamlar döneminde şîa; takıyye yaparak şîarların var olmadığı bir hal üzere hayat sürüyordu. Çünkü imamlar döneminde bu şîarların var olması mümkün değildi. Bu durum söz konusu şîarların bu zamanda meşru olmadıklarını göstermez. Şîa o dönemde şîarların

---

162 *el-Muteber*, s. 94. İleride tam olarak kendine ait ifadeler gelecek.

izhâr edilebilmesi ve yapılabilmesi bakımından şimdiki zamanların benzerini yaşamış olsaydı, Hz. Hüseyin'i anma törenlerinde hüzün izhârı amacıyla kapılar ve hatta binalar üzerine siyah bayraklar asılması gibi bizim yaptıklarımızı onlar da yapardı."!![163]

Allâmeleri Âyetullahu'l-Uzmâ Alî el-Hüseyinî el-Fânî el-Asfahânî[164] de şu şüpheyi ortaya atarak benzer bir itirafta bulunmaktadır:

"Masumlar *aleyhimusselâm* zamanında bu tür şeyler bilinmemektedir. Halbuki bu masumlar, bizzat musibet tatmış kimselerdir ve dolayısıyla Hüseyin *aleyhisselâm*'a taziye konusunda daha önde gelirler. Onlardan gelen hiçbir hadiste bu tür şeyler yapılmasına yönelik bir emir varid olmamıştır. Şîa bunları birer bid'at olarak ihdas etmiş ve mezhebî şîarlar olarak adlandırmıştır. Me'sûr olan ise her bir bid'atin sapıklık ve her sapıklığın ateşte olduğudur." el-Fânî el-Asfahânî bu sözlere cevap vermektedir: "Cevap: Her yeni şeyin bid'at olmadığı oldukça açık bir husustur. Çünkü hoş görülmeyen bid'at dinde ve dinden olmadığı halde özenilen bir hükmün şeriatlaştırılmasından ibarettir. Bid'atin ve bid'atçilerin zemmedilmesi konusunda varid olan rivayetler dinde teşrîye yöneliktir. Hatta bu rivayetler; teşrî kılan herhangi biri olmaksızın ilahî bir şeriatmış ve vahy-i semâvîden kaynaklanmış gibi şeriatlaştırılmasını aklın çirkin görmesi hükmüne de uygun düşmektedir. Aksi halde haklarında rivayetlerin beraat ifade ettikleri, aklın ise bunlara yönelik cezalandırmanın çirkinliğine hükmettiği hükmî şüphelerin yeri neresidir? Hiçbir ka-

---

163 Hûî, *Sırâtu'n-Necât*, c.2, s. 526'da ek (1417h.).

164 Huvansârî ve Abbas el-Kummî'nin; insanlara sokaklarda ve çarşılarda ağıt yakmalarını, ağlamalarını, matem tutmalarını… emredenin Muizzuddevle el-Buveyhî olduğunu açıkça ifade ettikleri ileride gelecektir.

nıta gerek duymayacak derecede açıktır ki, Hüseyinî şîarlar böyle değildir. Ağlamak emredilmişken[165] nasıl böyle olabilir ki? Ağlamak bir sebebe ihtiyacı olan ve kendiliğinden gerçekleşen bir fiildir. Bu sebeb musibetlerin anılması, mersiyeler okunması gibi sözlü bir sebep olabilir. Yahut ta *şebîh*te (yani Kerbelâ faciasını anmak üzere düzenlenen tiyatro gösterisinde) olduğu gibi amelî bir sebeptir. Dolayısıyla mutlak surette tercih edilen ağlama durumunun meydana gelmesine neden olması bakımından fakihin bu şîarların cevazına hükmetme hakkı vardır. Nitekim taziye kasıtlı yapılan bir şeydir ve onu ibraz edecek bir eylem gerekir. Değişik milletlerde taziye ibrazında çeşitli eylemlerde bulunulmaktadır. Şîada görülenler ise şeriatın yasakladığı yahut ta aklın çirkinliğine hükmettiği davranışlardan değildir. Şüphe ortaya atan kimseye düşen bid'atten muradın ne olduğunu anlamak sonra da bunu mümkün olursa dilediği yere uygulamaktır."!![166]

Hasen Muğniye şöyle demiştir: "Hicrî dördüncü asırda Buveyhî dönemi geldi ve o gün özgürlüğe kavuştu.[167] Gerekli olduğu şekilde Bağdat'ta, bütün Irak'ta, Horasan'da, Mâverâunnehir'de ve tüm dünyada hüzünlü olarak tecelli etti. Çünkü beldeler siyahlara bürünmeye, insanlar o canlı facianın yitip gitmiş olan kahramanlarının yaşadıklarını en iyi biçimde hissetmeye başladılar. Hamdânî döneminde Halep, Musul ve diğer yerlerdeki durum da aynen bu şekildeydi.

---

165 Ahmed b. Fahd el-Hıllî *Uddetu'd-Dâî*, s. 169'da Sâdık aleyhisselâm'dan şöyle rivayet etmiştir: "Kıyamet gününde üç göz dışında tüm gözler ağlayacaktır: Allah'ın haramlarına bakmayan göz, Allah'a itaatte uykusuz kalan göz, gece ortasında Allah korkusuyla ağlayan göz." Buna göre ağlamak Allah korkusundan dolayı olmaktadır. Yoksa Hüseyin'i anma törenlerinde ve matemlerdeki gibi değil.

166 Murtaza Ayyâd, *Maktelu'l-Huseyn*, s. 192, IV.baskı.

167 Yani matem ve Huseyin'i anma törenleri o günden önce bilinmiyordu. Buveyhîler sebebiyle bilinmeye başladı.

Fâtımîlerin hakim olduğu dönemlerde ise Aşura Günü Hüseyin'i anma törenleri Bağdat'taki merasimlere uygun olarak ve bugün bütün İslam ve Arap ülkelerinde, özellikle de Irak, İran, Hindistan, Suriye ve Hicaz'da uygulanmakta olan basitleştirilmiş usuller çerçevesinde yapılıyordu. Göz yaşları dökmek için matemler tutuluyor, ağıtlar yakılıyordu. Hüseynî şîarlar hakka hizmetin ve hakikati ilan etmenin birer görünümü haline gelmiştir."!![168] [169]

Daha sonra imamları ve şehitleri Ayetullah Hasen eş-Şîrâzî, bu şîarların geçirmiş olduğu devreleri dile getirerek şîanın bunları izhar etmesine engel olan zulümden şikayet etmiş ve şöyle demiştir: "Ancak şîa, Emevîlerin ve Abbâsîlerin zulümleri altında inlerken bu cüretkâr uygulamayı izhara kadir olamamışlardır. Bir gül yaprağının geçirdiği değişik mevsimler gibi onlar da çok çetin şartlardan geçmişlerdir. Dolayısıyla bu şartların çeşitliliğine göre tabirleri de değişiklik arzetmiştir."!![170]

Daha sonra Şîrâzî beş devre zikretmiştir.

Birinci devre imamlar devresidir. Şîrâzî şöyle demiştir: "Bu dönemde şîanın tabiri, tam bir gizlilik ve ketumluk içinde ve cinnet geçirerek uygulayacağı baskı ile kellerini uçuracak olan zalim yönetimlere karşı takiyye yaparak kendilerinden olan birinin evinde toplanmak, içlerinden birinin beyitler okuması, ehl-i beyte mersiye içeren hadisler okuması ve diğerlerinin ağlaması şekliyle sınırlı kalmıştır."!![171]

---

168 *Âdâbu'l-Menâbir*, s. 192.

169 Yani Buveyhîlerden ve Fâtımîlerden önce hakka hizmet ve hakikati ilan etmenin hiçbir görünümü yoktu. Masum imamlar değil, bu insanlar geldiler ve bu eylemleri hakka hizmetin birer görünümü haline getirdiler.

170 Şirâzî, *eş-Şeâiru'l-Huseyniyye*, s. 97-98.

171 age, s. 98.

Derim ki, bu merdud bir görüş ve Şîrâzî'nin kendi ürünüdür. Zira bu sözleri nakilde bulunduğu kaynağı zikretmemiştir.

İkinci devre Abbâsîler devresidir. Şîrâzî bu devreden şikayette bulunmuş ancak şunları ifade etmiştir: "Şehid imama taziye meclisleri genişlemiş ve adına mersiyeler okunan minberler yükseltilmiştir. Fakat bu uygulamalar Şiîlik hareketinden sınırlı bir çerçevede gerçekleşmiştir."[172]

Derim ki: Şirâzî'nin bu görüşü de merduddur. Bizzat kendisi kalkıp "Fakat bu uygulamalar Şiîlik hareketinden sınırlı bir çerçevede gerçekleşmiştir." demiştir. Öyleyse bu bilgiyi delil olarak ileri sürmenin ne faydası var ki?!

Şîrâzî daha sonra üçüncü devreyi zikrederek şöyle demektedir:

"Terörü ortadan kaldırarak şîanın enerjisini serbest bırakan, anma törenlerini evlerden toplantı mekanlarına, caddelere ve kamusal alanlara çıkarmalarına imkan tanıyan, Aşura gününün genel resmi yas günü ilan edildiği, çarşı pazarın kapatıldığı, caddelerde ve meydanlarda kortejlerin dolaştırıldığı Buveyhîlerin, Deylemîlerin, Fâtımîlerin devresi ve özellikle de Mu'izzuddevle ed-Deylemî'nin hakim olduğu günler."[173]

Daha sonra dördüncü devreyi zikretmekte ve şöyle demektedir: "Safevîler devresi ve özellikle de şiarlarını tam bir özgürlük içinde uygulayabilmeleri için şîayı cesaretlendiren allame Meclisî'nin dönemi. Şîa, trajedinin somutlaştırılması amacıyla yeni bir uygulama olarak tiyatro gösterisi eklemişlerdir."[174]

---

172 age, s. 98.
173 age, s. 99.
174 age, s. 99.

Daha sonra beşinci devreyi zikrederek şöyle demiştir: "Son dönem fakihlerinin devresi. Bunların başında da Şeyh Murtazâ el-Ensârî ve Ayetullah ed-Derbendî gelir. Bu dönemde şîa, zincir ve başlara vurulan geçitlerinin sayısını çoğaltmıştır."[175]

Bunların ardından Şîrâzî Tebrîzî ve el-Fânî el-Asfahânî'nin itiraf ettiklerini itiraf ederek şöyle demiştir: "Eğer şîa, imamlar *aleyhimusselâm* döneminde tam bir özgürlük bulabilmiş olsaydı, bu gün gerçekleştirilen şîarları ve daha fazlasını yaparlardı. Fakat tepkilerinin ne boyutta olduğunu ifade edebilmek için hiçbir asırda yeterli özgürlüğü bulamamışlardır."!![176]

Şîrâzî'nin "bu gün gerçekleştirilen şîarları yaparlardı" sözü, bu şîarların o çağlarda uygulanmadığına delildir.

Demek ki bu şîarlar imamlar döneminde mevcut değildi. Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* de böyle uygulamalarda bulunulmasını emretmiş değildir. Demek ki bu şîarlar Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in bizleri *"Sonradan ihdas edilmiş işlerden sakının! Zira sonradan ihdas edilen her şey bid'attir. Her bid'at sapıklıktır ve her sapıklık da ateştedir."* sözleri ile sakındırdığı sonradan uydurulmuş olan işlerdendir.

İnsaflı olan şiîlere düşen görev, bunu tam manasıyla idrak ederek bu tür matemlere katılmak ve bunlara devam etmek konusunu yeniden gözden geçirmektir.

Bu bölümü sona erdirmeden önce Muhammed Hüseyin Fadlallah'ın Hz. Hüseyin için matem düzenleme hakkında sorulan bir soruya verdiği cevaptan okuyucuyu haberdar etmek istiyoruz.

---

175 age, s. 99.
176 age, s. 100.

Hüseyin Fadlallah şöyle demiştir: "Hüseyin matemini; kendi evlerinde tertipleyen ve Hz. Hüseyin *aleyhisselâm*'ın maruz kaldığı musibeti duygusal olarak hatırlatan şiirler okuyan insanları davet eden, ehl-i beyt imamları *aleyhisselâm* tesis etmişlerdir."!![177]

Daha önceki bir münasebetle de Hüseyin matemi düzenlenmesi hakkındaki soruyu şöyle cevaplamıştır: "Hüseynî matem mekanları tesisinin mescide saygı fikrinden ortaya çıktığı uzak bir ihtimal değildir. Çünkü insanlar Hüseyin *aleyhisselâm*'ın taziyesine veya vaaz ve irşad konuşmalarını dinlemeye ihtiyaç duymaktadırlar. İçlerinde cünüp veya hayız olanlar bulunabilmektedir. Hüseynîyeler mescidlere alternatif olsun diye değil belki de mescidin kirletilmesinin caiz olmaması açısından mescidlerin yanında yapılmıştır. Mescidlere alternatif teşkil etmeleri hiç kimse tarafından düşünülmüş değildir. Fakat mescidlerin korunması, vaazların dinlenmesi ve Hüseyin'i anma toplantılarının gerçekleştirilebilmesi amacıyla ve kirletilmelerine ya da benzer olumsuzluklara neden olsa bile herkes katılabilsin diye bu yol takip edilmiştir. Hüseynîyelerin ne zaman inşa edildiklerini bilmiyoruz."!![178]

Derim ki: Şuna dikkat ediniz ki, önce Hüseynî matem mekanlarını tesis edenlerin ehl-i beyt imamları olduğunu ileri sürmekte sonra da hüseynîyelerin ne zaman inşa edildiğini bilmemesine rağmen "Bunlar mescide saygı düşüncesinden ortaya çıkmıştır." demektedir.

177 *en-Nedve*, 5/509.
178 *en-Nedve*, 4/478-479.

2- Şîa Ağıt Yakma ve Dövünme Bid'atini İhdâs Ediyor

Müslüman kardeşim, şîanın hüseynîyelerde Hüseynî şîarlar adı altında yaptıkları şeyler kendilerinin ihdâs ettiği ve şîa âlimlerinin yapılmasına çağrıda bulundukları bid'atlerdendir. Şîanın davetçilerinden Abdulhüseyin Şeref el-Mûsevî, *el-Mecâlisu'l-Fâhira fî Meâtimi'l-İtrati't-Tâhira* adlı bir kitap telif etmiş ve bu kitabında diğer teliflerinde de adeti olduğu üzere şîanın ibadet haline getirdiği bid'at ve hurâfeleri müdafaaya çalışmıştır. Bunlardan biri de kitabın başlığından anlaşılacağı gibi matemlerdir. Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in oğlu İbrahim'in vefatı dolayısıyla ağlamasına tutunarak matemler düzenlenmesinin caiz olduğunu ispatlamaya çalışmaktadır.[179]

Evet, Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in gözleri yaşarmıştır. Fakat Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* Şiîlerin matemlerinde yaptıkları şeyleri mi yapmıştır!?

Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* amcası Hamza *radiyallâhu anh*'ın ve diğerlerinin ölümünü her sene insanların toplandığı bir münasebet haline getirmiş de hüseynîyelerde (matem yaptıkları mekan) şîa âlim ve hatipleri gibi ağlamış ya da orada hazır bulunanlar ağlasınlar diye ağlar gibi mi görünmüştür?

Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* bu şiînin zikrettiği kimselerin ölümleri ya da öldürülmeleri günlerinde meyve suları mı dağıtmıştır?

Abdülhüseyin, kendi mezhebinde kıyas haram olmasına rağmen neden kıyası kullanıyor ki?!

---

179 bk. *el-Mecâlisu'l-Fâhira*, s. 11 ve sonrası.

Şöyle diyor: "İmamların davranışları ölünün iyiliklerini saymak ve bağıra-çağıra ağlamak üzere devam etmiştir. Kendi velilerine de nesilden nesile Hz. Hüseyin için hüzün matemleri düzenlemelerini emretmişlerdir."!![180]

Şîanın ağıt yakmasını ve bağıra-çağıra ağlamasını ayıplayanlara karşı bir cevap olarak şöyle demiştir:

"Ahmak kınayıcı, bizim ehl-i beyte karşı hüznümüzde, onlara destek olmakta ve düşmanlarına karşı çetin bir savaş vermede neler bulunduğunu bilmiş olsaydı, bizim o uzun soluklu hüznümüz karşısında korkuya kapılır, bu ağıt ve ağlama ile kastedilen hikmeti önemser ve her nesilde bu minval üzere devam edişimizdeki esrardan sakınırdı."![181]

Şiî Dr. Hâdî Fadlallah, hüseyniyelerde şîanın yapmış olduğu dövünmek ve diğer davranışlar hakkında şîa alimlerini ikiye ayırmaktadır:

1- Islahçı ekol: Muhsin el-Emîn'in başı çektiği yenilikçiler grubunu içermektedir. Islahçı ekolün uzaklaşarak ve bazılarını haram görerek üzerinde yoğunlaştığı hususlardan bazıları, kan çıkana kadar dövmek suretiyle nefse zarar vermek, yalan haber uydurup söylemek ve *şebîh* (yani Kerbelâ faciası için tiyatro gösterisi) düzenlemek.[182]

2- Muhafazakar ekol: Abdülhüseyin Sâdık'ın başını çektiği muhafazakarlar grubunu içermektedir. Bu ekol de 'haram olduğu konusunda nass bulunmadığı sürece sıkıntı verse bile sana herşey mübahtır' fikri üzerine yoğunlaşmaktadır. Bunun ardından bu ekol nazarında, ıslah ekolünün zik-

---

180 *el-Mecâlisu'l-Fâhira*, s. 17. İnşallah ileride kendi imamlarının bu iftirayı ber taraf eden sözleri zikredilecektir.

181 *el-Mecâlisu'l-Fâhira*, s. 26-27.

182 *Râidu'l-Fikri'l-İslâmî*, s. 137.

retmiş olduğu şeyler içinde haram olanlar bulunmamaktadır."[183]

Hâdî Fadlallah daha sonra Abdülhüseyin Şerefuddîn el-Mûsevî'nin bu iki ekol karşısındaki tutumunu ele alarak şöyle demektedir: "Düşünürümüz -yani Abdülhüseyin- tüm şekilleriyle Hüseynî matemlerin hiçbir surette haram olmadığı görüşünü 'eşyada asıl olan haramlık değil mübahlıktır' şeklide ifade edilen şer'î kurala dayanarak belirtmektedir. Kendisi ıslah ekolündeki gibi Hüseynî matemleri haram görmemektedir…"![184]

Hasen Muğniye şöyle demiştir: "Aşura gününde Hüseynî şîarların gerçekleştirilmesi ile alakalı hususa gelince bunun çeşitli biçimleri bulunmaktadır. Muharrem ayı geldiğinde Faâliyette olan mescidleri, Hüseynî kulüpleri ve köylerin girişlerini karalara bürünmüş, hüzün kaplamış olarak görürsün. Üzerilerinde üzüntü ve keder belirtileri vardır. Çalışanların yüzlerinde bir mahzunluk okunur. Canlar sıkkındır. Yüzler buruktur. Kalpler kederli ve endişelidir. Kerbelâ faciasından dolayı bir telaş içindedir. Orada burada kalpleri kedere boğan, gönülleri burkan ağıtlar ve ağlamalar vardır."![185]

Ayrıca şunları ifade etmiştir: "Onuncu gün sabahında Nabâtiyye'ye taifenin evlatlarından ve diğer kimselerden oluşan on binlerce insan anma toplantısına katılmak için akın eder. Tören Tahtâ Nabâtiyye Hüseynîyesi'nde sabah saat sekizde Hüseyin mısraının okunmasıyla başlar. Bu mısraın temsil gösterisi olarak sergilenmesiyle yaklaşık dokuz buçukta sona erer. Bu temsile büyük-küçük, kadın-erkek bütün

183 *Râidu'l-Fikri'l-İslâmî*, s. 137 dipnot.
184 *Râidu'l-Fikri'l-İslâmî*, s. 137.
185 *Âdâbu'l-Menâbir*, s. 176.

Nabâtiyyeliler katılır. Ayrıca aileleri tarafından bu iş için adanmış olan çocuklar da katılırlar. Nabâtiyye meydanında Tıff Vakası temsilî gösteri olarak sunulur. Bu gösteriyi elli binden fazla mümin izler. Temsilî gösteri dinî hamasetle dolu bir atmosferde tamamlanır. Daha sonra gençler ve çocuklardan oluşan bir grup şehirde tur atarlar. Göğüsleri çıplaktır. Nefislerde trajik etkiler bırakacak biçimde başlarına kılıç ve hançerlerle; sırtlarına da zincirlerle vururlar…"![186]

Kendi toplumu içinde tanınmış bir şiî olan Dr. Ahmed el-Vâilî[187], Aşura gününde şîanın kendilerine vurmaları ve sırtlarını yara bere içinde bırakmaları hakkında sorulan soruya şu cevabı vermiştir: "Daha önce alimlere de sorulmuş ve konu hakkında kendi görüşlerini beyan etmişlerdir. 'Eğer bu vurma işi nefse zarar veriyorsa, haramdır. Nefse herhangi bir zarar getirmiyorsa, haram değildir. Bu sırf Hüseyin'e olan sevgilerinin vicdânî bir ifadesidir.' demişlerdir."![188]

Şiî yazar Abdülhâdî Abdülhamîd es-Sâlih şunları söylemektedir: "Nefse eziyet verilmemesi durumunda dövünmek caizdir. İnsanın içinde coşan duyguların bir tür ifadesidir. Bu fıtrî bir haldir. Kendisine aşırı zarar vermemek şartıyla insanın duygulu hallerinde el çırptığını veya sevinçle yerinden sıçradığını görürsün. Bazı âlimlerin başa vurma fiilinin haram veya en azından beğenilmeyen bir davranış olduğu yönünde fetvaları bulunmaktadır. Bunlar benim görüşüme göre her halukarda sosyal çevrenin birer gerçekliğidir ve tashih edilmeye muhtaçtır. Akîdenin aslî unsurlarından olmak üzere zorunlu olarak dile getirilmeyecek bir meseledir."![189]

186 *Âdâbu'l-Menâbir*, s. 181.
187 Kendisini Hüseyin minberi hatiplerinin büyüğü, olarak adlandırmaktadırlar.
188 Kuveyt *Mirâtu'l-Umme* Dergisi, Sayı 1073, 16 Haziran 1997.
189 *Teâl Netefâhem*, s. 61.

Hocaları Mehdî Muhammed es-Süveyc, *Mietu Mes'ele Muhimme Havle'ş-Şîa'* adlı kitabında şunları kaydetmektedir: "Bu sebeple Hüseyin *aleyhisselâm* trajedisini anma törenlerinde dövünenlerin sırf coşkun duygularını ve diğer yandan da samimi sevgilerini ifade ettiklerini görürsün. Ayrıca bizzat dövünmek suretiyle diğer yandan başlayıp bu yana ulaşarak ve sonuca uzanarak zalimlere duydukları öfkeyi ifade etmektedirler. Tüm zamanlarda Yezîd ve İbn Ziyâdlar vardır. Yine tüm zamanlarda dövünmek vb. eylemlerle bunu ifade eden zayıf kimseler bulunmaktadır."![190]

Muhakkık üstad olarak niteledikleri Tâlib el-Harasân şöyle demektedir: "Bu ve benzerleri sebebiyle bütün İslâmî başkentlerde ağıt yakan kadınlar Hüseyin *aleyhisselâm*'ın, onunla birlikte katledilen oğullarının, kardeşlerinin ve yardımcılarının iyiliklerini saymaktadırlar."![191]

Hocaları Dr. Abdualî Muhammed Hubeyl, hocaları Hasen ed-Demistânî'den şöyle dediğini nakletmiştir: "Hüseyin için ağıt yakmak aynî bir vaciptir."![192]

Alî Hamaney de şöyle demiştir: "İnsanları Allah'a yaklaştıran, dinin öğretilerine bağlılıklarını güçlendiren bazı şeyler vardır. Bunlardan biri de geleneksel olarak yapılan taziye merasimleridir. İmam'ın[193] geleneksel taziye merasimlerinin gerçekleştirilmesi konusunda bizlere tavsiyesi, Hüseyiniye meclislerine katılmak, İmam Hüseyin'in ölümünü anmak, bunun için ağlamak, taziye kortejlerinde göğüslere vurarak dövünmektir. Bunlar ehl-i beyte karşı coşkun hisleri

---

190 *Mie Mes'ele Muhimme Havle'ş-Şîa*, s. 168-169.
191 *Sevratu't-Tıff*, s. 75.
192 *Melhametu't-Tıff*, s. 15.
193 Yani Humeynî.

güçlendiren etkenlerdendir. Bu merasimlerin en yücesi başa ve göğse vurarak dövünmektir."!![194]

Müteveffa şiî taklit mercii Âyetullahu'l-Uzmâ Humeynî de şîa hatiplerine yönelik bir konuşmasında şöyle demiştir: "Hitabetçi efendilerin görevi mersiyeler okumak, insanların görevi de o harika kortejlere, dövünme kortejlerine katılmaktır… Kortejler çıksınlar.. göğüslere vurulsun.. eskiden yaptıklarını yapsınlar!"![195]

Ayrıca şunları ifade etmiştir: "Dövünme kortejleri bizim zaferimizi simgeleyen unsurlardır. Ülkenin değişik bölgelerinde Hüseynîye meclisleri ve matem yerleri kurulsun.. Hatipler mersiyelerini okusunlar.. İnsanlar da ağlasınlar.. Dövünen insanların oluşturduğu bu kortejler eskiden olduğu gibi şimdi de haykırsınlar ve Hüseyinî sloganları dile getirsinler! Şunu bilmelisiniz ki, bu halkın yaşamı bu merasimlere, mersiyelere, toplantılara ve kortejlere bağlıdır."![196]

3- Şîa'nın Önde Gelen Âlimlerinin Ağıt, Dövünme vb. Bid'atleri Câiz Gördüklerine Dâir Fetvâları

Şîanın önde gelen şahsiyetlerinden birinin fetvasını dikkatinize sunacağız. Bu şahıs büyük fakihlerin reisi muhakkık imam olarak adlandırdıkları Âyetullahu'l-Uzmâ şeyh Muhammed Hüseyin en-Nâîlî'dir. Matem yerlerinde ve Hüseynîyelerde yapmış oldukları şîarları, ayinleri hakkında sorulan soruya şu cevabı vermiştir:

"a) Âşura ve benzeri münasebetlerle taziye kortejlerinin caddelere, yollara çıkması; cevazı, tercih edildiği, mazluma

194 *Felsefetu Âşûrâ*, s. 8-9.
195 *Nahdatu Âşûrâ*, s. 107.
196 *Nahdatu Âşûrâ*, s. 108.

taziye için yapılan işlerin en samimi görüneni ve uzak-yakın herkese Hüseynî davetin ulaştırılmasının en kolay vesilesi olduğu konusunda şüphe duyulmayan hususlardandır. Fakat böyle muazzam şîarların şarkı söylemek, eğlence aletleri kullanmak, öne geçmek için uğraşmak, geride kalıp diğer insanların arasında kalmak gibi yakışık almayan davranışlardan tenzih edilmesi gerekir. Şayet yakışıksız olan bu davranışlardan biri bulunursa, bu apaçık haram olan bir davranış olur. Taziye kortejine böyle bir haramlık bulaştırılmamalıdır. Bu davranışı yapan kişi, namaz kılarken yabancı kadına bakanın haline benzer.

b) Yanaklar ve göğüsler kızarıncaya, kararıncaya kadar ellerle vurulup dövünülmesinin caiz olduğu konusunda hiçbir işkal söz konusu değildir. Dahası, kızarana kadar veya kararana kadar -ve hatta en güçlü görüşe göre hafif bir kan çıkacak kadar- dahi olsa, zincirlerle omuz ve sırtlara vurmanın caiz olması diğerinin hükmünü güçlendirmektedir. Kılıç ve kama darbeleriyle alından kan çıkarmak ise, zararından emin olunuyorsa ve alın kemiğine zarar verici bir şekilde vurulmaksızın kan normal olarak çıkıyorsa, en kuvvetli görüşe göre caizdir. Nitekim beceri sahibi eğitimli kimseler böyle bir vuruşun şeklini iyi bilirler. Vurma esnasında normal şartlarda zararından emin olunuyorsa, fakat kan zarar verecek kadar çıkıyorsa, bu durum fiilin haramlığını gerektirmez. Böyle bir durumdaki insan zararından emin olarak abdest alan veya gusl eden yahut da oruç tutan ve daha sonra bunun zararına maruz kalanla aynı durumdadır. Fakat evla ve hatta ihtiyata en uygun olanı böyle bir fiili beceri kazanmış eğitimli kişilerin haricindekilerin, özellikle de musibetin çok büyük oluşundan ve kalplerinin de Hüseynî sevgiyle dolu olmasın-

dan dolayı ne ile karşılaşacaklarını önemsemeyen gençlerin yapmamasıdır. Allah onlara kavl-i sabit ile dünya ve ahiret hayatında sebat versin!

c) Zahir olana göre İmâmiyye şîasının asırlardan beri yapageldiği taziye, ağlama ve ağlatma adetlerinde gerçekleştirilen *teşbîh* (Kerbela faciasının tiyotro gösterisi şeklinde sunulması) ve temsillerin -bu faaliyetlerde erkekler kadın kıyafetleri giyinseler dahi en güçlü görüşe göre- caiz olduğu konusunda herhangi bir işkal bulunmamaktadır. Biz, her ne kadar daha önce bunların cevazında şüphe duyuyor idiysek de dört sene önce yayınlanmış olan ilgili fetvada temsîlin caiz oluşunu bir takım kayıtlara bağlamıştık. Fakat meseleyi ikinci kez ele aldığımızda erkeğin kadına benzemesi ile alakalı olan haramlığın, belli bir zaman içinde sınırlı kalacak kadar ve kendi kisvesini değiştirmeden kadın elbisesi giymek değil de erkek kisvesinden tamamen çıkıp kadın kisvesine bürünmek olduğunu gördük. Nitekim söz konusu teşbihlerde (tiyatral gösterilerde) bu durum, dediğimiz şekilde belli bir zamanla sınırlı olarak gerçekleşmektedir. Son olarak *el-Urvetu'l-Vuskâ* üzerine yazdığımız haşiyede bu şüpheyi giderdik.

Evet, bu faaliyetlerin daha önce de ifade edildiği gibi haramlığın, teşbihe bulaşmaması için meydana gelmesi muhtemel şer'î haramlardan tenzih edilmesi gerekir.

d) Bu kortejlerde kullanılan matem davulu şimdiye kadar tarafımızdan hakikati anlaşılamamış bir şeydir. Kullanılma sebebi taziyenin gerçekleştirilmesi ise ve insanların toplanmasının istendiği durumlarda, bineklere binilmesinin bildirileceği durumlarda, arap oyunlarında vb. hallerde kullanılıyorsa ve bunun yanında Necef-i Eşref'ta bizce malum ol-

duğu üzere oyun ve eğlence maksadıyla kullanılmıyorsa, zahir olana göre caizdir… Allah en iyisini bilir."[197]

Adı geçen kaynakta da geçtiği üzere bu fetvaya şu isimler de muvafakat etmişlerdir:

1- Ayetullahu'l-'Uzmâ Mirzâ Abdülhâdî eş-Şîrâzî: Şöyle demiştir: "Bu zatın (sırrı kutsansın) bu sayfada söylediği Allah Teâlâ'nın izniyle doğrudur."[198]

2- Ayetullahu'l-'Uzmâ Muhsin Hakîm Tabâtabâî[199]

3- Ayetullahu'l-'Uzmâ Ebu'l-Kâsım el-Hûî: Şöyle demiştir: "Hocamız üstadın (sırrı kutsansın) Barsa kaynaklı sorulara vermiş olduğu bu cevaplarındaki ifadeleri doğrudur ve bunlara göre uygulamada bulunmanın hiçbir sakıncası yoktur…"!![200]

4- Ayetullahu'l-'Uzmâ İmam Mahmud Şâhrûdî[201]

5- Ayetullah Şeyh Muhammed Hasen Muzaffer[202]

6- Ayetullahu'l-'Uzmâ Hüseyin el-Hammâmî el-Mûsevî[203]

7- Ayetullah Muhammed Hüseyin Âl Kâşifu'l-Ğıtâ[204]

8- Ayetullahu'l-'Uzmâ Muhammed Kâzım eş-Şîrâzî[205]

9- Ayetullah Cemaleddîn Kelbâykânî[206]

10- Ayetullah Kâzım Mer'aşî[207]

---

197 Bu fetvayı Hocaları Murtaza Ayyâd, *Maktelu'l-Huseyn*, s. 146'da nakletmiştir.
198 *Maktelu'l-Huseyn*, s. 147.
199 *Maktelu'l-Huseyn*, s. 147.
200 *Maktelu'l-Huseyn*, s. 148.
201 *Maktelu'l-Huseyn*, s. 148.
202 *Maktelu'l-Huseyn*, s. 149.
203 *Maktelu'l-Huseyn*, s. 149.
204 *Maktelu'l-Huseyn*, s. 149.
205 *Maktelu'l-Huseyn*, s. 150.
206 *Maktelu'l-Huseyn*, s. 150.
207 *Maktelu'l-Huseyn*, s. 150.

11- Ayetullah Mehdî Mer'aşî[208]

12- Ayetullah Alî Meded el-Mûsevî el-Fâyinî[209]

13- Ayetullah Şeyh Yahya Nûrî[210]

Şeyh Murtazâ Ayyâd şöyle demiştir: "Geçmişte büyük fakihlerden oluşan büyük bir grup bu konu hakkında eser kaleme almıştır. Onların yazmış olduklarını şu an sadedinde olduğumuz konu kuşatacak genişlikte değildir."[211]

Daha sonra Murtazâ Ayyad, dinde bid'at olarak ihdas ettikleri bu uygulamaların yapılabileceğini caiz gören birçok âlimlerinin fetvalarını zikretmiştir. Bu fetvalardan vera sahibi zâhid muhaddis büyük allame olarak adlandırdıkları Ayetullah Şeyh Hıdır b. Şellâl Afkâvî'ye ait bir pasajı size sunuyoruz. Şöyle diyor: "… İlgili naslardan istifade edilmektedir ki, bu naslar içinde can korkusu bulunmasına rağmen ziyarette bulunmanın caiz olduğuna, o an öleceğini bilse dahi başına gelen musibetlerden dolayı herhangi bir şekilde dövünmenin ve yakınmanın caiz olduğuna delâlet edenler de bulunmaktadır."!

Bu sözleri Murtazâ Ayyâd, 1996 yılında, Necef Aleviyye Matbaasınca gerçekleştirilen baskısından ofset baskı yoluyla yayınlanmış olan *Maktelu'l-Hüseyin* adlı kitabının 153. sayfasında nakletmiştir. Beyrut, Dâru'z-Zehrâ, 1991 baskısını da inceledim. Bu baskıda da adı geçen hocanın fetvası 154. sayfada özet olarak yer almıştır. Metni şöyledir: "Nasların toplamından istifade edildiğine göre -ki can korkusu ile de olsa mazlum Hüseyin'in ziyaret edilmesi hakkında varid olan ha-

---

208 *Maktelu'l-Huseyn*, s. 151.
209 *Maktelu'l-Huseyn*, s. 151.
210 *Maktelu'l-Huseyn*, s. 152.
211 *Maktelu'l-Huseyn*, s. 152.

berler de bu naslardandır- nasıl olursa olsun ve hatta o an öleceğini bilse bile Hüseyin için dövünmek ve yakınmak caizdir."!!

Hocaları ayetullah Murtazâ Feyrûz Âbâdî şöyle demektedir: "Göğüslere vurarak dövünmek vb. eylemler, mütekaddim ve müteahhir fıkıhçılarının yaşadığı geçmiş asırlarda ve önceki zamanlarda şîanın uygulamalarının üzerinde istikrar bulduğu hususlardandır. Kendisine arız olan bir şüpheden dolayı ya da gidişatındaki eğrilikten ötürü kabul etmeyenlerin bulunduğu varsayılsa da -ki böyleleri nadirdir ve nadir olan yok hükmündedir- sözü edilen fakihlerden herhangi birinin bunları inkar ettiği duyulmamıştır; duyulmayacaktır da."!![212]

Muhammed Hüseyin Fadlallah ise dövünmek meselesi hakkında şu açıklamada bulunmuştur:

"Hüseynî şîarlar olarak adlandırılan bu hususların hüznün ve bağlılığın (velâ) ifadesi olan üsluplardan olduğu görüşündeyiz. Söz konusu ifade üslupları zamandan zamana farklılık arzetmektedir. Ağlamak, hüznü tabir eden insânî bir üsluptur. Hüzünlü bir biçimde sükunet içinde yapılan dövünmeler de mahzunluğu ifade eden üsluplardandır."![213]

Fadlallah ayrıca şunları ifade etmiştir: "Bu esasa göre insanın bağlılığı ve sevgisi oranında dövünmesi mümkündür. Fakat dövünmenin bedene zarar vermemesi şartıyla…"![214]

Yine şöyle demiştir: "Sakin dövünme, trajediyi zihninde canlandırarak göğsüne vurmaktır. İnsanın bedenine zarar vermeksizin hüzün ifadesi olarak yaptığı her şey caizdir."![215]

---

212 *Maktelu'l-Huseyn*, s. 188-189, IV. baskı, 1996; s. 170, Dâru'z-Zehrâ.
213 *en-Nedve*, 1/289. Şer'î bir nass getirmemiş olduğuna dikkat ediniz… Tabir ve ifade üslupları!!!
214 *en-Nedve*, 1/337.
215 *en-Nedve*, 1/339.

4- Şîalık Saygınlığına Halel Getirdiği Takdirde Başa Vurma ve Zincirlerle Dövünmenin Câiz Olmadığını Söylemeleri

Şîa, kendi nazarlarında caiz bile olsa, mezheblerinin saygınlığına halel getireceğini düşündüklüri hususlardan şiddetle kaçınmaktadır. Bundaki amaç muhalifleri kandırmak ve onlar nazarında Şiîliğe ışıltılı bir imaj kazandırmaktır. Bunun en büyük misali, başa vurmak ve zincirlerle dövünmek konusunda sergilediği tutumuyla gördüğümüz Âyetullahu'l-Uzmâ'larından Ebu'l-Kâsım el-Hûî'dir. Muhammed Hüseyin Fadlallah şöyle demiştir: "el-Hûî bey bile Cemaat-ı İslamiyye'nin Amerika ve Kanada'da yayınladığı *el-Mesâilu'ş-Şer'iyye* kitabında bunun haramlığı yönünde fetva vermiştir. Başa vurmak ve zincirle bedene vurmak hakkında 'Caiz midir?' şeklinde bir soruya muhatap olmuş cevaben "Mezhebin saygınlığına halel getirecekse caiz değildir."! demiştir. "Mezhebin saygınlığına nasıl halel getirilir?" diye sorduklarında da "İnsanların alay etmelerine sebebiyet verdiği zaman."![216] demiştir.

Bu eylemleri, sırf mezhebin saygınlığına dokunuyor diye haram kıldığına dikkat edin!

Daha önce el-Hûî'nin; hocaları ve Âyetullahu'l-Uzmâ'ları Muhammed Hüseyin en-Nâînî'nin, matem törenlerinde yanaklarına ve göğüslerine elleriyle ve omuzlarıyla sırtlarına da zincirlerle kızarana kadar vurmalarını caiz görmesi fikrine muvafakat ettiğini zikretmiştik.

Buna göre hiç kimsenin gönlü bunların ikrarları ya da inkarları karşısında mutmain değildir. Çünkü takıyye ve ke-

---

216 *en-Nedve*, 1/338.

tumluk inancı, hasımlarını kandırmayı ve yalan söylemeyi mübah kılmaktadır. Ehl-i sünnetten biri el-Hûî'ye dövünmenin ve zincirlerle bedene vurmanın ve ihdas ettikleri diğer bid'atlerin hükmünü soracak olsa bu takiyyeci[217] el-Hûî, bizzat kendi fikri olduğu için değil, mezhebinin saygınlığına dokunduğu için bunların haram olduğu cevabını verecektir.

Eskiden bunların ilim ehli olanlarına, dövünmenin ve diğer eylemlerin hükmü hakkında soru sorardım. Bana bunların avamın eylemleri olduğunu ve haram hükmü taşıdığını söylerlerdi. Daha sonra bu kimselerin yapılanları reddetmeksizin, insanlar dövünürken, zincirlerle bedenlerine vururken matem yerlerinde ve hüseyniyelerde hazır bulunmalarına hayret ederdim. Kesin olarak anladım ki, bu insanlar muhaliflerine karşı net bir davranış sergilememektedirler. Bundan daha da hayret verici odur ki, hakikatleri ortaya çıktığında hiç utanç hissetmemektedirler…

217 Çünkü takıyyeyi çok kullanmaktadır.

Beşinci Bölüm

HÜSEYNÎ ŞİARLAR ŞÎA KAYNAKLARINDA DA HARAMDIR

1- Ağıt Yakmanın Haram Oluşu

Müslüman kardeşim, şîanın hüseyniyelerde ve matem yerlerinde Hüseynî şîarlar adı altında yaptıkları dövünme, ağıt yakma, kara elbiselere bürünme, başa vurma ve daha başka, âlimlerinin ve önde gelen büyüklerinin cevâzı yönünde fetva verdikleri eylemler Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* ve değerli ehl-i beyt imamlarının diliyle klasik ve modern şîa kaynaklarında haram kılınmıştır. On iki imamcı şîa mezhebinin hocaları ve allameleri de bu haramlığı itiraf etmiştir. Mesela şîa nezdinde Sadûk lakaplı hocaları Muhammed b. Alî b. el-Hüseyin b. Bâbeveyh el-Kummî şöyle demiştir: "Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in daha önce bir benzeri görülmemiş lafızlarından biri *"Ağıt yakmak cahiliye amelindendir."*[218] sözüdür. Muhammed Bâkır el-Meclisî *"Ağıt yakmak cahiliye amelidir."* lafzıyla rivayet etmiştir."[219]

Şîanın nesilden nesle sürdürdüğü ağıt, Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in de haber verdiği gibi cahiliye amelindendir.

Ayrıca ağıt, Allah ve Rasûlü *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in çirkin

---

218 Sadûk, *Men Lâ Yahduruhu'l-Fakîh*, 4/271-272'de rivayet etmiştir. el-Hurr el-Âmilî de *Vesâilu'ş-Şîa*, 2/915'te; Yusuf el-Bahrânî, *el-Hadâiku'n-Nâdıra*, 4/167'de ve Hacı Huseyn el-Burûcerdî, *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 3/488'de rivayet etmiştir.

219 *Bihâru'l-Envâr*, 82/103.

gördüğü lanetli seslerdendir. Nitekim bu hususta alimlerinden el-Meclisî, en-Nûrî ve el-Burûcerdî, Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve âlihî*'den şöyle buyurduğunu rivâyet etmişlerdir: ***"Allah'ın buğzettiği iki ses; musibet anındaki yakınma ve sevinç anında çıkarılan ses, yani ağıt ve şarkıdır."***[220]

Aldanışa kapılmış olan şiî, bu tür matem yerlerine katılmaktan sakınsın! Zira böyle yerlerdeki ağıt ve yakınmalar bağıra-çağıra ağlamalar Allah ve Rasûlü *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in buğz ettiği melun seslerdendir.

Şîa'nın hüseyniyelerde yaptıkları şeyleri yasaklayan rivayetlerden biri de Emîru'l-müminîn Alî *radiyallâhu anh*'ın Rufâa b. Şeddâd'a yazdığı yazıdaki şu ifadedir: "Otoriten altında bulunan bir beldede ölüye ağıt yakılmasından seni sakındırırım."[221]

Söz konusu rivayetlerden biri de Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in hadisindeki "Ben size ağıt yakmayı ve bağıra-çağıra ağlamayı yasakladım…"[222]

Bir diğer rivayet de Câbir'in Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den rivayet ettiği şu sözüdür: "Ben size ağıt yakmayı, ahmak ve facir iki sesi; eğlence nameleri ve şeytan çalgıları sırasında çıkarılan sesi ve musibet anında yüze vurarak, yaka-bağır yırtılarak şeytan sesi gibi çıkarılan sesi yasakladım."[223]

Alî *aleyhisselâm*'dan rivayete göre: "Üç şey cahiliye amellerindendir. İnsanlar kıyamet kopana kadar bu amellere de-

---

220 Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*, 82/101; Nûrî, *Mustedreku'l-Vesâil*, 1/144; Burûcerdî, *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 3/486'da tahric etmiştir.

221 Nûrî, *Mustedreku'l-Vesâil*, 1/144; Burûcerdî, *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 1/144; *el-Bihâr*, 82/101.

222 Bu lafızla Hacı Huseyn Burûcerdî, *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 3/372'de tahric etmiştir.

223 *Mustedreku'l-Vesâil*, 1/145; *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 3/486.

vam ederler: Yıldızlardan yağmur dilemek, soy-sopa sövmek, ölülere ağıt yakmak."[224]

Bu rivayetlerden biri de el-Küleynî'nin Sâdık *aleyhisselâm*'dan naklettiği şu sözüdür: "Ölü arkasından bağırıp çağırmak doğru değildir. Böyle yapmamak gerekir. Ama insanlar bilmiyorlar."[225]

el-Küleynî yine Sâdık *aleyhisselâm*'dan şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Ölü arkasından bağırıp çağırmamak, giysileri yırtmamak gerekir."[226]

İmam Mûsâ b. Câfer ölüye ağıt yakılması hakkında soru sorulduğunda onu mekruh görmüştür.[227]

Muhammed Bâkır el-Meclisî, Alî *radiyallâhu anh*'den şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve âlihî*'nin oğlu İbrahim ölünce bana emretti, onu yıkadım. Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* ve âlihî kefenledi ve koku sürdü. Bana "Alî onu taşı!" dedi. Bakî'ye kadar onu taşıdım. Cenaze namazını kıldı… Onun mezara konulduğunu görünce *sallallâhu aleyhi ve âlihî* ağladı. Onun ağlamasına Müslümanlar da ağladı. Öyle ki erkeklerin sesleri kadınlarınkinden yüksek çıkıyordu. Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve âlihî* onları şiddetli bir biçimde yasakladı. Şöyle buyurdu: "Göz ağlar; kalp hüzünlenir. Ama

---

224 Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*, 82/101; *Mustedreku'l-Vesâil*, 1/143-144; *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 3/488.

225 Küleynî, *el-Kâfî*, 3/226; Feyd Kâşânî lakaplı Molla Muhsin, *el-Vâfî*, 13/88; el-Hurr, *Vesâilu'ş-Şîa*, 2/916; Burûcerdî, *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 3/483.

226 Küleynî, *el-Kâfî*, 3/225. Ayrıca en büyük fakih Muhammed b. Mekkî el-Âmilî, *Zikra'ş-Şîa*, s. 72; Feyd, *el-Vâfî*, 13/88; Hurr, *el-Vesâil*, 3/913; Necefî, *el-Cevâhir*, 4/369; Burûcerdî, *Câmi'u Ehâdisi'ş-Şîa*, 3/483'te tahric etmiştir.

227 el-Hurr el-Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa*, 12/92'de tahric etmiş ve buradaki kerahetin haramlık manasında olduğunu beyan etmiştir. Ayrıca Bahrânî, *el-Hadâik*, 4/168; 18/139'da tahric etmiş Burûcerdî de *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 3/488'de zikretmiştir. *Bihâru'l-Envâr*'da da 82/105'te yer almaktadır.

Rabbi öfkelendirecek şeyler söylemeyiz. Biz senin musibetini tattık. Biz senden dolayı mahzunuz…"[228]

Müslüman kardeşim, Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in, orada bulunanların ağlayarak seslerini yükseltmelerini şiddetli biçimde reddedişine dikkatini çekmek isterim.

Ayrıca *sallallâhu aleyhi ve âlihî ve sellem* "Musibet anında yakınmayı, ağıt yakmayı ve bu ağıtı dinlemeyi yasaklamıştır."[229]

el-Küleynî, Fadl b. Müyesser'den şöyle anlattığını rivayet etmiştir: "Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'ın yanındaydık. Ona bir adam geldi ve başına gelen bir musibetten şikayetçi oldu. Ebû Abdillah *aleyhisselâm* ona 'Sabredersen ecir alırsın. Sabretmezsen, ***yardım gördüğün halde*** Allah'ın senin hakkında takdir etmiş olduğu kaderi geçerli olur."[230]

Sadık Cafer b. Muhammed'den şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Sabır ve bela mümine birbiriyle yarışarak gelir. Mümine bela gelir ve sabır gösterir. Kafire ise bela ve yakınma yarışarak gelir. Bela geldiği zaman kafir yakınır."[231]

İlk şehid lakaplı Muhammed b. Mekkî el-Âmilî şöyle demiştir: " Şeyh, *el-Mebsut*'ta ve İbn Hamza, ağıt yakmanın haram olduğunu söylemişler; şeyh bu konuda icma bulunduğunu iddia etmiştir."[232]

Şeyh dediği, Şeyhu't-Tâife lakaplı Ebû Câfer Muhammed b. el-Hasen et-Tûsî'dir. Ağıt yakmayı haram görmüş ve bu konuda icmâ bulunduğunu ileri sürmüştür. Yani anlaşılan o ki,

---

228 *Bihâru'l-Envâr*, 82/100-101.

229 Bu lafızla el-Hurr el-Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa*, 2/915; Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*, 82/104; Yusuf el-Bahrânî, *el-Hadâik*, 4/167'de tahric etmiştir. Ayrıca Şîrâzî'nin *Kitâbu'l-Fıkh* adlı eserinde 5/253'te yer almaktadır.

230 *el-Kâfî*, 3/225; *ez-Zikrâ*, s. 71; *Vesâilu'ş-Şîa*, 2/913.

231 *ez-Zikrâ*, s. 71.

232 *ez-Zikrâ*, s. 72; *Bihâru'l-Envâr*, 82/107.

Tûsî'nin çağına kadar şîa bugün hüseyniyelerde duyuyor olduğumuz ağıt ve yakınmaların haram olduğu konusunda icmâ halindedir. Allah aşkına bununla âlimlerinin daha önceki satırlarda zikredilmiş olan fetvalarını bir karşılaştırınız.

Âyetullâhu'l-Uzmâ'larından Muhammed el-Hüseyinî eş-Şîrâzî şöyle demiştir: "Fakat *el-Mebsût*'ta Şeyh'ten ve İbn Hamza'dan mutlak olarak haram olduğu rivayet edilmiştir."[233]

el-Muhakkık el-Hıllî lakaplı Necmuddin Ebu'l-Kâsim Cafer b. el-Hasen (ö. 676h.) şöyle demiştir: "Şeyh bunun -taziye için oturmanın- mekruh olduğuna icmâ ile delil getirmiştir. Çünkü sahabe ve imamların hiçbirinden bu maksatla oturmak konusunda bir nakil yoktur. Dolayısıyla böyle bir davranış selefin sünnetine muhalefet olur."[234]

Muhammed b. Mekkî el-Âmilî şunları ifade etmiştir: "Şeyh taziye için iki veya üç gün oturulmasının mekruh olduğu konusunda icmâ bulunduğunu nakletmiştir. İbn İdrîs ise bu davranışın bir toplanma ve ziyaretleşme demek olduğunu ifade ederek Şeyh'in görüşünü reddetmiştir. el-Muhakkık karşı çıkmış. Bu maksatla oturulması konusunda sahabe ve imamlardan herhangi bir nakilde bulunmamıştır. Dolayısıyla böyle bir davranış selef sünnetine muhalefettir. Haramlık düzeyine ulaşmaz. Derim ki: Mezkûr haberler bu sonucu göstermektedir. Ziyaretleşmek gibi bir hüccete tutunmanın manası yoktur. İsbat şehadeti önde gelir…"[235]

Yusuf el-Bahrânî ağıt yakmanın haramlığını ifade eden rivayetlere dair talikinde şunları ifade etmiştir: "Ashabdan çoğusunun sözlerinin geneli bu haberlerden yüz çevirip tevil

---

233 *el-Fıkh*, 15/253.
234 *el-Muteber*, s. 94.
235 *ez-Zikrâ*, s. 70.

etmek şeklindedir. Şeyhin sözü de yasaklanmış olan bir takım davranışlar içeren ağıt yakmaya hamledilerek tevil edilir. Nitekim birinci hadisin bağlamından zahir olan budur. *ez-Zikrâ*'da Şeyh ve İbn Hamza'dan tahrim görüşünü nakilde bulunduktan sonra şöyle demiştir: Zahir olana göre bu iki zat *en-Nihâye*'de de kayıtladığı gibi batıl suretteki ağıtı ve haram şeyler içeren ağıtı kasdetmişlerdir. Daha sonra yasaklama bildiren bir grup haberi nakletmiş ve şöyle demiştir: Ona cevap olmak üzere haberler arasını cem etmek için zikrettiğimiz şeklinde hamledilir. Çünkü cahiliye ağıtı genel olarak böyleydi. Bizim haberlerimiz hâstır. Hâs olan da önde gelir. Derim ki: Son haberlerin takiyyeye hamledilmesi yakın bir ihtimaldir. Çünkü tahrim görüşünü *el-Muteber*'de cumhurdan, birçok hadis ashabından nakletmiştir."[236]

Şayet Bahrânî'nin nakli doğruysa Şeyh'in *en-Nihâye*'de bunu kayıtlamış olması, yine Şeyh'in kendisinin şîa taifesinin haramlık hükmü üzerinde icmâ ettiğini ikrar etmesiyle reddedilmiştir.

Ey insaf sahibi şiî, bundan sonra daha neyi bekliyorsun?

2- Dövünmenin Haram Oluşu

Şîa'yı bu çirkin bid'atten dolayı kınayan delillerden biri İmam Bâkır'ın şu sözüdür: "En şiddetli yakınma ah vah ederek bağırmak, yüze ve göğse vurarak dövünmek, perçemlerdeki saçları çekiştirmektir. Kim ağıt yakarsa, sabrı terk etmiş ve başka bir yola sapmıştır."[237]

236 *el-Hadâik*, 4/168.

237 Küleynî, *el-Kâfî*, 3/222-223'de rivayet etmiştir. İlk şehit lakaplı Fakîh-i Ekber Muhammed b. Mekkî el-Âmilî, *Zikra'ş-Şîa*, s. 71; Feyd Kâşânî, *el-Vâfî*, 13/87; el-Hurr el-Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa*, 2/915; Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*, 82/89; Bahrânî, *el-Hadâik*, 4/167; Burûcerdî, *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 3/483-484; Necefî, *Cevâhiru'l-Kelâm*, 4/371'de zikretmiştir.

Söz konusu delillerden bir diğeri de Sâdık *rahimehullâh*'ın şu sözüdür: "Musibet anında elini dizine vuranın ecri boşa gitmiştir."[238]

Derim ki: "Yüzüne ve göğsüne vuranlar hakkında ne dersin? Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve âlihî ve sellem*'e muhalefet olması nedeniyle bu fiillerin ecri boşa çıkaracağı daha evla değil midir?

Sözü edilen delillerden bir diğeri de *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in şu sözüdür: "Yanaklara vuran ve yakaları yırtan bizden değildir."[239]

Şiî Dr. Muhammed et-Tîcânî es-Semâvî, İmam Muhammed Bâkır es-Sadr'a bu hadis hakkında soru sorduğunu ve şöyle bir cevap aldığını zikretmiştir: "Hadis hiçbir şüphe olmaksızın sahihtir."[240]

Bu delillerden bir tanesi de Yahyâ b. Hâlid'den rivayet edilen şu olaydır. Bir adam Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e geldi ve 'Musibetle ilgili olarak ecri boşa çıkaran nedir?' diye sordu. Hz Peygamber şu cevabı verdi: "Erkeğin sağ elini sol eline vurmasıdır. Sabır musibetin ilk geldiği anda gösterilendir. Kim razı olursa rıza onundur. Kim öfke duyarsa, öfkeyi hak eder." Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu: "Ben saçını kazıyan ve sesini yükseltenden beriyim."[241]

Delillerden biri de Cafer b. Muhammed'in babalarından; onların da Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den rivayet ettikleri yasaklarla ilgili hadisidir. Buna göre Rasûlullah

---

238 Bu hadisi *el-Kâfî*, 3/225; *Zikra'ş-Şîa*, s. 71 ve *el-Vesâil*, 2/914'te bulabilirsiniz.
239 *Mustedreku'l-Vesâil*, 1/144; *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 3/489; Cevâhiru'l-Kelâm, *4/370*
240 *Summe İhtedeytu*, s. 58.
241 *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 3/489; *Mustedreku'l-Vesâil*, 1/144.

sallallâhu aleyhi ve sellem, musibet anında yakınmayı, ağıt yakmayı ve yakılan ağıtı dinlemeyi, yüze vurmayı yasaklamıştır."[242]

Muhammed b. Mekkî el-Âmilî şöyle demiştir: "Dövünmek, yüzü-gözü tırmalayıp saçı-başı yolmak Allah'ın kazasına rıza göstermeme nedeniyle *el-Mebsût*'ta dile getirdiği icmâ ile haramdır."[243]

Şîrâzî şöyle demiştir: "Yasaklardan biri olarak yanaklara vurmak ve saçları yolmak haramdır."[244]

Şiî Dr. Muhammed et-Tîcânî es-Semâvî Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in amcası Ebû Tâlib, Hamza ve hanımı Hz. Hatice için ağladığına işaret ederek şöyle der: "Fakat tüm hallerde merhamet ağlayışı ile ağlardı… Ancak hüznün, sahibini yanaklara vurarak dövünmek, yakayı-bağrı parçalamak seviyesine çıkarmasını da yasaklamıştı. Hal böyleyken kan çıkana kadar demirlerle bedene vurulması hakkında ne diyebilirsiniz?"[245]

Daha sonra Tîcânî, Emîru'l-müminîn Hz. Alî'nin Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in vefatından sonra şîanın avamının bugün yaptıklarını yapmadığını zikretmiştir.[246] Aynı şekilde Hasan, Huseyin ve hakkında Tîcânî'nin şu aşağıdaki ifadeleri zikrettiği Seccâd da bu tür uygulamalarda bulun-

---

242 Sadûk, *Men Lâ Yahduruhu'l-Fakîh*, 4/3-4; Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*, 82/104; Hurr Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa*, 12/91.

243 *ez-Zikrâ*, s. 72; bu rivayeti *el-Cevâhir* müellifi 4/367'de nakletmiştir.

244 *el-Fıkh*, 15/260.

245 *Küllü'l-Hulûl* kitabında s. 151. Tîcânî bunun, musibeti canlandırma sırasında değil musibetin geldiği anda olması gerektiğini açıklamalıydı. Şîa sadece muhalefet etmekle kalmıyor; bununla birlikte musibeti canlandırıyor.

246 Şîanın yaptığı uygulamaları büyük alimlerinin fetvalarına bina ederek yapmaktadır. Daha önceki sayfalarda bu fetvaların bazısını nakletmiştik. Ayetullahları Murtaza Feyruz Âbâdî'nin sözüne göre alimleri içinde bu uygulamayı reddeden biri bulunmamaktadır. Murtaza Ayyâd, *Maktelu'l-Huseyn*, s. 170, Dâru'z-Zehrâ baskısına müracaat ediniz.

mamıştır. Tîcânî şöyle demiştir: "O hiçbir insanın bulunmadığı bir olayda hazır bulunmuştur. Babasının, amcalarının ve bütün kardeşlerinin katledildiği Kerbelâ trajedisini bizzat kendi gözleriyle görerek şahit olmuştur. Dağları yerinden sarsan musibetler görmüştür. Tarih imamlardan *aleyhimusselâm* hiçbirinin böyle bir fiilde bulunduğunu veya tebasına ve taraftarlarına (şîasına) böyle bir uygulamada bulunmalarına dair emir verdiklerini kaydetmemiştir."[247]

Ayrıca şunları da ifade etmiştir: "Ehl-i sünnet ve'l-cemaatin geneli Âşura günü münasebetiyle şîanın kan çıkana kadar dövünmek, zincir ve demirlerle bedene vurmak gibi fiilleri nedeniyle onları tenkit etmektedirler… Hint ve Pakistan Şiîlerinin bu fiilleri ve daha fazlasını yapıyor olmalarına rağmen televizyon gibi görsel medya organları sadece ve sadece maksatlı olarak İran şîasına yoğunlaşmaktadır. Bu maksadın ne olduğunu da olayları takip edenler, İslam ve Müslümanları ilgilendiren konularla ilgilenenler iyi bilirler."[248]

Mutaassıp şiî et-Tîcânî es-Semâvî şunları da ilave etmektedir: "Hakikatte söylenecek olan şudur: Bazı şiîlerin yaptıkları bu tür fiiller hiçbir surette dinden değildir. Velev ki bu fiillerde büyük bir ecir ve sevap alınması yönünde müctehidler ictihad etse, müftüler fetva verse bile. Bu eylemler sadece birer adet, gelenek ve sahiplerine baskın gelen, alışılagelmişin dışına çıkaran ve bunun akabinde de nesilden nesile bilinçsizce kör bir taklitle tevarüs edegelen halk folkloru haline dönüşen duygusal hareketlerdir. Hatta avamdan bazı kimseler

---

247 *Küllu'l-Hulûl İnde Âli'r-Rasûl sallallâhu aleyhi ve sellem*, s. 151. Derim ki: Şu bunağı konuşturan Allah'a hamd olsun. Şîanın yaptığı bu uygulamaların kendilerine intisap ettikleri imamların hiçbirinden nakledilmediğini tarihin kaydettiğini itiraf etmiştir.

248 *Küllu'l-Hulûl*, s. 147-148.

dövünmek suretiyle kan akıtmak sebebiyle Allah Teâlâ'ya yakınlaştıklarını hissetmektedirler. Bazısı da bu fiilleri yapmayanların Hüseyin'i sevmediğine inanmaktadır."[249]

Ayrıca şunları söylemiştir: "Nefislerin iğrendiği, akl-ı selimin nefret ettiği bu türlü manzaralar içime sinmedi.[250] Adam bedenini soyuyor, eline bir demir alıp delicesine hareketler içinde en yüksek sesiyle 'Hüseyin, Hüseyin! Hüseyin, Hüseyin!' diye bağırarak dövünüyor. Burada garip olan ve şüpheye sevkeden ise, normal hallerinden çıktıklarını gördüğünüz ve tamamen hüznün etkisine kapılmış zannettiğiniz bu insanların taziye merasiminin bitiminden kısa bir süre sonra gülüştüklerini, tatlılar yiyip içecekler içtiklerini ve eğlendiklerini görmenizdir. Kortej geçişinin bitimiyle her şey son bulmaktadır. Daha da ilginci bu insanların çoğusu dine samimiyetle bağlı kimseler bile değildir. Dolayısıyla bu insanları direkt olarak defalarca tenkit etme iznini kendime verdim. Onlara bu yaptıklarının folklorik bir davranış, kör bir taklit olduğunu söyledim."[251]

Ehl-i sünnet ve'l-cemaatin inançlarına dil uzatma konusunda uzmanlaşmış olan bu mutaassıp ateşli şiînin ikrarı bu şekildedir. Şeyh Hasan Muğniye'nin şu sözleri de buna ya-

---

249 *Küllu'l-Hulûl*, s. 148.

250 Âyetullahu'l-Uzmâ'lardan Murtazâ el-Feyrûz Âbâdî şöyle demektedir: "Göğüslere vurarak dövünmek vb. eylemler, mütekaddim ve müteahhir fıkıhçılarının yaşadığı geçmiş asırlarda ve önceki zamanlarda şîanın uygulamalarının üzerinde istikrar bulduğu hususlardandır. Kendisine arız olan bir şüpheden dolayı ya da gidişatındaki yamulmadan ötürü kabul etmeyenlerin bulunduğu varsayılsa da -ki böyleleri nadirdir- sözü edilen fakihlerden herhangi birinin bunları inkar ettiği duyulmamıştır; duyulmayacaktır da." (Murtaza Ayyâd, *Maktelu'l-Huseyn*, s. 188-189, 1996m. Baskısı; s. 170, ez-Zehrâ baskısı) Bunun manası sizin büyük alimlerinizin nefislerin iğrendiği, selim akılların nefret ettiği böyle şeylerin mübah olduğu konusunda icmâ etmiş olduğudur. Buna binaen ey Tîcânî, dökümanlarını yeniden tertipleyip bir daha gözden geçirecek misin?

251 *Küllu'l-Hulûl*, s. 149.

kındır: "Gerçekte başa hançerle, kılıçla vurmak, kan akıtmak hiçbir surette İslam'dan değildir. Bu hususta sarih hiçbir nas varid olmamıştır. Fakat Kerbelâ faciasında işlenen katliamda akıtılan o muhterem kanlar sebebiyle müminlerin gönüllerinde coşan onurlu bir duygudur."[252]

Hasan Muğniye'nin "Başa hançerle, kılıçla vurmak, … hiçbir surette İslam'dan değildir. Bu hususta sarih hiçbir nas varid olmamıştır." sözüyle "onurlu bir duygudur" sözü arasını nasıl buluşturacağız. Hasan Muğniye bu eylemlerin çirkin bid'atlerden ve münkerlerden olduğunu idrak edemiyor mu?

3- Aşûra Günü Karalara Bürünmek

Şîa, ateş ehlinin giysisi olduğunu rivayet etmelerine rağmen Aşura günü karalara bürünmektedir. İmam Sâdık'a siyah takke ile namaz kılınması hakkında soru sorulduğunda "O şekilde namaz kılma! Çünkü ateş ehlinin elbisesidir."[253] demiştir.

Ashabının bildirdiğine göre Emîru'l-müminîn Alî'den şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Siyah giyinmeyin! Çünkü bu firavun giysisidir."[254]

Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den sarık, mest ve elbise dışında (bütünüyle) siyah giyinmeyi mekruh gördüğünü rivayet etmişlerdir.[255]

Cebrâîl *aleyhisselâm* hakkında anlatıldığına göre bir defasında siyah bir ceket içinde ve hançer bulunan bir yerde Ra-

---

252 *Âdâbu'l-Menâbir*, s. 182.
253 *Men Lâ Yahduruhu'l-Fakîh*, 1/162; *Vesâilu'ş-Şîa*, 3/281; *Necâtu'l-Umme*, s. 85.
254 *Men Lâ Yahduruhu'l-Fakîh*, 1/163; *Vesâilu'ş-Şîa*, 3/278; *Necâtu'l-Umme*, s. 84.
255 *Men Lâ Yahduruhu'l-Fakîh*, 1/163; *Necâtu'l-Umme*, s. 84.

sûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in yanına inmişti. *sallallâhu aleyhi ve âlihî* ona "Bu kılık da ne?" diye sordu. Cebrâîl "Amcan Abbâs'ın evladının giysisi ey Muhammed! Senin evladına karşı Abbâs'ın evladına yazıklar olsun!" dedi. Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* Abbâs'ın yanına gitti ve "Amca! Benim evladıma karşı senin evladına yazıklar olsun!" dedi. Abbâs "Ya Rasûlallah! Kendim cevap vereyim mi?" dedi. Rasûlullah "Kalem yazacağını yazmıştır." dedi."[256]

Hocaları Hacı Muhammed Rıza el-Hüseyinî el-Hâirî şöyle demiştir: "İmâmiyye ashabımız arasında büyük bir şöhrete sahip olan ve hatta üzerinde icmâ edildiği iddia edilen görüşe göre *el-Hilâf*'ta da yer aldığı gibi namazda mest, sarık ve elbise dışında (bütünüyle) siyah giyinmek mutlak olarak mektuhtur. *el-Muteber*'de sadece sarık ve mestin istisna edilmesiyle yetinilmiştir. Bu görüş ashaba nisbet edilmiştir. *el-Munteha*'da da alimlerimize nisbet edilmiştir. *eş-Şerâyi*, *el-Kavâid*, *el-İrşâd* ve *ed-Durûs*'ta da bununla sınırlandırılmıştır. Mufîd, Sılâr ve İbn Hamza hakkında da sadece sarıkla sınırlandırdıkları nakledilmiştir. *ez-Zikrâ*'dan ise ashâbın birçoğunun sözünde istisna bulunmadığı nakledilmiştir. *Keşfu'l-Lisâm*'da da ashabın İbn Saîd dışında hiçbirinin elbiseyi istisna etmediği yer alır."[257]

el-Hâirî sözlerini şu ifadelerle bitirir: "Mesele hakkında icmâ bulunduğuna dair bildiklerime ek olarak ashabın siyah elbiseler içinde namaz kılmayı kerih gördükleri yönünde istidlal ettikleri rivayetler bunlardır."[258]

---

256 *Men Lâ Yahduruhu'l-Fakîh*, 1/163; *Vesâilu'ş-Şîa*, 3/279; *Necâtu'l-Umme*, s. 84-85. Ayrıca bk. *Mustedreku'l-Vesâil*, 1/208.

257 *Necâtu'l-Umme fî İkâmeti'l-İzâi ala'l-Huseyn ve'l-Eimme*, s. 83.

258 A.g.e., s. 85.

Derim ki: Bu rivayetler kendi rivayetleri, icmâ da kendi icmâları olduğuna göre günümüzün Şîası, Muharrem ayının ilk on gününde niçin siyahlara bürünmektedir?

Kendi rivayetlerine ve âlimlerinin icmâlarına neden saygı göstermemektedirler?

4- Ağıt Ve Dövünmeyi Mübâh Gören Hatibe Bir Çift Söz

Şîanın en büyük fakihi ve ilk şehit lakabını verdikleri Muhammed b. Mekkî el-Âmilî şöyle demiştir: "*el-Mebsût*'ta Şeyh, ve İbn Hamza, ağıt yakmayı haram görmüşlerdir. Şeyh bu konuda icma bulunduğunu iddia etmiştir."[259]

Âyetullahu'l-Uzmâ'larından Muhammed el-Hüseyinî eş-Şîrâzî şöyle demiştir: "Fakat Şeyh *el-Mebsût*'ta ve İbn Hamza mutlak olarak tahrim görüşüne kail olmuştur."[260]

Şîrâzî şöyle demiştir: "*el-Cevâhir*'de dövünmek ve bağıra-çağıra ağlamanın haram olduğu iddiası bulunmaktadır."[261]

İlk şehid şunları ifade etmiştir: "Dövünmek, yüzü gözü tırmalamak ve saçları yolmak icmâ ile haramdır. Bunu *el-Mebsût*'ta söylemiştir. Çünkü bu fillerde Allah'ın kazasına karşı hoşnutsuzluk bulunmaktadır."[262]

Şîrâzî şöyle demiştir: "*el-Munteha*'dan nakledildiğine göre yanaklara vurmak, saçları yolmak haramdır."[263]

---

259 *ez-Zikrâ*, s. 72.
260 *el-Fıkh*, 15/253.
261 *el-Fıkh*, 15/260.
262 *ez-Zikrâ*, s. 77; *el-Cevâhir*, 4/367.
263 *el-Fıkh*, 15/260.

Hâşim el-Hâşimî Fadlallah yaptığı röportajında şunları söylemiştir: "Evet İbn Hamza ve Şeyh ağıt yakmanın haramlığı görüşüne kail olmuş ve Şeyh *Mebsût* adlı eserinde bu konuda icma bulunduğunu iddia etmiştir."[264]

Ayrıca şunu ifade etmiştir: "Evet haberlerin bir bölümünde ağıt yakma ile ilgili yasaklama varid olmuştur."[265]

İşte bazılarını zikrettiğimiz şerî naslara dayanarak ağıt, bağırarak ağlamak ve dövünmenin haram olduğuna dair alimlerinizin ifadeleri bu şekildedir. İcmâ duvara çarpılıp bir kenara atılmak suretiyle Hüseynîyeler ve matem yerleri niçin yapılıyor?"

Ayrıca ey hatip! Ehl-i beyt *radiyallâhu anhum*, hem kendilerini ve hem de ashabını senin matem yerlerinde ve Hüseyiniyelerde yaptığın gibi ağıt ve bağıra çağıra ağlamak üzere değil de sabır ve istircâ konusunda nasıl eğitmişlerdir; bir bak!

Mûsâ b. Câfer *rahimehullâh*'tan rivayete göre şöyle demiştir:

---

264 *Hivâr me'a Fadlallâh Havle'z-Zehrâ*, s. 231.

265 age, s. 232. Bu rivayetlerden birini tad'îf etmiş ama bu rivayetin *el-Kâfî*'de yer aldığını gözden kaçırmıştır. Dövünmenin haramlığı ile ilgili bölümde bu rivayeti zikretmiştik. *el-Kâfî* şianın dört kitabından biridir. Ayrıca kendisi Abdülhüseyin Şerefuddîn'in görüşlerine yakınlık duymakta ve bu görüşlerle istişhadda bulunmaktadır. Aynı Abdülhüseyin temel kaynakları olan dört kitaplarında bulunan bütün rivayetlerin sahih olduğuna hükmetmiştir ki bu dört kitaptan biri de *el-Kâfî*'dir. *el-Murâcaât*'ta 110. Müracaatta yer aldığı üzere ifadeleri şu biçimdedir: "*el-Kâfî, et-Tehzîb, el-İstibsâr, Men Lâ Yahduruhu'l-Fakîh*.. bunlar mütevatirdir ve içeriklerinin sahihliği kesindir. *el-Kâfî* bunların en eskisi, en güzeli ve en sağlamıdır." İlginçtir ki, Abdülhüseyin imamların ölenin iyiliklerini saymak ve bağırarak ağlamakla kendilerine tâbi olunmasını emrettiklerini ileri sürerken bununla birlikte içeriklerinin sahih olduğuna inandığı kaynaklarda bu hususun yasaklandığını iddia etmektedir.Meclisî'nin *Bihâru'l-Envâr*, 6/33, 219; 63/99; 79/247'de Câbir tariki ile Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den rivayet ettiği "İlk ağıt yakan, ilk şarkı söyleyen ve ilk hayvan için ilk defa nağmeler söyleyen İblis'tir…" hadisine reddiyesi nedir?Geri kalan rivayetlere yanıtı nedir? Tîcânî'nin matem yerlerinde yapmış oldukları fiillerden insanın nefsinin tiksindiği ve akılların nefret ettiği yönündeki itirafına cevabı nedir?

"Sadık Câfer b. Muhammed'e, arkadaşları ile toplanmış yemek yemek üzereyken en büyük oğlu İsmail b. Câfer'in öldüğü haberi verildi. Tebessüm etti ve yemeğin getirilmesini söyledi. Arkadaşları ile birlikte oturdu ve diğer günlerindekinden daha iyi bir şekilde yemeye başladı. Önlerine yiyecek koyarak arkadaşlarını da teşvik ediyordu. Kendisinde hiçbir hüzün eseri görmediklerinden dolayı hayret ediyorlardı. Yemeği bitirince "Ey Rasûlullah'ın evladı! Biz hayret verici bir şey gördük. Böylesi bir evladın musibetine dûçâr oldun; ama sen nasılsan öylesin." dediler. O da cevaben "Neden öyle olmayayım ki? Doğru söyleyenlerin en dürüstünün bildirdiği haberde benim de, sizin de ölü olduğumuz bildirilmiştir. Ölümü tanıyan bir toplum onu gözünün önüne yerleştirmiş ve ölümü kendilerinden koparıp alacak kimseyi inkar etmeden işlerini yaratıcılarına Azze ve Celle'ye teslim etmişlerdir."[266]

Bu bilgilerden sonra ehl-i beyt *radiyallâhu anhum*'un bu matemlerde olup-bitenlerden beri olduklarını görebiliyor musun?

5- Kadınlar Ve Hüseynîyeler

Geçen rivâyetlerdeki sakındırmalar erkekleri de kadınları da eşit düzeyde kapsamaktadır. Daha fazla fayda sağlanması bakımından özellikle kadınları ele alan rivayetleri zikredeceğiz ki, bu matemlere ve Hüseynîyelere giden şiî kadınlar bu rivayetleri iyice kavrayıp düşünsünler de yasaklanmış olan bir fiil içine düşmesinler.

Hüseyin *radiyallâhu anh* kardeşi Zeyneb kendi yüzüne vurarak dövünüp yakasını yırttığında ve baygın düştüğünde şöyle demişti:

---

266 *Uyûnu Ahbâri'r-Rıdâ*, 2/2; *Bihâru'l-Envâr*, 82/128; *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 3/511.

"Bacım! Allah'tan kork ve Allah'ın taziyesi ile taziyede bulun! Bil ki, yer yüzü halkı ölecektir. Gökyüzü halkı ise baki kalmayacaktır. Mahlukatı kudreti ile yaratmış olan Allah Teâlâ'nın vechi dışında her şey helak olacaktır. Ve yine O'na döneceklerdir. O bir ve tektir. Babam benden daha hayırlıdır. Anam benden daha hayırlıdır. Erkek kardeşim benden daha hayırlıdır. Rasûlullah'ta benim ve bütün Müslümanlar için bir örneklik bulunmaktadır." Zeyneb için bu ve benzeri şekilde taziyeyi öğretmiştir. Sonra da ona şöyle demiştir: "Bacım! Ben sana yemin ettim ve yeminimi yerine getiriyorum. Ben öldürüldüğüm zaman benim için yakanı-bağrını yırtma! Benim için yüzünü dövme! Yazık olsun diyerek, ah-vah etmek suretiyle arkamdan beddua etme!"[267]

Bir diğer rivayette şöyle demiştir: "Bacılarım! Ümmü Külsüm! Fâtımâ! Rabâb! bakın. Ben öldürüldüğümde benim için yakanızı yırtmayın! Yüzünüzü yolmayın!"[268]

Bir başka rivayette: "Bacım! Ben sana bir yemin ettim. Yeminimi yerine getiriyorum. Ben öldüğüm zaman benim için yakanı yırtma! Yüzünü yolma! Ah-vah etmek suretiyle beddua etme!"[269]

Sadûk ve diğerleri Ömer b. Ebi'l-Mikdâm'dan şöyle de-

---

267 İbn Tâvûs, *el-Melhûf*, s. 50; Leyh Abbas el-Kummî, *Munteha'l-Âmâl*, 1/481'de tahric etmiştir. Şîrâzî,*eş-Şe'âiru'l-Huseyniyye*, s. 106'da yer alır ve Şeyh Muhammed Hüseyin Fadlallah, *en-Nedve*, 5/209'da zikretmiştir.

268 Abdürrezzâk el-Mûsevî el-Mukarrim, *Maktelu'l-Huseyn*, s. 218'de ve Radî el-Kazvînî, *Tazallumu'z-Zehrâ*, s. 190'da zikretmiştir.

269 *Mustedreku'l-Vesâil*, 1/144; *Mezâlimu Ehli'l-Beyt*, s. 264'da yer almaktadır. Ayrıca Muhammed Takî Âl Bahru'l-Ulûm, *Maktelu'l-Huseyn*, s. 286; Dr. Ahmed Râsim en-Nefîs, *Alâ Huta'l-Huseyn*, s. 116; Radî el-Kazvînî, *Tazallumu'z-Zehrâ*, s. 190; Muhammed Sadr, *Advâ Alâ Sevrati'l-Huseyn*, s. 103'te zikretmiştir. Şeyh Abdulhuseyn el-Âmilî de, *el-Mufîd fî Zikri's-Sibti'ş-Şehîd*, s. 67'de şu lafızla yer vermiştir: "Benim hakkım için size yemin ettim ey Zeyneb, ey Ümmü Külsüm, ey Sekîne, ey Rabâb! Bu topraklarda öldürülürsem, benim için yakanızı yırtmayın! Yanaklarınızı dövmeyin! Yakışık almayan şeyler söylemeyin!"

diğini rivayet etmişlerdir: Ebu'l-Hasen ve Ebû Cafer *aleyhimasselâm*'ın Allah Azze ve Celle'nin *"Maruf konuda sana isyan etmesinler!"* ayeti hakkında şöyle dediklerini işittim: "Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* Fâtıma *aleyhisselâm*'a şöyle buyurdu: "Ben öldüğüm zaman benim için yüzünü dövme! Saçlarını uzatma! Yazıklar olsun diye söylenme! Ağıt yakacak kadın tutma!" Sonra şöyle dedi: "İşte Allah Azze ve Celle'nin *"Maruf konuda sana isyan etmesinler!"* buyurduğu maruf budur."[270]

Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'dan *"Maruf konuda sana isyan etmesinler!"* ayeti hakkındaki rivayete göre şöyle demiştir: "Maruf, yakayı yırtmaman, yüzünü dövmemen, vâveylâ okumaman ve kabir başında dikilip durmamandır."[271]

Ebû Saîd'den rivayete göre Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve âlihî* ağıt yakan kadına ve dinleyene lanet etmiştir.[272]

Derim ki: Öyleyse bu açık ve net hadislerden haberdar olduktan sonra Hüseynîyelere gitmenin ne faydası olabilir? Kesinlikle sakınılması gerekir.

Kutub Râvendî, *Lubbu'l-Elbâb*'da[273] Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in şu dört gruba lanet ettiğini rivayet etmiştir: "Kocasına malı ve canı konusunda hıyanet eden kadına, ağıt yakan kadına, kocasına isyan eden kadına ve ana-babasına isyan edene."

Emiru'l-müminîn Alî *radiyallâhu anh*, Sıffîn Savaşı'nda öldürülenlerin ardından kadınların ağlamasını duymuş ve

---

270 Sadûk lakaplı İbn Bâbeveyh el-Kummî, *Meâni'l-Ahbâr*, s. 390; Şeyh el-Bahrânî, *el-Hadâiku'n-Nâdıra*, 4/167-168; el-Hurr, *Vesâilu'ş-Şîa*, 2/915-916; Nûrî, *Mustedreku'l-Vesâil*, 1/144; Şîarâzî, *el-Fıkh*, 15/254; Şeyh Muhammed Huseyn Fadlallah, *en-Nedve*, 5/72. ayrıca bk. *Bihâru'l-Envâr*, 82/76.

271 *Tefsîru Nûri's-Sekaleyn*, 5/308; *Mustedreku'l-Vesâil*, 1/144; *Bihâru'l-Envâr*, 82/77

272 Hacı Nûrî, *Mustedreku'l-Vesâil*, 1/144; Aka Huseyn el-Burûcerdî, *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 3/487; *el-Bihâr*, 82/93.

273 Hacı Nûrî'nin *Mustedreku'l-Vesâil* 2/431'de naklettiğine göre.

kavminin önde gelenlerinden biri olan Harb b. Şurahbil eş-Şâmî yanına çıktığı vakit ona şöyle demişti: "Duyduklarıma göre kadınlarınız size baskın mı çıktı? Böyle ağıtlar yakmalarını yasaklamıyor musunuz?"[274]

Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'dan rivayete göre şöyle demiştir: "Allah kime bir nimet bahşeder de bu nimetin yanına çalgı aleti ile gelirse, o nimeti inkar etmiş olur. Kime bir musibet isabet eder de bu musibet yanına ağıt yakan bir kadınla gelirse o musibeti inkar etmiş olur." Bir rivayette de "onu boşa çıkarmış olur." şeklindedir.[275]

Cafer b. Muhammed'den babaları *radiyallâhu anhum* tarikinden Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in Hz. Alî'ye vasiyeti hakkındaki rivayete göre Rasûlullah "Ey Alî! Kim hanımına itaat ederse, Allah onu yüzü koyun cehenneme yuvarlasın!" dedi. Hz. Alî "Bu itaat nedir?" diye sordu Hz. Peygamber "Karısının hamamlara, düğünlere, ağıtlara gitmesine ve ince elbiseler giymesine izin vermesidir." dedi.

Sadûk ve başkaları Cafer b. Muhammed'in babaları tariki ile Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den şöyle dediğini rivayet etmişlerdir: "Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu: Dört şey var ki bunlar kıyamete dek ümmetim içinde var olacak: Soy-sopla övünmek, soya dil uzatmak, yıldızlardan yağmur dilemek, ağıt yakmak. Ağıt yakan kadın ölmeden önce tevbe etmezse üzerinde katranlı bir don ve uyuzlu bir zırh olarak kıyamet günü diriltilir."[276]

---

274 *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 3/387; *el-Bihâr*, 82/89.

275 el-Hurr el-Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa*, 12/90; Yusuf el-Bahrânî, *el-Hadâik*, 18/139. Ayrıca el-Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*, 82/103'te zikretmiştir. Ey şiî hanım, şîa alimlerinin fetvaları ile musibetten gelen ecri nasıl da boşa çıkardıklarına dikkat et!

276 *el-Hisâl*, s. 226; Bahrânî, *el-Hadâik*, 4/68; 18/139; el-Hurr, *Vesâilu'ş-Şîa*, 12/91; Meclisî, *Bihâru'l-Envâr*, 22/451; 58/226; 73/290; 82/74-75 ve s. 93'te özet olarak zikretmiştir.

Ebû Cafer-i Sânî'nin babalarından rivayetine göre şöyle demiştir: Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* buyurdu ki: "Gökyüzüne doğru israya götürüldüğümde köpek suretinde bir kadın gördüm. Ateş dübüründen girip ağzından çıkıyordu. Melekler de ateşten balyozlarla kafasına ve bedenine vuruyorlardı.". Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e o kadın hakkında soru soruldu. "Haset eden, ağıt yakan, şarkı söyleyen bir kadındı." dedi.[277]

Cafer b. Muhammed *radiyallâhu anhumâ*'dan rivayete göre ölüm gelip çattığında şu tavsiyede bulundu: "Hiç kimse benim için dövünmesin! Hiç kimse benim için yaka-bağır yırtmasın! Yaka yırtan hangi kadın olursa olsun, cehennemde ona bir yarık açılır. Kadın bu yaptığını fazlalaştırdıkça o yarık da fazlalaşır."[278]

Alî *radiyallâhu anh*'tan rivayete göre şöyle demiştir: "Rasûlullah sallallâhu aleyhi ve âlihî, ağıt yakmamaları, dövünüp yolunmamaları ve erkeklerle halvet halinde bir arada oturmamaları konusunda kadınlardan biat almıştı."[279]

6- Kim Yalancı, Bâkır es-Sadr mı? Yoksa Tîcânî mi?

Şiî Dr. Muhammed et-Tîcânî es-Semâvî hocaları Ayetullah Muhammed Bâkır es-Sadr'ın kendisine şöyle söylediğini nakletmiştir: "Vücuda vurulması ve kan akıtılması ile ilgili görmüş oldukların avamın ve cahil kimselerin fiillerindendir. Alîmlerden hiçbiri böyle bir şey yapmamaktadır. Hatta bu fiilin engellenmesi ve haram görülmesi taraftarıdırlar."[280]

---

277 *Uyûnu Ahbâri'r-Rızâ*, 2/11; *Bihâru'l-Envâr*, 82/76; *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 3/487-488. Lafız ikinci kaynağa aittir.

278 *Bihâru'l-Envâr*, 82/101; *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 3/490.

279 *Bihâru'l-Envâr*, 82/101; *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 3/483.

280 Tîcânî, *Küllu'l-Hulûl İnde Âli'r-Rasûl*, s. 150.

Allah, Allah! Ayetullah Murtazâ Feyrûz Âbâdî daha önce nakledilen sözlerinde şunları ifade etmektedir: "Göğüslere vurmak vb. fiiller şîanın üzerinde istikrar sağladığı davranışlarındandır… Onlardan -yani alimlerinden- bunu reddeden ve engelleyen hiçbiri duyulmamış ve duyulmayacaktır da…" Sadr ise, alimlerinin bu fiillerin engellenmesi ve haram görülmesi taraftarı olduklarını söylemektedir: Sadr yalan mı söylemiş, yoksa Tîcânî ona iftira etmiştir?

Gördüğüm kadarıyla buradaki yalanın kaynağı Tîcânî'dir. Çünkü kendisi Necef ziyareti sırasında Bâkır Sadr'a şu soruyu yöneltmiştir: "İslam'da haram kılınmış olduğu ve Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* *"Yanaklarına vurup dövünen, yaka yırtan ve cahiliyye davasında bulunan bizden değildir."* dediği halde Şîa neden ağlıyor ve kan akıtana kadar kendilerine vurup dövünüyorlar?" Bizzat Tîcânî'nin nakline göre Muhammed Bâkır es-Sadr şöyle cevap vermiştir: "Hadis şekke mahal bırakmayacak derecede sahihtir. Fakat Ebû Abdillah'ın matemlerine uygun düşmemektedir. Hüseyin'in öcünü alacağını söyleyerek Hüseyin'in yolunda yürüyenin iddiası cahiliyye davası değildir. Ayrıca Şîa da insandır. İçlerinde alimi de cahili de vardır. Onların da duyguları bulunmaktadır. Ebû Abdillah'ın şehit edilişinin, kendisinin, ailesinin ve ashabının başına gelen katil, mahremiyete el uzatma ve esaret gibi olayları anma törenlerinde duygularının kendilerine baskın gelmesi dolayısıyla ecir kazanırlar. Çünkü niyetleri Allah yolundadır."!![281] [282]

---

281 Tîcânî, *Sümme İhtedeytu*, s. 58.

282 Niyetleri Allah yolunda olsaydı, Mustafa *sallallâhu aleyhi ve sellem*'i dinler ve itaat ederlerdi. O *sallallâhu aleyhi ve sellem* kendilerine ve benzerlerine şu yasaklamada bulunmaktadır: *"Yanaklarına vurup dövünen, yakasını yırtan bizden değildir."* Sadr'ın buradaki sözü ilginçtir. Hadisin şekke mahal bırakmayacak derecede sa-

Adam, yanaklarına vurarak dövünmeyi ve yakaları yırtmayı yasaklayan hadisin sıhhatini hem itiraf ediyor hem de Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e karşı büyüklük içinde kendi tebasının münkerlerine ve bid'atlerine uymadığını ileri sürerek reddediyor. Tîcânî ise sözü edilen adamın ve şîa alimlerinin bu fiili yasakladığını iddia ediyor. Peki yalancı kim?

7- Tîcânî Tekrar Yalana Dönüyor

Tîcânî şunları ifade etmiştir: "Gayet açıktır ki, Muhsin el-Emîn gibi ve bugün de sayın Alî Hamaney, Ayetullah Muhammed Hüseyin Fadlallah gibi âlimlerden bir çoğu ve çok sayıdaki ilim adamı bu davranışların caiz olmadığı yönünde fetva vermişlerdir..."[283]

Derim ki: Tîcânî'nin mütalaâ ettiğimiz diğer telif eserlerinde tabiatı haline gelmiş olan yalancılığı, şiî bir şahsın ecir kazanmayı umduğu takiyye babına dahildir. Kendisi Müslümanlar önünde Şiîliğin görüntüsünü parlak göstermek istemektedir. Kitapları ehl-i sünnet ve'l-cemaat mensubu çevrelerde çokça dağıtılmaktadır.[284] Şu an gözünüzün önünde bulunan sözleri de apaçık yalandır. Hamaney (devrim mürşidi) daha önce nakledilmiş olan ifadelerinde bu iftiracı Tîcânî'nin nefyettiklerini caiz görmüştür.

---

hih olduğunu itiraf etmiş; fakat gerisin geri dönmüştür. "Ebû Abdillah'ın matemlerine uygun düşmemektedir." diyerek sahih olduğunu itiraf ettiği hadisi saf dışı etmiştir. Ve Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in yasaklamasına baskın gelen duygularından dolayı ecir kazandıkları sonucuna varmıştır. Allah'tan dünya ve ahirette afiyet dileriz.

283 *Küllu'l-Hulûl İnde Âli'r-Rasûl*, s. 153

284 Ehl-i sünnetten birçok kimse kendisine reddiyede bulunmuş, yalan ve kandırmacılığını keskin delillerle ortaya sermişlerdir. Bu alimlerden bazıları şunlardır: *Keşfu'l-Cânî* kitabıyla Osman el-Hamîs, *Bel Dalalte* kitabıyla Hâlid el-Askalânî ve *el-İntisâr li's-Suhubi ve'l-Âl* kitabıyla Dr. İbrahim er-Ruheylî'dir.

Muhammed Hüseyin Fadlallah'ın da 'sakince' diye kayıtladığı dövünmeyi caiz gördüğünü nakletmiştik. Bir başka münasebetle "Bağlılığı oranında dövünme hakkı vardır."! demiştir. Bunlardan sonra Tîcânî hakkında nasıl görüyorsanız öyle hükmedebilirsiniz.

"Alîmlerden bir çoğu caiz olmadığı yönünde fetva vermiştir." sözü de apaçık yalandır. Çünkü ayetullahları Murtazâ Feyrûz Âbâdî "Onlardan -yani müteahhir ve mütekaddim önde gelen alimlerinden- hiçbirinin bunu inkar ettiği ve engellendiği duyulmamıştır, duyulmayacaktır da…" sözleri ile Tîcânî'nin yalanının geçerliliği fırsatını zayi etmiştir. Şimdi nasların ve fetvaların yalanladığı Tîcânî'yi mi tasdik edeceğiz yoksa önde gelen alimlerini mi?

8- Şîa ve Âşûra Orucunun İnkârı

Şîa Âşure günü orucunu inkar etmekte ve Emevîleri o günde oruç tutmaya teşvikte bulunan hadisler uydurmakla itham etmektedirler. Kendi içlerinden Cemaleddin b. Abdullah isimli biri *"Sıyâmu Âşûrâ (Âşura Orucu)"* adında bir kitap kaleme almıştır. Bu kitabında o günde oruç tutmayı emreden ve nehyeden rivayetleri bir araya derlemiş; kendi mezhebinin üstünlüğü için gayret sarfetmiştir. Ama istediğine ulaşamamıştır.

Âşura Günü'nde oruç tutmayı yasaklayan rivayetleri bir araya toplamıştır. Size bu rivayetlerden bir bölümünü nakledeceğim. Allah'a hamd olsun ki bu rivayetler birbirini yalanlayan, birbiri ile çelişki içinde olan rivayetlerdir.

Bazıları şöyledir: "Rıza'dan rivayet ettiklerine göre kendisine Âşura günü günü orucu ve insanların o günde neler söyleyecekleri hakkında soru sorulmuştu. Şöyle cevap verdi:

Bana İbn Mercâne'nin orucu hakkında soru soruyorsunuz! O gün Ziyâd ailesinin veletlerinin Hüseyin *aleyhisselâm*'ı öldürmek için oruç tuttuğu bir gündür. O gün Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem* ailesine karşı taraf olunan, ehl-i İslam'a karşı taraf olunan bir gündür. Böylesi bir günde ne oruç tutulur, ne de o gün ile teberrük edilir. Pazartesi günü Allah'ın peygamberi *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in ruhunu kabzettiği sıkıntı günüdür. Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in ailesinin başına musibetler hep pazartesi günü gelmiştir… Kim bu iki günde oruç tutarsa yahut da bu günlerde teberrükte bulunursa, kalbi meshedilmiş (fıtratı değişime uğratılmış) olarak Allah Tebâreke ve Teâlâ'nın huzuruna çıkar. O günlerde oruç tutmayı ve teberrükte bulunmayı sünnet haline getirmiş insanlarla birlikte haşredilir."!![285]

Zeyd en-Nersî'den rivayet ettiklerine göre şöyle demiştir: "Ubeyd b. Zurâra'yı Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'a Âşura günü orucu hakkında soru sorarken işittim. Şöyle cevap verdi: "Bugünde kim oruç tutarsa İbn Mercâne ve Ziyâd ailesininki gibi bir nasibi olur." Râvi şöyle dedi: 'Onların o gündeki nasipleri nedir?' dedim. "Ateştir. Allah bizi ateşten muhafaza etsin! Kim böyle yaparsa ateşe yaklaşır."![286]

Ebû Câfer ve Ebû Abdillah *aleyhimesselâm*'dan rivayete göre şöyle demişlerdir: "Âşure gününde ve Mekke'de Arafat'ta oruç tutma!"[287]

Neciyye'den rivayete göre şöyle anlatmıştır: "Ebû Cafer *aleyhisselâm*'a âşura günü orucu hakkında soru sordum. "Ramazan'ın indirilmesiyle terkedilmiş bir oruçtur. Terkedilmiş

---

285 *Sıyâmu Âşûrâ*, s. 117-118.
286 *Sıyâmu Âşûrâ*, s. 118.
287 *Sıyâmu Âşûrâ*, s. 114.

olan şey de bid'attir."! dedi. Neciyye 'Babasından sonra Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'a da aynı şeyi sordum. O da aynı babası gibi cevap verdi. Sonra da hakkında "Kitab'da bir şey inzal edilmemiş, sünnette de uygulanmamış olan bir oruç ancak ve ancak Hüseyin b. Alî *aleyhimasselâm*'ın katledilmesi ile Ziyâd ailesinin sünneti haline gelmiş bir oruçtur."!![288] dedi.

Saygıdeğer okuyucu kardeşim! Şu noktaya dikkat et! İlk rivayet bu orucun Ziyâd ailesi tarafından tutulduğunu açıkça ifade etmektedir. Adı geçen müellifin Câfer-i Sadık'tan rivâyetine göre; "Hüseyin *aleyhisselâm* katledildiğinde insanlar Şam'da Yezid'e geldiler. Haberleri anlattılar ve kendisinden birtakım ödüller aldılar. Yezid'e anlattıkları bu uydurma haberler içinde bu günle (Âşura günüyle) ilgili, o günün bereket günü olduğu gibi şeyler de vardı. Maksatları insanların o gündeki hüzün, musibet, yakınma, ağlama gibi durumlarını giderip sevinç ve neşe havasını getirmekti…"!![289]

İkinci ve üçüncü rivayetler birbirinin benzeridir. Dördüncü rivayet ise, bu günün orucunun Ramazan ayı orucunun vacip kılınmasından önce de var olduğunu belirterek önceki iki rivayeti bertaraf etmektedir. Yani o gündeki (Âşura günündeki) oruç Hüseyin b. Alî *radiyallâhu anhumâ*'nın katledilmesinden önce de vardı. Okuyucu kardeşim, batılın nasıl da yavaş yavaş parçalanıp gittiğine bir bakar mısın?

Muhammed et-Tîcânî es-Semâvî isimli şahıs da Âşura günü orucunu inkar ederek bu orucu Emevîlere nispet et-

288 *Sıyâmu Âşûrâ*, s. 114.

289 *Sıyâmu Âşûrâ*, s. 122. Daha sonra s. 188'de Sadık'tan nakledilen bir rivayet zikretmiştir. Bu rivayette şunlar yer almaktadır: "… Ümeyyeoğulları bir adakta bulunmuşlardı. Hüseyin *aleyhisselâm*'ı öldürürlerse o günü bayram günü kabul edip bir şükran ifadesi olarak oruç tutacak, çocuklarını neşelendireceklerdi. Bu olay Ebû Süfyan ailesi içinde bugüne değin bir sünnet haline geldi. Bu nedenle oruç tutmaktadırlar…"

miştir. Şöyle demiştir: "Ayrıca şunu da açıkça görmekteyiz ki, Ehl-i sünnet ve'l-cemaat Yezid b. Muâviye'nin, Ümeyyeoğullarının Hz. Hüseyin'e karşı zafer kazanmaları ve kendi varlıklarını tehdit eden devrimini bertaraf etmeleri ve böylelikle de kendi iddialarına göre anarşinin kökünü kazımış olmaları nedeniyle o günü kutlamalarına ittibaen Âşura gününü kutlamaktadırlar… Ehl-i sünnet ve'l-cemaat içinden bazı kötü ilim adamları bunlara yakınlaşmış ve o günün fazileti hakkında bir takım hadisler uydurmuşlardır. Allah'ın Âdem'in tevbesini o gün kabul ettiğini, Nûh *aleyhisselâm*'ın gemisinin Cudi Dağı'na o gün oturduğunu, ateşin İbrahim'i yakmayarak o gün serin ve selamet olduğunu, Yûsuf'un zindandan o gün çıktığını, Yakub'un gözlerinin o gün iyileştiğini, Mûsâ'nın firavuna karşı o gün zafer kazandığını, Îsâ'ya sofranın gökten o gün indiğini… uydurmuşlardır. Yalanda daha da ileri giderek Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in Medine'ye hicretinde Medine'ye girişinin aşura gününe denk geldiğini, Medine Yahudilerini o gün oruç tutarken gördüğünü, bu oruçlarının nedenini sorduğunda onların cevaben "Bugün Mûsâ firavuna karşı zafer kazanmıştır" dediklerini ve Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in de *"Biz Mûsâ'ya sizlerden daha layığız"* dediğini ve sonra da Müslümanlara, Yahudilere muhalif olarak Muharrem ayının dokuzuncu ve onuncu gününde oruç tutmalarını emrettiğini uydurmuşlardır. Bu apaçık bir yalandır."!!![290]

Âşura günü orucuna karşı çıkıp ve bugünün Hüseyin *radiyallâhu anh*'ın katlelişini anma etkinliklerini yok etmek üzere Emevîlerce sünnet haline getirildiğini iddia ederek ehl-i sün-

---

290 Tîcânî, *eş-Şîa Hum Ehlu's-Sunne*, s. 301-302, Şemsu'l-Meşrik, Beyrut; Muessesetu'l-Fecr, Londra. *Fe Sîrû fi'l-Ard* kitabında s. 276'da bu yalanları tekrar etmiştir.

nete saldırmaktadır. Bu görüşleri kendine ait bir ses kasetinde ifade ediyor. Uzunca konuşması içinde "Öte yandan ehl-i beyt aleyhimusselâm'ın rivayetleri o günde oruç tutmayı haram kılmaktadır." demektedir.

Dinle ey Tîcânî! Biz -Allah'ın izniyle- seni önünden, arkandan, sağından ve solundan kuşatmış olan sırf şiî kaynaklı rivâyetlerden başkasıyla ilzam etmiyor; eleştirmiyoruz… İşte senin taifenin mutlak hocası Ebû Cafer Muhammed b. Hasen et-Tûsî.. *Tehzîbu'l-Ahkâm* ve *el-İstibsâr* adlı kitaplarında rivayet ediyor ki bu iki eser, ana dayanaklarınızdan biri olan Abdülhüseyin Şerefuddîn Âmilî'nin haklarında "*el-Kâfî, et-Tehzîb, el-İstibsâr, Men Lâ Yahduruhu'l-Fakîh* kaynakları mütevatir; içeriklerinin sıhhati de kesindir."![291] dediği dört temel kaynağınızdandır. Babası tarikinden Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'dan Alî *aleyhisselâm*'ın şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Âşura orucunu, dokuzuncu ve onuncu gün olarak tutun! Çünkü bu oruç bir senelik günahlara kefarettir."[292]

Ebu'l-Hasen *aleyhisselâm*'ın şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* Âşura günü oruç tuttu."[293]

Babası *aleyhisselâm* tarikinden Cafer'den şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Aşura günü orucu bir senenin kefaretidir."[294]

es-Sadık *rahimehullâh*'tan şöyle dediği rivayet edilmiştir:

291 e*l-Murâcaât*, 110.Müracaat, s. 311.

292 Tûsî, *Tehzîbu'l-Ahkâm*, 4/299; *el-İstibsâr*, 2/134; Feyd Kâşânî, *el-Vâfî*, 7/13; Hurr Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa*, 7/337; Burûcerdî, *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 9/474-475'de tahric etmişler; Cemâleddîn, *Sıyâmu Âşûrâ*, s. 112'de zikretmiştir.

293 *Tehzîbu'l-Ahkâm*, 4/299; *el-İstibsâr*, 2/134; Feyd Kâşânî, *el-Vâfî*, 7/13; el-Hurr Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa*, 7/337; *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 9/475. Ayrıca *el-Hadâiku'n-Nâdıra*, 13/370-371. Cemaleddin de *Sıyâmu Âşûrâ*, s. 112'de zikretmiştir.

294 *Tehzîbu'l-Ahkâm*, 4/300; *el-İstibsâr*, 2/134; *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 9/475; *el-Hadâiku'n-Nâdıra*, 13/371; Cemaleddin de *Sıyâmu Âşûrâ*, s. 112; Kâşânî, *el-Vâfî*, 7/13; el-Hurr Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa*, 7/337'de zikretmiştir.

"Muharrem orucu; tutma imkanı olanı bu oruç tüm kötülüklerden korur."[295]

Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Farz namazdan sonraki en faziletli namaz gecenin ortasında kılınan namazdır. Ramazan orucundan sonraki en faziletli oruç Muharrem diye adlandırdıkları Allah'ın ayındaki oruçtur."[296]

Ey Tîcânî! Bütün bunlardan sonra günaha girerek, Allah'a, Rasûlü'ne ve müminlere iftira ederek iddia ettiğin gibi Âşura günü orucunun Emevîler tarafından değil; Mustafa *sallallâhu aleyhi ve sellem* tarafından sünnet olarak belirlendiğini gördün mü?

O günde oruç tutmayı haram kıldıklarını ileri sürmek suretiyle Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in ehl-i beytine nasıl iftira attığını gördün mü?

Alî *radiyallâhu anh*'den şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Âşura günü, ihtiyaten dozuncu ve onuncu gün olarak oruç tutunuz! Çünkü bu oruç bir önceki senenin kefaretidir. Biriniz bu günü bilmese de bir şeyler yese, orucunu tamamlasın!"[297]

Ey müfteri! Müminlerin emiri Alî *rıdvânullâhi aleyh*'in, senin ve senin gibilerin, Müslümanları ecrinden mahrum bırakmaya çalıştıkları bu günün orucuna nasıl düşkünlük gösterdiğini gördün mü? O günde bir şeyler yiyene yememesini ve orucunu tamamlamasını nasıl emrettiğine bir bak!

---

295 el-Hurr, *Vesâilu'ş-Şîa*, 7/337; Bahrânî, *el-Hadâiku'n-Nâdıra*, 13/370-371; Hacı Aka Hüseyin Burûcerdî, *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 9/474.

296 age.

297 Bu rivayeti şiî muhaddis Hacı Huseyn Nûrî Tabersî, *Mustedreku'l-Vesâil*, 1/594'te ve Hacı Burûcerdî, *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 9/475'te tahric etmiştir.

İbn Abbâs *radiyallâhu anhumâ*'dan rivayete göre şöyle demiştir: "Muharrem ayının hilalini gördüğün zaman say! Dokuzuncu gününün sabahına eriştiğinde oruçlu ol!" (Râvi): "Muhammed *sallallâhu aleyhi ve âlihî* böyle oruç tutar mıydı?" dedim. "Evet" dedi." demiştir.[298]

Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in diliyle Allah'ın Adem'in tevbesini o gün kabul ettiği, Nûh'un gemisinin karaya o gün oturduğu, … konusunda bir takım hadisler uydurmuşlardır diyerek ehl-i sünnet alimlerine yüklenmesi ve yalanlaması cehaletinin yahut da cahilmiş gibi görünmesinin delili ve hatta bilgisinin yetersiz olduğunun göstergesidir. Kendi taifesinin hocası olan Ebû Cafer Muhammed b. Hasen et-Tûsî, Ebû Cafer *rahimehullâh*'tan şöyle dediğini rivâyet etmiştir: "Gemi Aşura günü Cûdî üzerine oturdu. Nûh *aleyhisselâm* beraberindeki cin ve insanlara o gün oruç tutmalarını emretti." Ebû Cafer *aleyhisselâm* "O gün hangisidir, bilir misiniz? Bu gün Allah'ın Âdem'in ve Havva'nın tevbesini kabul ettiği; İsrailoğulları için denizi yarıp Firavun ve beraberindekileri suda boğduğu; Mûsâ *aleyhisselâm*'ın Firavuna galip geldiği; İbrahim *aleyhisselâm*'ın dünyaya geldiği; Yûnus *aleyhisselâm*'ın kavminin tevbesini Allah'ın kabul ettiği; Îsâ b. Meryem'in dünyaya geldiği gündür…" dedi.[299]

Şiî Radiyyüddîn Ebu'l-Kâsım Alî b. Mûsâ b. Cafer b. Tâvus da "O gün oruç tutmaya teşvikte bulunan birçok rivayet varid olmuştur."[300] diyerek bu rivayeti nakletmiştir.

---

298 Bu rivayeti şii hoca Radıyyuddin Ebu'l-Kâsim Ali b. Mûsâ b. Cafer b. Tâvûs, *İkbâlu'l-A'mâl* adlı kitabının 554. sayfasında; el-Hurr Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa*, 7/347; Hacı Nûrî Tabersî, *Mustedreku'l-Vesâil*, 1/594; *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 9/475'te tahric etmiştir.

299 Tûsî, *Tehzîbu'l-Ahkâm*, 4/300.

300 *İkbâlu'l-A'mâl*, s. 558, Dâru'l-Kütubi'l-İslâmiyye, Tahran.

Aynı rivayeti el-Hurr el-Âmilî[301], Nûrî Tabersî[302], Hüseyin Burûcerdî[303], Yusuf Bahrânî[304] de zikretmiştir.

Nûrî Tabersî, Cafer b. Muhammed *aleyhimasselâm*'dan şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Gemi aşura günü Cûdî üzerine oturmuş ve Nûh *aleyhisselâm* beraberindeki insanlara ve cinlere o gün oruç tutmayı emretmiştir. Allah'ın Adem *aleyhisselâm*'ın tevbesini kabul ettiği gün de o gündür."[305]

Bu rivayet de ehl-i sünnet ve'l-cemaatin tekrarlayıp durduğu rivayetlerden biri midir?!

Sadûk *el-Mukni*'de şöyle rivayet etmiştir: "Âşura günü, yani Muharrem'in onuncu gününde Allah Adem'in tevbesini inzal etmiştir. Nûh'un gemisi Cudi üzerine o gün oturmuştur. Mûsâ denizi o gün geçmiştir. Meryem oğlu Îsâ *aleyhisselâm* o gün dünyaya gelmiştir. Allah Yûnus'u balığın karnından o gün çıkarmıştır. Yûsuf'u da o gün kör kuyudan çıkarmıştır. Allah Yûnus'un kavminin tevbesini o gün kabul etmiştir. Dâvûd, Câlût'u o gün öldürmüştür. Kim o gün oruç tutarsa, yetmiş yıllık günahları bağışlanır. Ameli içindeki gizli günahlar affedilir."[306]

Alî b. Hüseyin'den gelen ve sahibinin hayırlı kimselerden olduğu oruçların sayıldığı Zuhrî hadisinde Aşura orucu da zikredilmiştir.[307] Bir benzer rivayet de *el-Fıkhu'r-Radavî*'de bulunmaktadır.[308]

---

301 *Vesâilu'ş-Şîa*, 7/338.
302 Nûrî, *Mustedreku'l-Vesâil*, 1/594.
303 *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 9/475-476.
304 *el-Hadâiku'n-Nâdıra*, 13/371. Ayrıca Şeyh Cemaleddin b. Abdillah, *Sıyâmu Âşûrâ*, s. 112-113'te zikretmiştir.
305 Nûrî Tabersî bu rivayeti *Mustedreku'l-Vesâil*, 1/594'te zikretmiştir. Bunu reddedenlerin ilmî bir güvenilirlikleri olmadığını görmek için bu kaynağa müracaat etmenizi öneririm.
306 Sadûk, *el-Mukni'*, s. 101; *Sıyâmu Âşûrâ*, s. 113 özetle.
307 Sadûk, *el-Hidâye*, s. 303.
308 *Sıyâmu Âşûrâ*, s. 113.

Bunlardan sonra Tîcânî ne der acaba?

Tîcânî'nin şunu bilmesi gerekmektedir ki, Âşura orucu hakkındaki rivayetler şîa tarikinden muteber senedlerle gelmiştir. Öte yandan Âşura orucunu yasaklayan rivayetler ise zayıf senedlerle varid olmuştur. Bunu kendi hocaları Hacı Seyyid Muhammed Rıza Hüseyinî Hâirî, *Necâtü'l-Ümme fî İkâmeti'l-'Azâ 'ale'l-Hüseyin ve'l-Eimme* adlı 1413h. yılında Kum/İran'da basılmış olan kitabının 145, 146 ve 148. sayfalarında itiraf etmiştir.

Bunlardan sonra ne diyecek acaba?

Yalana sarılarak; "Emevî propaganda aygıtları gerçekleri ters yüz ettiler. O felaket gününü bayram ve sevinç gününe çevirdiler. Bu uygulama günümüze dek sürüp gelmiştir."!![309] diyen Şiî Dr. Ahmed Rasim Nefîs'in cevabı ne olacak acaba?

Âşura günü orucunun faziletine dair rivayetlerde bulunan Tûsî, Sadûk, Hurr Âmilî, Nûrî Tabersî, İbn Tâvûs da gerçekleri ters yüz eden Emevî propagandası hesabına çalışan ve buna değer kazandıran kimselerden midirler acaba?!

Neden aynı yalanları tekrarlayıp duruyorsun, doktor?

Niçin ehl-i sünnete insaf gösterip de şîaya ehl-i sünnetin hem Sünnî hem de Şîa fırkası nazarında sahih olan ve kendi hocanız İbn Tâvus tarafından çok sayıda oldukları itiraf edilen rivayetlere göre peygamberleri Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e iktida ederek bugünde oruç tuttuklarını açıklamıyorsun?

Ehl-i sünnetin de şîa gibi Hz. Hüseyin *radiyallâhu anh*'ın kat-

309 *Alâ Huta'l-Huseyn*, s. 106. Şu adamın cüretine bakın! Yeryüzünde Hz. Hüseyin'in katledildiği günü bayram edinen tek bir sünnî var mı?

ledildiği günü bir mahzunluk günü olarak kabul etmediklerine öfke duyuyorsan sana iki açıdan cevap verilebilir:

a) Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* her iki fırkanın ittifakı ile de bu günün orucunu sünnet olarak belirlemiştir. Ehl-i sünnetin yapmış olduğu da Allah'a sonsuz hamd ve şükürler olsun ki, bundan başkası değildir.

b) Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* bu günü şîanın yaptığı gibi bir hüzün günü, ağıt günü edinmeyi emretmiş değildir. Aksine *salavâtullâhi aleyhi ve selâmuh "Ağıt yakmak cahiliyye amelindendir."* sözü ile bunu yasaklamıştır. Bu hadisin Hz. Peygamber'den sadır olduğu konusunda her iki fırka da müttefiktir. "Ağıt Yakmanın Haram Oluşu" başlığı altında daha başka rivayetlerle birlikte bunu da zikretmiştik. Oraya müracaat edebilirsiniz.

Hem ayrıca Müslümanların başına gelen en büyük musibet Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in ölümüdür. Kendi ifadesi ile Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuştur: *"Kimin başına bir musibet gelirse, binimle ilgili musibetini hatırlasın! Çünkü bu, musibetlerin en büyüğüdür."*[310]

Bununla birlikte Müslümanlar Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in vefat ettiği günü, musibetlerin en büyüğü olmasına rağmen hüzün ve ağıt günü olarak kabul etmiş değillerdir. (Ebû Bekir) es-Sıddîk'in vefat ettiği, (Ömer) el-Fâruk'un, (Osmân) Zu'n-Nureyn'in, Alî el-Murtazâ *radiyallâhu anhum*'un katledildikleri günler de öyle. Müslümanlar onların vefat etmiş oldukları o günleri şîanın yaptığı gibi ağıt ve hüzün günü olarak görmemişlerdir.

---

310 Bu hadis üzerinde her iki fırka da ittifak etmiştir. Küleynî, *el-Kâfî*, 3/220; el-Hurr Âmilî, *Vesâilu'ş-Şîa*, 2/911. Lafız ikinci kaynağa aittir. Bu iki kaynağa da müracaat ettiğinizde hadisi birbirine yakın lafızlarla tahric ettiklerini göreceksiniz.

Şîa, Hz. Hüseyin *radiyallâhu anh*'ın öldürülmesinden daha büyük bir musibet olmasına rağmen Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in vefat gününü neden ihya etmemiştir?

Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin babaları Alî *radiyallâhu anhum*'un katledilmiş olması münasebetiyle her yıl neden matem tutmamışlardır?

Ebu'l-Hasen (Hz. Alî) Hasan ve Hüseyin'den daha hayırlı değil mi yoksa?[311]

Seninle aynı meşrebi paylaşan insanlar onu davet etmiş, yardımsız bırakmış ve sonra da katletmişlerdir. İşte Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in torunu şöyle diyor: "Bismillâhirrahmânirrahîm. Bundan sonra; Bana Müslim b. 'Ukayl'in, Hâni b. 'Urve'nin, Abdullah b. Yaktur'un katlediklerine dair acı bir haber geldi. Şîamız bizi yüz üstü bıraktı. Sizden geri dönmek isteyen varsa, hiçbir sıkıntıya girmeden dönsün! Hiçbir sorumluluğu olmayacaktır." İnsanlar ondan ayrıldılar. Sağa sola gittiler. En sonunda beraber geldiği ashabı ve kendisine katılan küçük bir grupla beraber kaldı."[312]

Onu çağırıp yüz üstü bırakanlar senin seleflerindir.

Doktor, bizzat kendin şunları söylemedin mi? "… Şîa müslümandır… İnsaflı olan kimse onların fikirlerini ve inançlarını öğrenmek için ne dinin razı olduğu, ne de insaflı bir aklın kabul ettiği iftira ve yalanlarla dolu olan hasımlarına ait kitaplara değil şîanın kendisine ait akaid kitaplarına başvurur."[313]

---

311 "Huseynî Şiarlar İmamların Asrında Var Olmayan Birer Ayindir" konusuna müracaat ediniz.

312 Bu bilgiyi Abdülhüseyin Şerefuddîn, *el-Mecâlisu'l-Fâhira*, s. 85'te nakletmiştir. Hem bu kaynaktan, hem başka bir kaynaktan daha önceki sayfalarda aktarmıştık. Oraya müracaat ediniz.

313 *et-Tarîk ilâ Mezhebi Ehli'l-Beyt*, s. 27.

İşte senin tabi olduğun kimselerin kitapları.. Aşura orucunun var olduğunu ispat edip ağıt yakmayı yasaklamakta siz ise onlara muhalefet etmektesiniz.

O kitaplar Âşura orucunu emrederken siz bu orucu Emevîlere yamıyorsunuz.

Şîanın hasımları ise doktor, size yönelttikleri eleştirilerinde şîanın kendi alimlerinin kitaplarına ve görüşlerine dayanmışlardır. Kur'an'ın tahrif edildiği suçlaması sana yeter. Onların bu konudaki dayanakları mütevatir rivayetler ve önde gelen şahsiyetler tarafından bu hususun dinde zorunlu olarak bilinmesi gereken ve kabul edilmeyip reddedilmesiyle bütün haberlerin reddedilmesinin gerektiği bir bilgi olduğu yönündeki açıklamalarıdır. Senin bundan habersiz olduğunu sanmıyorum. Fakat bu durum imamın Humeynî'nin ".. takiyye olmasaydı mezheb yok olup gitmeye mahkum olurdu."[314] dediği gibi bir takıyyedir:

Takiyye hakkında Cafer-i Sadık *rahimehullâh* da -kendisine nispet ettiğiniz şekilde- şöyle demiştir: "Siz öyle bir din üzeresiniz ki, ketmederseniz Allah sizi azîz kılar; yayarsanız zelil eder."!![315]

Kendisinden gelen -ona yamanmış- bir diğer rivayette de şöyle demiştir: "Takiyye yapmayan Alî'nin şîasından değildir."![316]

Küleynî ve Kâşânî, Ebû Abdillah *rahimehullâh*'dan şöyle dediğini rivayet etmişlerdir: "Bizim sırrımızı açığa vurarak güne başlayana Allah demirin sıcaklığını ve meclislerin darlığını musallat etsin!"[317]

---

314 Humeynî, *er-Rasâil*, 2/185.
315 *el-Kâfî*, 2/222; *er-Rasâil*, 2/185.
316 Şaîrî, *Câmi'u'l-Ahbâr*, s. 95.
317 *el-Kâfî*, 2/372; *el-Vâfî*, 3/159.

Sâdık'tan gelen bir diğer rivayette de şöyle demiştir: "Takiyyeye bağlı kalmayan bizden değildir."![318]

Söz söyleyip de söyledikleri tasdik edilenlerin ahlâkı bu mudur, ey doktor?

Doktor, sadece can tehlikesi ihtimali bulunduğu anda takiyyenin cevazı ardına saklanamazsın. Çünkü senin imamın Humeynî şiî bir insanın canı emniyette olsa da takiyye yapabileceğini caiz görmüş ve şöyle demiştir:

"Sonra bu takiyyenin cevâzı ve hatta vucûbu can korkusu veya başka bir korkuya bağlı değildir. Bilakis zahir olana göre nitelikli çıkarlar muhaliflere karşı takıyye yapmanın vücûbu için bir sebeb teşkil etmektedir. Dolayısıyla emniyette olsa ve can korkusu bulunmasa dahi takiyye yapmak ve sırrı ketmetmek gerekmektedir."![319]

Doktor, dürüstlüğünüz takiyyenizden nasıl ayırt edilecek?

Bu hayret verici soruya bizim için işe yarar bir cevap verebilir misin?

Bize şu saklamanız gereken sırrın ne olduğu hakkında cevap verip açıklamada bulunabilir misin?

Bu rivayetler ve bizim bu risalede zikrettiklerimiz hasımlarınızın mı, yoksa sizin kendi kitaplarınızdan mı?

İnsanlara Hüseyin için sokaklarda, çarşılarda ağıt yakmayı, ağlamayı ve matem tertiplemeyi, Buveyhî Devleti'nin şeref günü olan Gadir günü tebrikleşmeyi ve sevinip neşelenmeyi emredenin ehl-i beyt *radiyallâhu anhum*'un değil, İmâmiye'nin alimleri[320] olduklarını biliyorsun değil mi, doktor?

318 *Vesâilu'ş-Şîa*, 11/466.
319 Humeynî, *er-Rasâil*, 2/201.
320 Kendi hocanız Muhammed Bâkır Huvansârî'nin *Ravdâtu'l-Cennât*, 6/139'da ve

Ehl-i beyt *radiyallâhu anhum* ise dedeleri *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in *"Ağıt yakmak câhiliye amelindendir."* sözüne kulak vermişlerdir. Câhiliye amellerinin işleneceği matemlerin düzenlenmesini emretmek onlara çok çok uzaktır.

Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve selem*, Fâtıma *radiyallâhu anhâ*'ya *"Ben ölürsem arkamdan yüzünü yolma; saçlarını uzatma, ah-vah deyip bağırma, benim için ağıt yakacak kadın da tutma!..."*[321] dememiş midir?

Bu taifenin hocalarından olan Ebû Cafer et-Tûsî ağıt yakmanın icma ile haram olduğunu nakletmemiş midir?[322]

Ek olarak şîanın olayları nakledişinde kendi içinde tenakuzları ve abartıları bulunmaktadır. Mesela Şiî avukat Ahmed Hüseyin Yakub şunları ifade etmiştir: "İmam Hüseyin'in katledilmesi ve peygamberlik yuvasının yok edilmesi için Ubeydullah otuz bin savaşçı toplamıştı."!![323] Daha sonra Hüseyin *radiyallâhu anh*'ın sözü olarak söylediği şu ifadelerle yukarıda yazdıklarını çürütmektedir: "Ey ailem, taraftarlarım (şîam)! Bu gece toplanın ve kendinizi kurtarın! Onlar benden başkasını istemiyorlar. Beni öldürürlerse sizi düşünmezler. Kurtarın kendinizi! Allah size merhamet etsin! Bana vermiş olduğunuz biat ve ahit karşısında geniş bir serbesti içindesiniz."[324]

İmam Hüseyin burada hedefin kendisi olduğunu, maksatlarını gerçekleştirirlerse başkasını düşünmeyeceklerini

---

muhaddisiniz Abbas Kummî'nin *el-Künâ ve'l-Elkâb*, 2/430'da bizlere yaptıkları nakillerde yer aldığı üzere.

321 "Kadınlar ve Hüseynîyeler" bölümüne bakınız.

322 "Ağıt Yakmanın Haramlığı" bölümüne bakınız.

323 *Kerbelâ es-Sevra ve'l-Me'sât*, s. 280, 269 ve sonrası.

324 *Kerbelâ es-Sevra ve'l-Me'sât*, s. 297, 295, 296. Adı geçen avukat kindar kimselerin tarihî olaylarla oynadıklarını söylerek bizi hayrete düşürmekte ve kendisiyle çelişmektedir.

açıkça söylemektedir. Ama sen hedefin peygamberlik yuvasının yok edilmesi olduğunu söylüyorsun. Sözlerinde doğru olan hangisi, avukat?

Hz. Hüseyin *radiyallâhu anh*'ın öldürülmesine ilişkin tekrarlayıp durduğunuz, bunlara dayanarak birilerine dil uzattığınız, sövdüğünüz, kin besleyip komplolar kurduğunuz bu haberler hiçbir aslı astarı olmayan yalan ve batıl içerikli haberlerdir. Bunu sizin kendi hocanız ve müctehidiniz olan Abdulhüseyin Hıllî de şu sözleriyle itiraf etmiştir: "Evet, bu haberlerin doğruluğu bilinmemektedir. İstisnasız bütün haberler de böyledir. Kimisinin yalan olduğu bilinirken, kimisinin de doğru olduğu bilinmemektedir. Herhangi bir kimse usûl ve hadis kitaplarında bilinen zahirî tariklerle bile olsa sadece doğru olanların nakledilmesini ya da doğruluğu bilinenlerin nakledilmesini şart koşsa haberlerin nakledilmesi kapısı kapanır, tarihçilerin sözlerini delil olarak kullanma imkanı kalmazdı."[325]

Ayrıca "Ey ailem, taraftarlarım (şîam)! Bu gece toplanın…" haberi Dr. Ahmed Rasim en-Nefîs ve daha başkalarının, İmam Hüseyin *radiyallâhu anh*'ın kendisine hanımlarını beraberinde götürmemesini teklif eden kardeşi Muhammed b. Hanefiyye'ye dedesi Mustafa *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den naklen *"Allah senin hanımlarını esir olarak görmeyi dilemiştir."*[326] dediği şeklindeki rivayetlerini bertaraf etmektedir.

Dr. en-Nefîs bizlere birbiriyle çelişkili olan bu iki haberi tefsir etsin.

Oldukça mutaassıp bir şiî olan Abdulhüseyin Hıllî şöyle demiştir: "Tıff vakası bize kadar ulaşmamıştır. Öyle ki

---

325 *eş-Şe'âiru'l-Huseyniyye fi'l-Mîzâni'l-Fıkhî*, s. 29.
326 *Alâ Huta'l-Huseyn*, s. 97, 101.

Mufîd, Şeyh, Seyyid ve benzerlerinden almış olduklarımız da mürsel haberlerdir. Tarihçiler içinde en çok mürsel haber nakleden ve en güvenilir olan, vakıa içinde bizzat bulunmayan Ebû Mahnef'ten nakilde bulunan İbn Cerîr Taberî'dir."[327]

Doktor, matemlerinizde mürsel olan, doğrulukları belli olmayan haberleri dilinize nasıl da doladığınızı, sizin kaynaklarınızda da sabit olarak var olmasına rağmen ağıt yakma yasağı konusunda olsun, âşura günü orucunu inkar edişinizde olsun Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e nasıl muhalefet ettiğinizi gördün mü?

Ey doktor, Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den *"Allah kadınlarını esir olarak görmeyi dilemiştir."* şeklinde rivayet nakledilmiş olduğu halde bize İmam Hüseyin *radiyallâhu anh*'ın kadınları nasıl berabrinde götürdüğünü sonra da en sonunda gelip herkesten geri dönmelerini istediğini bir açıkla!

327 *eş-Şe'âiru'l-Huseyniyye*, s. 27.

Altıncı Bölüm

ŞÎA'DA HZ. HÜSEYİN'İN ZİYARET EDİLMESİNDEKİ SEVAP İDDIASI VE KABİRLER ÜZERİNE BİNA İNŞA ETME BİD'ATİ

1- Şîa'da Hüseyin *radiyallâhu anh*'ı Ziyâret Etme Sevâbı

Şîa Ebu'l-Hasen el-Mâdî'den şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Hüseyin *aleyhisselâm*'ı hakkını bilerek ziyaret edenin Allah geçmiş ve gelecek günahlarını bağışlar."!![328]

Ebû Abdillah'tan şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Kim Hüseyin *aleyhisselâm*'ı ziyaret ederse, Allah onun için seksen hacc-ı mebrur yazar."!![329]

"Kim Hüseyin'in hakkını bilerek kabrine gelirse Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* ile birlikte üç hac yapmış gibi olur."!![330]

Ebû Abdillah'tan rivayete göre şöyle demiştir: "Kim Hüseyin'in hakkını bilerek kabrine gelirse yüz hac etmiş kimse gibidir."!![331]

Huzeyfe b. Mansûr'dan rivayete göre şöyle demiştir: "Ebû Abdillah bana 'Kaç defa hacca gittin?' diye sordu. 'On dokuz defa' dedim. Şöyle dedi: 'Sen bunu yirmi bir hacca ta-

328 *Kâmilu'z-Ziyârât*, s. 262.
329 Mufîd, *el-Mezâr*, s. 47.
330 *Kâmilu'z-Ziyârât*, s. 262.
331 *Kâmilu'z-Ziyârât*, s. 304; *Vesâilu'ş-Şîa*, 10/350.

mamlasaydın Hüseyin'i ziyaret etmiş kimse gibi (sevap) yazılırdı."!![332]

Ebû Abdillah'tan Muhammed b. Müslim tariki ile şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Hakkını bilerek Hüseyin'in kabrini kim ziyarete derse, Allah onun için bin makbul hac sevabı yazar; geçmiş ve gelecek günahlarını bağışlar."!![333]

Dayanak kabul ederek Hüseyin toprağı diye üzerine secde etmeyi, Harem (Mekke) arazisinden daha faziletli gördükleri rivayeti de yalan, batıl ve uydurma hadislerden biridir. Âyetullahu'l-Uzmâ'larından Muhammed el-Hüseyinî eş-Şîrâzî şöyle bir soruya muhatap olmuştur:

"Deniyor ki, Kerbelâ arazisi Mekke arazisinden daha efdal ve Hüseyin toprağına secde etmek Harem arazisine secde etmekten daha faziletlidir. Bu doğru mudur?"

Cevap: "Evet"!!![334]

Ayrıca tanınmış hocaları ve ayetullahları Muhammed Hüseyin Kâşifu'l-Gıtâ şu şiîr beytini söylemektedir:

Kerbela ve Kabe hadisine göre

Yemin olsun Kerbelâ

Yüksektir rütbece

Yemin olsun Kerbelâ

Yüksektir rütbece!!![335]

Ayetullahları Abdülhüseyin Destgayb şöyle demektedir: "Rabbulalemîn kullarına bir lütuf olarak Hüseyin *aleyhisselâm*'ın kabrini ziyaret etmeyi Beytullah-i Harâm'ı ziyaret et-

---

332 *Kâmilu'z-Ziyârât*, s. 303-304; *Vesâilu'ş-Şîa*, 10/350.
333 *Vesâilu'ş-Şîa*, 10/347.
334 *el-Fıkh el-Akâid*, s. 37.
335 *el-Ard ve't-Türbetu'l-Huseyniyye*, s. 26.

meye alternatif kılmıştır. Böylelikle hacca muvaffak olamayan bu ziyareti gerçekleştirecektir. Hatta bu manada varid olmuş olan birçok rivayette açıkça belirtildiği üzere bazı müminler için -ki onlar ziyaret şartlarına riâyet eden kimselerdir- bu ziyaretin sevabı hac sevabından daha fazladır."!!![336]

Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e Kerbelâ hakkında şöyle dediğini nisbet etmişlerdir: "Yeryüzünün en temiz toprak parçasıdır. En muazzam saygınlığa sahip olanıdır. Orası cennetin geniş düzlüğüdür."!!![337]

Hüseyin *radiyallâhu anh*'ı ziyaret etmek dinden değildir. Din; ardından böylesine mübalağalı rivayetlerin zuhur ettiği katledilişinden önce kemale ermiştir. Allah Azze ve Celle'nin şu sözü yeterlidir: *"Bugün sizin dininizi kemale erdirdim. Üzerinize olan nimetimi de tamamladım. Sizin için din olarak İslam'dan razı oldum."* Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* müminlerin emiri Alî, Hasan, Hüseyin, Ebû Zerr, Mikdâd b. Esved, Ammâr b. Yâsir, Huzeyfe b. Yemân, Ebû Sa'îd el-Hudrî ve diğer sahâbîlere *radiyallâhu anhum* böyle bir emir vermemiştir. Onlar nezdinde bu kabri ziyaret etmenin faziletine dair herhangi bir şey yoktur.

Hüseyin *radiyallâhu anh*'ın katledilişinden sonra gelen kimseler ise -ki bunlardan biri de İmam Sâdık *rahimehullâh*'dır- Şîa Hannân b. Sudeyr'den şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'a 'Hüseyin'in kabrinin ziyaret edilmesi hakkında ne dersin? Sizin bazınızdan bize ulaştığına göre bir hac ve bir umreye denk imiş.' dedim. Şunu söyledi: "Bu ne zor bir hadis. Bu ziyaret bunlara denk olamaz. Fakat siz onu

336 Destğayb, *es-Sevratu'l-Huseyniyye*, s. 15, Dâru't-Teâruf, Beyrut.
337 Muhammed İbrahim Kazvînî, *es-Sucûd alâ't-Turbeti'l-Huseyniyye*, s. 25; Ayetullah Ali Ahmevî, *es-Sucûd ala'l-Ard*, s. 140.

ziyaret edin, yalnız bırakmayın! Çünkü o cennet gençlerinin efendisidir…"!![338]

2- Kabirler Üzerine Bina İnşâ Etme Bid'ati

Şîa, Hüseyin *radiyallâhu anh*'in kabri üzerine bina inşa etmekle günah işlemiştir. İmamları Şîrâzî şöyle demiştir: "Şîa peygamberlerin, imamların ve İslâmî şahsiyetlerin kabirleri üzerine kubbe ve türbe inşa edilmesini Allah Subhânehû ve Teâlâ'ya yaklaştıran en efdal amellerden olduğuna inanırlar."!![339]

Bu bâtıldır. Çünkü Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* kabirler üzerine bina yapılmasını yasaklamıştır. Şîa Ebû Abdillah *alehisselâm*'dan şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* kabir üzerinde namaz kılınmasını, kabrin üzerine oturulmasını veya kabir üzerine yapı inşa edilmesini yasaklamıştır."[340]

Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den kabrin kireçlenmesini, üzerine yapı inşa edilmesini veya üzerine oturulmasını yasakladığı rivayet edilmiştir.[341]

İmamlar da bu yasaklamayı nakledegelmişlerdir. İmam Sâdık *rahimehullah*'tan rivayete göre şöyle demiştir: "Haram yiyecek yedi çeşittir: Yönetimde rüşvet yemek, fuhuştan elde

---

338 *Vesâilu'ş-Şîa*, 10/352. Bu hadis önce geçen rivayetleri ve şianın naklinde ferd kaldığı rivayetleri nakzetmektedir. İçinde hiçbir kuşku bulunmayan gerçek ise bu rivayetlerin hiçbir asılının bulunmuyor olmasıdır. Batıl oldukları apaçıktır. Okuyucu kardeşim, bu ziyaretin bu derecede bir öneme sahip olmasına rağmen Allah'ın Kitabı'nda ve Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in sünnetinde niçin zikredilmediğini sorabilirsin. Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* sadece Hüseyin *radıyallâhu anh*'ın katledileceğini bildirmiş ama kabrinin ziyaret edilmesini, öldürüldüğü günün şîanın yaptığı gibi senelik anma günü kabul edilmesini emretmemiştir.

339 *el-Fıkh el-Akâid*, s. 365.

340 *Vesâilu'ş-Şîa*, 2/869.

341 *Mustedreku'l-Vesâil*, 1/127.

edilen kazanç, kahine verilen ücret, köpek için ödenen bedel ve kabirler üzerine bina inşa edenlerin kazancı."[342]

Alî b. Cafer'den rivayete göre şöyle demiştir: "Ebu'l-Hasen Mûsâ *aleyhisselâm*'a kabirler üzerine yapı inşa edilmesinin ve üzerlerine oturulmasının doğru olup olmadığı hakkında soru sordum. Kabir üzerine bina inşa etmenin, üzerlerine oturmanın, kireçlenmesinin, tuğla örülmesinin doğru olmayacağını söyledi.[343]

Şayet Alî b. Ebî Tâlib *radiyallâhu anh*'in, Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in sonra gelenler için -ileride geleceği gibi- örnek teşkil etmesi için kabirleri yıkma, suretleri yok etme göreviyle gönderdiği o şahsın izini takip ediyorlarsa, Şiîlere kabirler üzerine bina inşa etmemelerini öğütleriz.

Mescidlerin kabirlerin üzerine ya da yanına yapılmasından kesinlikle kaçınılmalıdır. Semâ'a b. Mehrân'dan rivayete göre kendisi Ebû Abdillâh *aleyhisselâm*'a kabir ziyareti, mescidlerin kabirler arasında inşa edilmesi hakkında soru sormuş o da şu yanıtı vermiştir: "Kabir ziyaretinde bir sakınca bulunmamaktadır. Kabirlerin yanında mescid inşa edilmez."[344]

Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in "Kabrimi kıble ve mescid edinmeyin! Allah Azze ve Celle Yahudi ve Hıristiyanları peygamberlerinin kabirlerini mescid edinmeleri nedeniyle lanetlemiştir."[345] sözünden dolayı kabirlerin kati surette kıble yönüne getirilmesi ve mescid edinilmesinden sakınılmalıdır.

Emîru'l-mü'minîn *radiyallâhu anh*'ten rivayet edildiğine göre şöyle demiştir: "Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'i şöyle derken

---

342 *Mustedreku'l-Vesâil*, 1/127.

343 *Vesâilu'ş-Şîa*, 2/869; *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 3/444.

344 *el-Kâfî*, 3/228; *Men Lâ Yahduruhu'l-Fakîh*, 1/114; Vesâilu'ş-Şîa, 2/887.

345 *Men Lâ Yahduruhu'l-Fakîh*, 1/114; *İlelu'ş-Şerâyi'*, s. 358; *el-Vâfî*, 5/72; *Vesâilu'ş-Şîa*, 2/887; 3/455.

işittim: "Kabrimi mescid edinmeyin! Evlerinizi de kabirlere çevirmeyin! Nerede olursanız bana salavat getirin! Çünkü sizin salât ve selamınız bana ulaşır." Bir rivayette "Kabirlerinizi mescidler edinmeyin!"[346] ziyadesi bulunmaktadır.

Hocaları Muhammed Hüseyinî Kâşifu'l-Ğıtâ *Nakdu Fetâva'l-Vahhâbiyye* (!) adlı risalesinde s.27'de kabirler üzerine bina inşa edilmesi meselesini ele aldığında, şîanın kendi tarikinden gelen rivayetlere maksatlı bir biçimde değinmemiştir. Böylelikle kabirler üzerine bina yapılması konusundaki yasaklamanın Sünnî tariklerden geldiği imajını uyandırarak okuyucuyu yanıltmıştır. Kendi iddiasınca vahhabileri de yanlış anlamakla itham etmiştir. Müslim'in Hz. Alî *radiyallâhu anh*'den rivayet ettiği "Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* bana yükseltilmiş hiçbir kabir bırakmaksızın düzlememi emretti."[347] hadisini zikretmiştir. Kabirler üzerine yapı inşa edilmesini açıkça yasaklayan ve her iki fırka tarafından da nakledilen rivayetlere ise hiç işaret etmemiştir. Bu da söz konusu taifenin alimlerinin kendi mezheplerini üste çıkarmak için aldatma, yalan ve saptırma gibi vesilelere dayandıklarını kesin olarak gösteren katî delillerdendir. Bütün bunlardan sonra Humeynî'nin "Takiyye olmasaydı, mezhep yok olup gitmeye mahkum olurdu."[348] sözü acaba doğru mudur?

Müslüman kardeşim, geçen rivayetleri gizlemesine ek olarak Müslim tarafından rivayet edilen Hz. Alî hadisini açıkça destekleyen iki şiî rivayetine kasıtlı olarak işaret etmediğini biliyor musun? Bunların ilki Küleynî ve Hurr Âmilî'nin Ebû Abdillah *rahimehullâh*'dan yaptıkları şu rivayettir:

---

346 Nûrî, *Mustedreku'l-Vesâil*, 1/225.

347 Müellif bu rivayeti, şîa tarikinden geldiği için değil hasıma teslim olmak bakımından tartışma konusu etmektedir. s. 31 ve sonrasına müracaat ediniz.

348 Humeynî, *er-Rasâil*, 2/185.

"Emîru'l-müminîn *aleyhisselâm* şöyle demiştir: Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* beni Medine'ye gönderdi ve *"Hiçbir suret bırakmaksızın yok et! Hiçbir kabir bırakmaksızın düm düz et! Hiçbir köpek bırakmaksızın katlet!"*[349] dedi.

İkincisi ise yine Küleynî ve Hurr Âmilî'nin Ebû Abdillah *rahimehullâh*'tan yaptıkları şu rivayettir: "Emîru'l-müminîn şöyle dedi: Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* beni kabirleri yıkıp suretleri kırmam için gönderdi."[350]

Gariplikler bununla da bitmiyor. Kâşifu'l-Gıtâ, adı Hasan Sa'îd olan bir diğer şiîye tâbi olmuştur. Bu şahıs Müslim'in Hz. Alî *radiyallâhu anh*'den olan rivâyetini zikretmiş sonra Müslim ve Tirmizî'de yer alan ve kabirlerin kireçlenmesini, üzerlerine yapı inşa edilmesini yasaklayan başka bir rivâyet zikretmiştir.[351] Ardında da kabirler üzerine bina inşa edilmesi ve üzerlerine yazı yazılması konusunda icmâ bulunduğunu ümmete yamamıştır.[352] Bu katışıksız bir yalandır. Daha fazla malumat elde etmek istiyorsanız, el-Elbânî'ye ait *Tahzîru's-Sâcid min İttihâzi'l-Kubûri Mesâcid* adlı esere müracaat ediniz.

Aynı şekilde imamlara da icma ettikleri görüşünü nisbet etmiştir. Kendi imamlarından rivayet edilmiş olduğunu bildiğim ve kabirler üzerine yapı inşa etmeyi yasaklayan ve Kâşifu'l-Ğıtâ'nın gizlemeyi sürdürdüğü rivayetler sebebiyle bu da bir başka yalandır. Mesele burada acaip olmaktan uzak değildir. Hocaları Yusuf Bahrânî şöyle demiştir: "Ashabın (mezheb ashabının) çoğunluğu kabirlerin kireçlenmesinin ve üzerlerine bina inşa edilmesinin kerahetini açıkça ifade etmişlerdir. Bilakis *et-Tezkira*'dan zahir olan bu konuda icmâ bulunduğudur.

---

349 *el-Kâfî*, 6/528; *Vesâilu'ş-Şîa*, 2/869; *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 3/445.
350 *el-Kâfî*, 6/528; *Vesâilu'ş-Şîa*, 2/870; *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 3/445.
351 *er-Rasûl ve'ş-Şîa*, s. 132, 136.
352 age, s. 137.

Şeyh *en-Nihâye*'de 'Kabirlerin kireçlenmesi ve (üzerine bina inşa ederek) gölgelendirilmesi mekruhtur.' demiştir. e*l-Mebsût*'ta ise 'Kabrin kireçlenmesi ve mübah olan mekanlarda kabir üzerine yapı inşa edilmesi icmâ ile mekruhtur.' demiştir."[353]

Allâme ve muhakkıkları Mollâ Muhammed Bâkır Sebzvârî şöyle demiştir: "Kabir üzerine bina inşa etmek ashâb nazarında mekruhtur. Musannıf *et-Tezkira*'da bu konuda icmâ bulunduğunu nakletmiştir. Şeyh de aynı nakilde bulunmuştur. *ez-Zikrâ*'da 'Meşhur görüşe göre kabir üzerine yapı inşa edilmesi ve mescid edinilmesi mekruhtur…' denilmiştir. *ez-Zikrâ*'da bu haberleri naklettikten sonra 'Bu haberleri es-Sadûk, iki şeyh (şeyhân) ve müteahhir alimlerden bir grup kendi kitaplarında rivayet etmiş ve hiçbir kabri istisna etmemişlerdir.' demiştir."[354]

Kabirler üzerine bina inşa edilmesinin keraheti konusunda kendi aralarında icmâ bulunduğunu hocaları Muhammed Cevâd Hüseyinî Âmilî de nakletmiştir.[355] Bununla beraber hocaları Sebzevârî diğer hocaları İlk Şehid'den İmâmiye'nin, şîa taifesinin şeyhi Ebû Cafer et-Tûsî, allâmeleri Hıllî ve daha başka âlimleri tarafından nakledilmiş olan bu icmâya muhalefet edilmesi üzerinde icmâ ettiklerini nakletmektedir.[356] Aynen ağıt yakma ve dövünmenin haramlığı üzerindeki icmalarına muhalefet ettikleri gibi. İbret alın, ey akıl sahipleri!

Kendileri yine kendi rivayetlerine ve âlimlerinin icmâlarına saygı göstermiyor; bağlı kalmıyorlar. Önce icmâ olduğunu nakledip, sonra da bu icmâya muhalefet ediyorlar.

353 *el-Hadâik*, 4/130.
354 Sebzevârî, *Zahîratu'l-Meâd fî Şerhi'l-İrşâd*, s. 343.
355 Âmilî, *Miftâhu'l-Kerâme Şerhu Kavâidi'l-Alâme*, 2/856.
356 *Zahîratu'l-Meâd fî Şerhi'l-İrşâd*, s. 344.

SONUÇ

Bu incelemenin sonunda ulaşabildiğim şu sonuçları zikretmek istiyorum:

1- Hz. Hüseyin *radiyallâhu anh*'a mektup yazarak kendisinden gelmesini isteyenler ve çok geçmeden elçisi Müslim b. 'Ukayl'i öldürüp ahde vefasızlık edenler Kûfelilerdir. Daha sonra Müslim b. 'Ukayl'in başına gelenlerin kendi başına da gelmesi için Hz. Hüseyin'in rolüne sıra gelmişti. Şîanın vefasızlık ettiği tek insan Hz. Hüseyin değildir. Ondan önce babasına ve kardeşine; sonra da ehl-i beyt *radiyallâhu anhum*'un imamlarına vefasızlık etmişlerdir.

2- Hz. Alî ve ehl-i beyt, ashâba olan sevgilerinden ötürü çocuklarına Ebû Bekr, Ömer, Osmân gibi isimler vermişlerdir. İnsan kalpten sevdiği kimselerin ismini çocuğuna verir.

3- Hüseynî şiarlar olarak adlandırılan şeyler imamların asrında var olmayan ayinlerdir. Daha sonraki asırlarda ihdâs edilmişlerdir. Ağıt yakmak, dövünmek, karalara bürünmek kendi alimlerinden de nakletmiş olduğumuz gibi haramdır.

4- Şîa Âşura orucunu inkar ederek Emevîlere yamamaktadır. Bugünde tutulan orucun var olduğu kendi kitaplarından yapılan nakillerle ispatlanmıştır.

5- Şîa, kendi rivayetlerinde Hz. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in yasaklaması sabit olmasına ve âlimlerinin bu husustaki icmâına rağmen kabirler üzerine bina inşa edilmesini caiz görmektedir.

Bu incelememizde fırsatı elden kaçırmadan her bir şiîye humus adı altında seyyid ve imamın nâibi denilen şahıslara ödedikleri şeyin zorunlu olmadığını açıklamak isteriz. Bu iki sebebe dayanmaktadır:

a) Humus (beşte bir pay) sadece ve özellikle savaş ganimetlerinden ödenir. Bunun delili de Abdullah b. Sinân'ın şu rivayetidir: "Ebû Abdillah *aleyhisselâm*'ın 'Sadece ve özellikle savaş gani-

metlerinde humus vardır' dediğini işittim."[357]

Ebû Abdillah ve Ebu'l-Hasen *aleyhimasselâm*'dan rivayete göre "Humus sadece ganimetlerdedir."[358]

b) İmamlar humusu kendi şiaları lehine caiz görmüşlerdir. Durays el-Kennâsî'den rivayete göre şöyle demiştir: "Ebû Abdillah *aleyhimasselâm* 'Bilir misin insanlara zina nereden girmiştir?' dedi. Ben 'Bilmiyorum' dedim. Bunun üzerine 'Biz ehl-i beytin humusundan.. Ancak bizim pak şiamız ve evlatları için ise humus helaldir.' dedi."[359]

Ebû Cafer *aleyhimasselâm*'dan rivayete göre şöyle demiştir: "Müminlerin emiri *aleyhimasselâm* kendilerine, yani şiaya evlatları temiz olsun diye helal kılmıştır."[360]

Şîayı humus ödemekten muaf tutan daha birçok rivayet bulunmaktadır. Konuyu uzatma endişesiyle bunları zikretmedik. İmâmiyye taifesinin şeyhi Ebû Cafer Muhammed b. Hasen et-Tûsî şöyle demiştir: "Gaybet durumunda imamları humus ve diğerleri ile alakalı hakları üzerinde şialarının gerekli olan evlilik, mesken ve ticarethane gibi ihtiyaçları için tasarrufta bulunmalarına izin vermişlerdir."[361]

Muhakkık Hıllî, *Şerâi'u'l-İslam*'da; Muhammed Bâkır Sebzevârî, *Zahîratu'l-Meâd*'da; Feyd Kâşânî lakaplı Molla Muhsin, *Mefâtîhu'ş-Şerâi*'de ve itimad edilen diğer âlimler de böyle fetva vermiştir. Binaenaleyh şiayı humus ödemeye zorlayan herhangi bir şey bulunmamaktadır. Bilakis deliller bunun hilafınadır.

Mevla Azze ve Celle'nin yazılmasını bana kolay kıldığı şeyler bunlardan ibarettir. Bu eseri faydalı kılmasını dilerim. O'na çok çok hamd-u senalar olsun! Muhammed'e ve ailesine salât ve selam eylesin!

Müellif,

2 Ramazan 1422/17 Kasım 2001.

---

357 *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 10/8, 17, 22, 24; *Vesâilu'ş-Şîa*, 6/336.

358 *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 10/8, 17; *Vesâilu'ş-Şîa*, 6/342.

359 *Vesâilu'ş-Şîa*, 6/379; *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 10/87.

360 *Vesâilu'ş-Şîa*, 6/383; *Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa*, 10/88-89.

361 *en-Nihâye fî Mucerredi'l-Fıkh ve'l-Fetâvâ*, s. 200, Dâru'l-Kütubi'l-Arabî, Beyrut.

Kaynakça

A'rifi'l-Hakk Muhammed Tîcânî semâvî, I. baskı, Dâru'l-Muctebâ, Beyrut, 1415h.
A'yânu'ş-Şîa Muhsin Emîn, Dâru't-Te'âruf, Beyrut
Âdâbu'l-Menâbiri'l-Hüseyiniyye Hasan Muğniye, I. baskı, Muessesetu İzzeddin, Beyrut, 1415h
Advâ ala Sevrati'l-Hüseyin Muhammed Sadr
Alâ Huta'l-Hüseyin Dr. Ahmed Râsim Nefîs, Ğadîr, Beyrut, 1418h
Ard ve't-Turbetu'l-Hüseyiniyye Muhammed b. Hüseyin Kâşifu'l-Ğıtâ, Muessesetu Ehli'l-Beyt, Beyrut, 1402h.
Âşûrâ Şeyh Kâzım Hamd İhsâî Necefî, I.baskı, Muessesetu'l-Belâğ, Beyrut, 1411h.
Bihâru'l-Envâri'l-Câmi'a li Durar Ahbâri'l-Eimmeti'l-Athâr Muhammed Bâkır Meclisî, III.baskı, Dâru İhyâi't-Turâsi'l-Arabî, Beyrut, 1403h.
Câmi'u Ehâdîsi'ş-Şîa Matbaatu'l-İlmiyye, Kum/İran
Cevâhiru'l-Kelâm Muhamemd b. Hasen Necefî, Dâru İhyâi't-Turâsi'l-Arabî, Beyrut
Es-Sevratu'l-Hüseyiniyyen Abdulhüseyin Destğayb, Dâru't-Teâruf, Beyrut
Fâci'atu't-Tıff Emir Muhammed Kâzım Kazvînî, VIII.baskı, 1971m.
Fakîhu Men Lâ Yahduruhu'l-Fakîh Muhammed b. Alî b. Bâbeveyh Kummî, Dâru'l-Kütubi'l-İslâmiyye, Tahran
Felsefetu Âşûrâ Alî Hamaney, Mektebetu'l-Esfâr, Kuveyt
Fıkh Muhammed Hüseyinî Şîrâzî, II.baskı, Dâru'l-Ulûm, Beyrut, 1408h.
Fıkh el-Akâid Muhammed Hüseyinî Şîrâzî, I.baskı, 1421h.
Fî Rihâbi Ehli'l-Beyt, Muhammed Hüseyin Fadlallah, Mektebetu'l-Fakîh, Kuveyt
Fî Rihâbi Kerbelâ, Şeyh Hüseyin Kevrânî, Dâru't-Teâruf li'l-Matbûât, Beyrut, 1413h.
Hadâiku'n-Nâdıra, Yusuf Bahrânî, II.baskı, Dâru'l-Advâ, Beyrut, 1405h.
Hayâtu'l-İmâmi'l-Hüseyin, Bâkır Şeref Kuraşî, IV.baskı, Neşr Medresetu'l-İrâniyye
Hayru'l-Ashâb, Abdulhâdî Abdulhamîd, I.baskı, 1421h.
Hidâye, Muhammed b. Alî b. Hüseyin b. Bâbeveyh (*el-Mukni* ile birlikte basılmış)
Hivâr Me'a Fadlallâh Havle'z-Zehrâ, Hâşim Hâşimî, I.baskı, Kuveyt, 1418h.
Hüseyin ve Mes'ûliyyetu's-Sevra, Hasan Saffâr
Hutabu'l-Mesîrati'l-Kerbelâiyye, Kusay Kalît, I.baskı, Dâru'l-Belâğa, Beyrut, 1417h.
Ilelu'ş-Şerâyi', Muhammed b. Alî b. Bâbeveyh Sadûk, Necef
İhticâc, Ahmed b. Alî Tabersî, Şirketu'l-Kebtî, Beyrut, 1414h.
İkbâlu'l-A'mâl, İbn Tâvûs, Dâru'l-Kütubi'l-İslâmiyye, Tahran
İrşâd, Muhammed b. Muhammed Numan, III.baskı, Muessesetu'l-A'lemî, Beyrut, 1979m.
İstibsâr fîmâ İhtelefe mine'l-Ahbâr, Ebû Cafer Muhammed b. Hasan Tûsî, Necef
Kâfî, Muhammed b. yakub el-Küleynî, Dâru'l-Kütubi'l-İslâmiyye, Tahran/İran
Kâmilu'z-Ziyârât, İbn Kavleviyye, I.baskı, Dâru's-Surûr, 1418h.
Kerbela es-Sevra ve'l-Me'sât, Av. Ahmed Hüseyin yakub, Ğadîr, Beyrut, 1418h.
Küllu'l-Hulûl Inde Âli'r-Rasûl, Muhammed Tîcânî, I.baskı, Dâru'l-Muctebâ, Beyrut, 1416h.
Lekad Şeyye'ani'l-Hüseyin, İdris Hüseyinî, I.baskı, Dâru'n-Nahîl, Beyrut, 1414h.
Levâicu'l-Eşcân, Muhsin Emin Âmilî, Dâru'l-Emîr, Beyrut, 1996m.
Maktelu'l-Hüseyin, Murtaza Ayyâd, IV.baskı, 1417h.; Dâru'z-Zehrâ, Beyrut, 1412h.

Maktelu'l-Hüseyin, Alî b. Mûsâ b. Tâvûs (el-Luhûf), Muessesetu'l-A'lemî, Beyrut, 1414h.
Maktelu'l-Hüseyin, Abdurrezzâk Mûsevî Mukarrim, Dâru'l-Kitâbi'l-İslâmî, Beyrut, 1399h.
Maktelu'l-Hüseyin (Vâkı'atu't-Tıff), Muhammed Takî Âli Bahru'l-Ulûm, Dâru'z-Zehrâ, Beyrut, 1412h.
Maktelu'l-Hüseyin Yevme Âşûrâ, Fâdıl abbas Hannâvî, Kum, 1412h.
Me'âli's-Sibtayn, Muhammed Mehdî Hâirî, Kum/İran, 1407h.
Me'âni'l-Ahbâr, Ebû Cafer Muhammed b. Alî b. Bâbeveyh Kummî (Sadûk lakaplı), Dâru'l-marife, Beyrut, 1399h.
Me'sât İhdâ ve Sittîn, Abdulhasen Nureddin Âmilî, I.baskı, Dâru'l-Firdevs, Beyrut, 1986m.
Mea'l-Hüseyin fî Nahdatih, Esed Haydar, Dâru't-Teâruf li'l-Matbûât, Beyrut, 1399
Meâlimu'l-Medraseteyn, Murtaza Askerî, Mektebetu'l-Fakîh, Kuveyt
Mecâlisu'l-Fâhira fî Meâtimi'l-Kuddeti't-Tâhira, Abdulhüseyin Âmilî, Muessesetu'l-Vefâ, Beyrut
Mecmûatu Verrâm (Tenbîhu'l-Havâtır ve Nuzhetu'n-Nevâzır), Emir Verrâm, Muessesetu'l-A'lemî li'l-Matbûât, Beyrut
Melhametu'l-Hüseyiniyye, Murtaza Mazharî, Dâru'l-İslâmiyye, Beyrut, 1413h.
Melhametu't-Tıff, Abdu Alî (!) Muhammed Hubeyl, I.baskı, Dâru Ehli'l-Beyt Ceddu Hafs, Bahreyn, 1412h.
Menâkıbu Âli ebî Tâlib, İbn Şehr Âşûb, İran
Mevsûatu Âşûrâ, Cevad Muhaddisî, I.baskı, Dâru'r-Rasûli'l-Ekram, Beyrut, 1418h.
Mezâlimu Ehli'l-Beyt, Sadık Mekkî, Dâru'l-İlmiyye, Beyrut, 1404h.
Mezâr, Muhammed b. Muhammed Mufîd, I.baskı, Kum/İran, 1409h.
Mie Mes'ele Havle'ş-Şîa, Mehdi Muhammed Suveyc, Dâru'l-Beyâni'l-Arabî
Miftâhu'l-Kerâme Şerhu Kavâidi'l-Allâme, Muhammed Cevad Hüseyinî Âmilî, I.baskı, Muessesetu Fıkhi'ş-Şîa, Beyrut, 1996m.
Mufîd fî Zikri's-Sibti'ş-Şehîd, Abdulhüseyin Âmilî, Mektebetu'l-Hilâl, Beyrut, 1974h.
Muhâvera Akâidiyye, Emir Muhammed Kâzım Kazvînî, I.baskı
Mukni, Muhammed b. Alî b. Hüseyin b. Bâbeveyh, I.baskı, Dâru'l-Mahaccati'l-Beydâ, Beyrut, 1414h.
Munteha'l-Âmâl fî Târîhi'n-Nebiyyi ve'l-Âl, Dâru'l-İslâmiyye, Beyrut, 1414h.
Murâcaât, Abdulhüseyin Şeref Mûsevî
Musîru'l-Ahzân, Şeyh Şerîf Cevâhirî, Dğt. Dâru'l-Kitâbi'l-İslâmî, Beyrut
Mustedreku'l-Vesâil, Mirza Hüseyin Nûrî Tabersî, Dâru'l-Kütubi'l-İslâmiyye, Tahran
*Muteber fî Şerhi'l-Muhtasar,*Necmeddin Ebu'l-Kâsim Cafer b. Hasan Hıllî, Menşûrât Mecma'i'z-Zehâiri'l-İslâmiyye, Kum/İran
Nahdatu Âşûrâ, Ruhullah Humeynî
Nakdu Fetâva'l-Vahhâbiyye, Muhammed Hüseyin Kâşifu'l-Ğıtâ, Ğadîr, Beyrut
Necâtu'l-Umme fî İkâmeti'l-İzâi ala'l-Hüseyin ve'l-Eimme, I.baskı, 1413h.
Nedve, Şeyh Muhammed Hüseyin Fadlallah ile röportajlar dizisi
Nefsu'l-Mehmûm, Şeyh Abbas Kummî, Dâru'l-Mahacati'l-Beydâ, Beyrut, 1412h.

Nehcu'l-Belâğa, Şerîf Radî, Dâru'l-Marife, Beyrut/Lübnan
Râidu'l-Fikri'l-Arabî, Hâdî Fadlallah
Rasâil, Ruhullah Humeynî, Kum/İran
Rasûl ve'ş-Şîa, Hasan Saîd, Mektebetu'l-Elfeyn, Kuveyt
Ravdatu'l-Cennât fî ahvâli'l-Ulemâ ve's-Sâdât, Muhammed Bâkır Hovensârî, Beyrut, 1991m.
Ricâlu'l-Keşşî, Neşr Muessesetu'l-A'lemî li'l-Matbûât, Kerbelâ
Sefînetu'n-Necât, Abdulhüseyin İbrahim Âmilî, XX.baskı, Dâru'l-Havrâ, Beyrut, 1407h.
Sefîu'l-Hüseyin Müslim b. Ukayl, Muhammed Nimet Semâvî, Dâru'l-Murtadâ, Beyrut
Sevratu't-Tıff, Talib Horasan, İntişârât Envâru'l-Hudâ, Kum, 1413h.
Sırâtu'n-Necât, Ebu'l-Kâsim Hûî (Mirza Cevad Tebrîzî'nin talimatı ve eki ile birlikte), Mektebetu'l-Fakîh, Kuveyt
Sıyâmu Âşûrâ, Cemaleddin b. Abdillah, I.baskı, Beyrut, 1418h.
Sîratu'l-eimmeti'l-İsnâ Aşar, Hâşim Marûf Hüseyinî, Menşûrâtu'ş-Şerîf er-Radî, Kum/İran
Sucûd ala'l_Ard, Şeyh Alî Ahmevî, Merkezu'l-Cevvâd, Beyrut, 1993m.
Sucûd ala'l-Turbeti'l-Hüseyiniyye, Muhammed b. İbrahim Kazvînî, II.baskı, 1402h.
Summe İhtedeytu, Muhammed Tîcânî, Muessesetu'l-Fecr, Londra
Şe'âiru'l-Hüseyiniyye, Hasan Şîrâzî, Dâru's-Sâdık, Beyrut, 1419h.
Şe'âiru'l-Hüseyiniyye fi'l-Mîzâni'l-Fıkhî, Abdulhüseyin Hıllî, Mektebetu't-Tıff, Dimaşk, 1995m.
Şîa Hum Ehlu's-Sunne, Muhammed Tîcânî, Neşr Şemu'l-Muşrif, Beyrut
Şîa ve Âşûrâ, Rıza Hüseyin Hüseyinî, I.baskı, Dâru'l-Murtadâ, Beyrut, 1996m.
Târîhu'l-Kûfe, Hüseyin b. Ahmed Burâkî, IV.baskı, Dâru'l-Advâ, Beyrut, 1407h.
Tarîk ilâ Mezhebi Ehli'l-Beyt, Dr. Ahmed Râsim Nefîs, Ğadîr, Beyrut
Tazallumu'z-Zehrâ, Radî b. Buney Kazvînî, Beyrut/Lübnan
Teâl Netefâhem, Abdulhâdî Abdulhamîd, Kuveyt
Tefsîru Nûri's-Sekaleyn, Abdu Alî (!) Arûsî, Huveyzî, Kum/İran
Tefsîru's-Sâfî, Feyd Kâşânî, Muessesetu'l-A'lemî, Beyrut, 1979m.
Tehzîbu'l-Ahkâm, Şeyhuttâife Tûsî, Tahran
Uddetu'd-Dâî ve Necâhu's-Sâî, Ahmed b. Fehd Halebî, Dâru'l-Kitâbi'l-İslâmî, 1407h.
Uyûnu ahbâri'r-Rıdâ, Muhammed b. ali b. Bâbeveyh Kummî, Tahran/İran
Vâfî
Molla Muhsin (Feyd Kâşânî olarak tanınır), Kum/İran, 1404h.,*Vesâilu'ş-Şîa ilâ Tahsîli Mesâili'ş-Şerîa*
Muhammed b. Hasen Hurr Âmilî, Dâru İhyâi't-Turâsi'l-arabî, Beyrut
Yevmu't-Tıff, Hâdî Necefî, Kum, 1413h.
Zahîratu'l-Me'âd fî Şerhi'l-İrşâd, Muhammed Bâkır Sebzvârî, Neşr Muessesetu Âli'l-Beyt li İhyâi't-Turâs
Zikra'ş-Şîa fî ahkâmi'ş-Şerîa, Muhammed b. Mekkî Âmilî, Menşûrât Mektebet Basîratî